

De Bergrede **van Jezus**

te mogen verstaan als

- **DE Weg**
- **DE Waarheid en**
- **HET Leven**

Johannes 14:6

De Bergrede van Jezus

DEEL 1

Verantwoording vooraf

Een brochure over de “Bergrede”! Het lijkt zo pretentief. Daarom deze verantwoording. Wij pretenderen hiermee geen sluitende verklaring te geven van Jezus’ Bergrede. Wij proberen alleen maar u mee te laten luisteren naar wat een voorganger en dienstknecht van de Here Jezus Christus jaren geleden in Jezus’ woorden heeft menen te horen, en wat hij toentertijd, door genade, de hem toevertrouwde Gemeente heeft gebracht.

2 Wij zijn ervan overtuigd dat er nog veel méér te zeggen is... òòk op een andere manier. Het is ook werkelijk een “berg” waartegen wij allen moeten opzien in de [hoofdstukken 5](#) en [6 van het Evangelie naar Mattheüs](#). Het zijn “hoogten” die verrassen en tegelijkertijd boeien en inspireren.

In dit eerste deel, [Mattheüs 5](#), vinden wij een “boodschap” die wij als actueel mogen ontvangen. Voor velen zal, ook vandaag de dag, deze boodschap als een uitdaging zijn die prikkelt. Hoe dan ook: wie de wereld niet ziet van het standpunt van waar Jezus Christus haar ziet, Hij dus Die ons Zijn BERG-REDE schonk, die raakt verward, verslagen, vanwege de vele voorwaarden en beloften.

Maar wij hebben allen het grote verklarende Boek van God, en wie uitgaat van HET Woord, waarin Hij ons aanspreekt en ons zegt “wat” Hij van ons wil en “hoe” Hij ons kan maken, die zal “DE WEG – DE WAARHEID – en HET LEVEN” vinden. Amen.

Inleidend woord

Als Jezus zijn...

“Kruisig Gij mijn oude zin, en vernieuw mij binnenin.

Dat ‘k Uw beeltenis dragen mag; méér U gelijkend, ied’re dag!”

In het Nieuwe Testament vinden wij géén afbeelding van Jezus zoals wij die wensen. Niemand kan ons vertellen “hoe” Hij er als Mens uit zag. Desniettemeenstaande mogen en kunnen wij Hem “zien”, Hem “kennen” in al wat Hij heeft geleerd. Ofschoon wij Hem straks in de heerlijkheid van de hemel zullen zien “van aangezicht tot aangezicht”, toch kunnen wij nu al, in dit leven op aarde, elk wondervol en heilig detail leren kennen!

Het Nieuwe Testament – De Evangeliën – De Bergrede – brengen ons de waarachtige “uitbeelding” van Jezus: welk een wonderbaar Mens Hij wel was... Zijn morele standaard... hoe Hij dacht en hoe Hij op aarde heeft gewandeld. De Bergrede is een nauwgezette “woorden-gelijkenis” van Jezus. Biddende studie ¹ en overdenking doet de vraag rijzen: kunnen wij zijn als Jezus... kan ik zo zijn als Jezus? Alvorens deze vraag te (kunnen) beantwoorden, moeten wij eerst leren zien dat Zijn gedrag, optreden en houding, zoals “getekend” in De Bergrede, menselijk mogelijk is.

Dit strijdpunt is er altijd geweest met de presentatie van De Bergrede als “levensgedragslijn”. Kunnen wij zó leven? De scepticus, de twijfelaar, beweert dat zulk leven onhoudbaar, ondoenlijk is voor gewone stervelingen. Doch wat zien wij? Dat Jezus, ofschoon Hij in alles is verzocht geworden als ieder ander mens, niet zondigde, maar dat Zijn leven en Zijn leringen in volkomen evenwicht waren, en dat Hij ons een voorbeeld heeft gegeven, opdat òòk wij Zijn voetstappen zouden volgen. De “essence” van De Bergrede is wel déze: Jezus leefde dat wat Hij leerde al dertig jaren vóórdat Hij predikte!

Lukas – in zijn beschrijving van de handelingen van de Heilige Geest, door Zijn apostelen – spreekt “van al hetgeen Jezus begonnen heeft beide te doen en te leren”. In het Evangelie naar Johannes staat geschreven dat “het Woord is vlees geworden... vol van genade en waarheid” ([Johannes 1:14](#)). De Bergrede brengt dit naar voren, legt de nadruk er op, want met Jezus sprak de “Waarheid” en “Genade” en volbracht haar. Het is Paulus die getuigt van “de gezonde woorden van onze Here Jezus Christus”,... van de leer die naar de godzaligheid is”.

In het bijzonder zijn de door Hem gesproken woorden in De Bergrede: de samenvatting van Zijn code. De uitdrukking “gezonde woorden” betekent eenvoudig “gezondheid gevend òf brengend”. En Jezus’ woorden bewerkstelligen zoiets. Ze zijn niet alleen “medicijn” voor het leven: voor ziel en geest, doch eveneens voor ons lichaam. Halleluja!

Hoe dikwijls lezen wij in de Evangeliën dat Hij enkel sprak, Zijn Woord “uitzond”, en dat de zieke, de kranke werd genezen. Zó “werken” Jezus’ zaligsprekingen in Nieuwe Testament ook. Jezus heeft gezegd: “Die Mij verwerpt, en Mijn woorden niet ontvangt, heeft, die hem oordeelt; het woord, dat Ik gesproken heb, dat zal

¹ Zie eventueel onze GRATIS studie “[Leer bidden](#)” van CJH Theys. (noot AK)

hem oordelen ten laatsten dage.” (Johannes 12:48)

Wanneer die Oordeelsdag zal komen, zal de Stem, die wij in de Vier Evangeliën (kunnen) beluisteren, boven alles gehoord worden. Aan het einde van De Bergrede maakt Mattheüs een waardevolle opmerking. Daar zegt hij: “Want Hij leerde hen, als **macht hebbende**, en niet als de Schriftgeleerden” (Mattheüs 7:29). Waarmee Mattheüs heeft willen zeggen en benadrukken dat Jezus’ woorden “supreem en van Goddelijke oorsprong” waren. Daarentegen moesten de Schriftgeleerden, als leraars van Israël, telkens weer verwijzen naar gezegden en leringen van de Joodse wet en van de Rabbi’s. Zij waren niet origineel. Jezus daarentegen heeft gezegd: “Gij heb gehoord wat de ouden gezegd hebben... Maar Ik zeg u...”. Jezus was en is Gods Amen en de geopenbaarde Waarheid Zelf!

De Bergrede begint met “De Zaligsprekingen”. Het Bijbelse woord voor “Zaligheid” is in het Grieks “Makarios”. Een ander, meer gebruikelijk woord is “gelukkig”. In onze tijd (de tijd van de schrijver, de jaren ‘70) is er een man die een gelijkkluidende naam draagt. Hij is een hoogwaardigheidsbekleder in de Grieks-orthodoxe kerk; een bisschop en tegelijkertijd hoofd van de regering van Cyprus.² De betekenis van dit woord ligt nog veel dieper. In de Lexicon vinden wij het woord: “gelukwens(en)”. In dit licht heeft de Here Jezus gezegd en bedoeld: “Gelukgewenst (!) zij die arm van geest zijn... die rein van hart zijn... die hongeren en dorsten naar gerechtigheid”. Blij, verheugd, zijn inderdaad degenen die door Jezus zó gelukkig geprezen worden!

3 Deze wonderbaarlijke gelukwensen gelden dus allereerst de “armen van geest”. Arm-zijn, zowel in natuurlijke als in geestelijke zin, betekent niet veel! Wat bedoelde Jezus dan? In het Nieuwe Testament is ook sprake van: “rijk zijn in God”. Rijk qua geloof en in goede werken. Waarom dan gelukwensen aan het adres van die armen van geest?? Omdat Jezus hiermee heeft willen zeggen: “Mijn gelukwensen voor diegenen die weten arm te zijn van geest!” Diegenen namelijk die diep in hun hart **eerlijk, oprecht** zijn... ten aanzien van hun eigen geestelijke armoede en levensbankroet! Diegenen die zichzelf niet bedriegen door zichzelf te misleiden met valse overleggingen, zoals velen (ook heden ten dage) doen. Diegenen die een voortdurende en nauwgezette controle uitoefenen over hun “geestelijk bezit”. Jezus’ gelukwensen zijn tot hen gericht: geen wonder. De grote, belangrijke en dringende vraag in dit verband is nu deze: Kan Hij mij, kan Hij òòk ù gelukwensen? Bedenken wij toch even dat deze gelukwensen niet zo maar verkregen worden. Het zijn maar weinigen in dit leven die geleerd hebben zichzelf te “oordelen”. De meeste, ja, het overgrote deel van de mensheid houdt zich op met “zelf-rechtvaardiging”, inplaats van Gods genade te willen zien in het alledaagse leven. Toch ligt in “zelf-oordeel”, een zekere grootheid van zielenleven. In elk geval begint juist dan pas het begin van die School des Geestes, waarin wij allen zullen moeten leren om méér Jezus-gelijklend te worden.

“Gelukgewenst” (!) gij “zachtmoedigen”. Toen Jezus zó sprak was Hij omringd door een schare van mensen, van wie de meesten vissers en landbouwers waren. Sprekende van zulk een zachtmoedigheid, bedoelde Jezus dat soort “deemoedigheid” (= nederige onderwerping, nederigheid) welke in het leven van elke dag gevonden wordt bij os en ezel, die gedwee zich plaatsten onder het juk en ook gedwee zich het tuig lieten opleggen... Deze zelfde gedweeheid werd door Hem ook bedoeld toen Hij leerde: “*Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen*”... en hij vervolgde met te zeggen: “*Want Mijn juk is zacht (= niet zwaar) en Mijn last is licht*” (Mattheüs 11:29-30). Diegenen die geleerd hadden om in alle nederigheid de voorwaarden te aanvaarden, welke God in Zijn alwijsheid het beste voor hen wist! Gelukwensen met betrekking tot gezamenlijke arbeid onder het gezamenlijke juk van dienstbaarheid, welke wij allemaal zo hoogst nodig in ons geloofsleven moeten leren. Gelukwensen, wanneer wij wijs genoeg bevonden worden door de Meester, in al die gevallen waarin wij vrijwillig ophouden “de verzenen te slaan tegen de prikkels³ van Gods soevereiniteit in ons leven” (Handelingen 9:5⁴)... wanneer Hij ons “de zachtmoedigheid van Christus” wil leren”. Hij die leren wil het juk te dragen, zal op de één of andere dag de kroon op het hoofd gedrukt krijgen; want het zijn de zachtmoedigen die het aardrijk zullen beërven. Amen. Geve onze goede God ons “oren om te horen” en “harten om deze onweerlegbare waarheid te verstaan”. Zij is nodig om bruikbaar te zijn in de dienst die wacht en om gelukkig te worden en te blijven!

Daar zijn immers grote geestelijke problemen op te lossen in het leven van de Christen. In onze strijd voor zielen vragen deze problemen om een oplossing. “Strijd de goede strijd van het geloof” ziet aan één kant op ons aller vijand – satan – en anderzijds worden wij eraan herinnerd om ons altijd en overal te houden aan de door ons geaccepteerde geldige voorwaarden. Wij hebben allemaal één of ander probleem; daarenboven heeft deze minder en gene meer. “Gelukgewenst” (!) zei Jezus “tot de reinen van hart, want zij zullen God zien!” Voor allen geldt het volgende: onze motieven, onze beweegredenen moeten **zuiver** zijn en onze harten **rein** – alsdan zullen wij allen geestelijk groeien en bloeien en ook vrucht dragen tot eer en verheerlijking van de Naam van onze **Here – Jezus – Christus**.

Wij willen nu dit inleidend woord beëindigen met wat de Hebreeënbriefschrijver geschreven heeft: “*De God nu des vredes, Die de grote Herder der schapen, door het bloed van het eeuwige testament, uit de doden*

² [Makarios III van Cyprus](#). (noot AK)

³ Namelijk gelijk de ossen en andere lastbeesten achteruit slaan, wanneer zij met prikkels worden voortgestuwd, en alzo niet de prikkels maar zichzelf kwetsen. (noot AK)

⁴ Handelingen 9:5, “*En hij (= Saulus, de latere Paulus) zei: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zei: Ik ben Jezus, Die gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen (HSV: de hiel) tegen de prikkels te slaan.*” (noot AK)

heeft wedergebracht, namelijk onze Heere Jezus Christus, Die volmake u in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen; werkende in u, hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus; Dewelke zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.” (Hebreeën 13:20-21)

Winter 1976, C.J.H. Theys

NOOT van de schrijver:

Alle in deze uitgave genoteerde **Schriftuur is uit de Statenvertaling**.

Overname uit deze brochure is toegestaan, mits met bronvermelding!

“Laat alle dingen eerlijk en met orde geschieden.” ([1 Korinthe 14:40](#))

*****

Woord vooraf

Het Evangelie is niet alleen een Gods-openbaring met voor velen of niet, of slechts ten dele verstaanbare “verborgenheden”, maar het is òòk (en niet in de laatste plaats) de onweerlegbare en vastomlijnde leer voor een gezond geloofsleven, die voor alle eeuwen haar eigen waarde heeft! In tegenstelling met wat de oppervlakkig-lezende mens van onze tijd denkt en beweert. Zij is dan ook **voor tijd en voor eeuwigheid**...

Het Evangelie, voor zover men daaronder slechts de door de vier evangelisten – Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes – aan ons overgeleverde “beschrijving van de omwandeling van Jezus op aarde” mag verstaan, is dus: “De School van de ware levenswandel en handel”. En de daarin voorkomende “Bergrede” is dan ook te beschouwen als een beknopte samenvatting van “de FUNDAMENTELE leerstellingen” van de “levensleer voor alle mensen”; **de Grondwet voor ons geestelijk leven** waarvan de Here Jezus hier in het bijzonder de consequenties toont aan Zijn discipelen – het “abc” voor de “burgers van Zijn Koninkrijk”.

Maar niettemin behoort ook aan de gewone mens deze hoogste geestelijke handel en wandel, waartoe Hij allen wil opleiden, als uiteindelijk doel voor ogen te staan! Daarom worden deze “grondwaarheden” (evenals bij iedere schoolopleiding in één of ander leervak) door velerlei voorbeelden en gelijkenissen weer van een andere zijde belicht of herhaald, opdat er geen enkele twijfel meer overblijft ten aanzien van wat er van de mens wordt verlangd. Daaruit volgt vanzelf dat (waar eenzelfde waarheid ons telkens weer op een andere wijze wordt voorgelegd) een herhalen van eindconclusies van deze waarheden onvermijdelijk is. Wij kunnen daarom geen volledige uiteenzetting verwachten van alles, omdat het Evangelie in feite een beknopte samenvatting is.

Wij streven ernaar datgene duidelijk op de voorgrond te stellen wat het Evangelie ook nù nòg voor ons allen als levensvoorschriften brengt, als **voorbereiding tot het eeuwige leven!** Met andere woorden: een uitleg van alles van de “gezonde leer” die opgesloten is in het Evangelie, en voor zover als wij in deze licht hebben mogen ontvangen. Voorts is het de bedoeling om het bewijs te leveren dat de mening van zo vele oppervlakkige lezers, of van degenen die het Evangelie nooit aandacht hebben gegeven... als zouden de daarin vervatte leerstellingen van Jezus tegen de natuur ingaan en strijdig zijn met wetenschappelijke waarheden, de rede en het verstand,... uitsluitend berust op een niet verstaan van Gods wil en weg!

Juist daarom moet iedereen zich steeds weer afvragen in hoe verre zijn geloof en zijn leven wel in overeenstemming zijn met wat Jezus Zelf leert. Ook om te bewijzen dat niet de leer van Christus, maar het verkeerd opvatten of het handhaven van eigen begrippen, aanleiding is geweest dat de oordelende en veroordelende wereld het als een uitgemaakte zaak aanneemt dat het Christendom van de Bijbel onverenigbaar is met onze hedendaagse wetenschap! En dat daarom het Evangelie als basis voor een algemeen-geldige leer met onverschilligheid of minachting verworpen wordt.

Daarom zien wij ook in onze dagen dat zij, die dat zó doen, ten onrechte Christus en Zijn leer aansprakelijk stellen voor die vele onchristelijke theorieën plus het private leven en de karakterfouten van hen, die zich zo graag “Christenen” noemen, niettegenstaande zij zich nauwelijks de moeite getroosten om de door Jezus Christus gegeven voorschriften in praktijk te brengen – laat staan Zijn voorbeeld na te volgen. Steeds weer beroepen zij zich op de, overigens verkeerde toepassing, stelling dat een goede boom géén slechte vruchten kan voortbrengen! Een toepassing die juist dáárom geheel ongerijmd is, omdat “de boom” waarover het gaat die is, welke God ons leert kennen als de “hóógste en volmaakt onbaatzuchtige liefde”.

De slechte en giftige vruchten die in het leven van “de naamchristenen” kunnen worden aangewezen, zijn immers nooit aan die bewuste boom gegroeid. Zij zijn dan ook de vruchten van die bedorven, ontaarde boom van menselijke boosheid en onbegrip, die òòk nù nòg dezelfde vruchten voortbrengt van die wereld van ongelovigen en van die “schijn-wetenschappelijk-denken” die telkens weer met alle graagte veroordelen wat zij niet eens kennen, laat staan begrijpen!

Het is één ding om te mogen horen èn verstaan, maar het is een totaal ander ding om datzelfde straks te mogen doen. Hoe dan ook, de mens heeft voor alles **Zijn genade** nodig. En het is Gods gezegende Geest Die wij allen nodig hebben om van “geloofs-begrip” te komen tot “daden-drang”, en van deze laatste tot de “daad” zelve. Het is alléén onder Zijn eminente (= voortreffelijke) leiding dat wij moeten blijven, waardoor Hij de gezindheid van de Here Jezus Christus in ons tot stand brengt. Dàn pas, wanneer wij, gelovige mensen, genade op genade hebben ontvangen, leren wij de Hand van God, de Heilige Geest, herkennen; wij leren

Hem verstaan en vertrouwen in alle omstandigheden; het doet er niet toe waarin Hij ons brengt. Het is dan ook onze innige bede en hoop dat de inhoud van deze brochure allen, die lezen en biddend overdenken, moge bemoedigen en sterken bij hun dagelijkse omgang met Hem. “De Here zij met u allen”. Hem zij dank en heerlijkheid! Amen.

Vorbereiding om het Woord Gods te kunnen horen

Ons lichaam bedoeld als een tempel

- “En Jezus omging geheel Galilea, lerende in hun synagogen en predikende het Evangelie van het Koninkrijk, en genezende alle ziekte en alle kwale onder het volk. En Zijn gerucht ging van daar uit in geheel Syrië; en zij brachten tot Hem allen, die kwalijk gesteld waren, met verscheidene ziekten en pijnen bevangen zijnde, en van de duivel bezeten, en maanzieken⁵ en geraakten (= verlamden); en Hij genas dezelve. En vele scharen volgden Hem na, van Galilea en van Dekapolis, en van Jeruzalem, en van Judea, en van over de Jordaan.” (Mattheüs 4:23-25)
- “En met hen afgekomen zijnde, stond Hij op een vlakke plaats, en met Hem de schare van Zijn discipelen, en een grote menigte van het volk van geheel Judea en Jeruzalem, en van de zee kant van Tyrus en Sidon; die gekomen waren, om Hem te horen, en om van hun ziekten genezen te worden, en die van onreine geesten gekweld waren; en zij werden genezen. En al de schare zocht Hem aan te raken; want er ging kracht van Hem uit, en Hij genas ze allen.” (Lukas 6:17-19)

De omwandeling van Jezus op aarde is niet alleen het grootste gebeuren ter wereld, al is het ook zo'n 2000 jaar geleden, maar òk nù nòg gaat Hij zijn weg; en zoals Hij destijds rondging, genezende allerlei kwalen en ziekten van degenen die tot Hem kwamen, alzó wandelt en handelt Hij in onze tijd, in deze tijdsbedeling van de Derde Persoon in de Godheid, als de Heilige Geest. Verborgen voor het oog van de wereld, voor de slechts naar het stoffelijk leven zoekende mensen-kinderen. Er staat immers geschreven: “De Here nu is de Geest” (2 Korinthe 3:17a). Amen. “Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.” (Hebreeën 13:8) En met al diegenen die zich door Hem willen laten “genezen” (die biddend leest, lette hierop), die zich willen laten “helpen”, die zich willen laten “ vertroosten”, die zich willen laten vermanen, die zich willen laten “leren” vooral, heeft Hij slechts één doel; althans in Zijn eerste bemoeienissen: ons allemaal “bewust” binnen te leiden in de “wedergeboorte”! Opdat wij Hem dáár zullen vinden, nadat Hij ons verlost heeft uit de knellende banden van verkeerde begeerten en ziekelijke neigingen en gedachten, die de oorzaken zijn van al ons lijden. Het moge vreemd lijken – tòch is het de waarheid. Als onze gedachtewereld zich vult met vergankelijke dingen, met zaken die allengs (= langzaam maar zeker) voorbij gaan, zullen wij dat ledige leven buiten God ervaren... een geestelijk-droog en onvruchtbaar leven buiten de Goddelijke sfeer van onsterfelijkheid en eeuwig geluk, waar-toe God de mens heeft geschapen.

Déze LEVENDE Jezus in onszelf te leren vinden **door de Heilige Geest** die “in” ons wil wonen, moet ook het doel zijn van allen die deze regels lezen,... die er zich toe zetten om zich te verdiepen in het wezen van wat Gods eniggeboren Zoon op aarde in deze Grote Rede tot de mensen heeft gesproken. Want, ofschoon er van Gods Woord geschreven staat dat het “levend en krachtig is”, tòch zal zelfs dit Woord het wonder niet in ons tot stand brengen, wanneer wij deze o zo Blijde Boodschap (die bedoeld is als “medicijn” om een totale ommekeer in ons uit te werken – een gehele levensvernieuwing) niet opvatten als een interessante levensbeschouwing zonder meer... als een op schrift gestelde zedenleer! Als wij de Heilige Schrift lezen evenals iedere verhandeling, hetzij tijdschrift, periodiek of wat voor boek ook, welke wij meestentijds met kritisch oog beschouwen om te zien of wij daaruit misschien één of andere stelregel kunnen overnemen tot zogenaamde opbouw van een voor ons eigen leven pasklaar gemaakte “levenstheorie”, zo zal altijd het belangrijkste van het Evangeliewoord voor ons duister en verborgen blijven. Zo zal De Bergrede ook niet tot ons spreken als wij onzelf willen leiden in plaats van **de leiding van Gods Geest** te aanvaarden, waaraan wij ons hebben te onderwerpen.

De eerste aanwijzing die wij in De Bergrede aangegeven vinden, is dat wij niet zó maar ineens onszelf als “bekeerde” en “wedergeboren” mensen kunnen rekenen; maar dat wij eerst “op weg moeten gaan om Hem te zoeken” als De Grote Geneesheer en Verlosser van onze zonden! Wanneer wij dit voor ogen houden, zullen wij verstaan waarom Lukas – De Bergrede door Mattheüs weergegeven, aanvullend – het optreden van de Here Jezus als “Heelmeester” van alle kwalen en ziekten daaraan laat vóórafgaan. Iedereen die ziek is naar lichaam of naar ziel, zal het als vanzelfsprekend beschouwen dat hij eerst gezond moet zijn... Ons natuurlijk en ons geestelijk leven moeten altijd in evenwicht zijn!

Hoe gaat het in het geval wij “doof” zijn? Wel, wie zich bewust is van zijn doofheid en daaronder lijdt, zal moeten toegeven dat hij in elk geval eerst genezen moet worden wil hij iets (kunnen) verstaan van datgene wat gesproken wordt. Wat wáár is in het natuurlijke leven is evenzogoed waar in ons geestelijk leven. Want, wanneer wij “geestelijk doof” zijn moeten wij eerst van allerlei zonden worden verlost. De meesten van ons

⁵ Maanzieken = Dit schijnen degenen te zijn die de vallende ziekte hebben, gelijk nader blijkt uit [Mattheüs 17:15](#). Maanziekte is een ziekte, die met de loop der maan verzwaart, gelijk de vallende, razende en dergelijke ziekten, met welke de duivel zich soms placht te mengen, gelijk hier geschied is. (noot AK)

vergeten dit... willen zichzelf in dit licht niet onderzoeken. En, omdat zij zódoende weigerachtig zijn en blijven, kan Jezus niets voor hun doen. Zij blijven alsdan in hun zonden, in hun tekortkomingen, in hun gebreken, of noem maar op, en blijven “onbekwaam” om “het goede zaad te ontvangen.

De menigte van toehoorders

In het Evangelie van de Here Jezus Christus vinden wij de aanwijzing “wie” het zijn die Jezus tot Zijn ware toehoorders rekent! Allereerst de kleine schare van door Hemzelf gekozen “discipelen” die reeds aan Zijn roepstem gehoor gegeven hebben om Hem te volgen! Dan de uit alle oorden samengestroomden... die velen die Hem volgden om wonderen en tekenen te zien, welke Hij deed. Dichtbij gekomen, niet alleen om goed te kunnen “zien”, maar òòk om Zijn Woord te kunnen “horen”. Wanneer wij Hem “volgen” – niet met ons verstand, maar met de oprechte wil om alles te doen, voor zoveel als in ons vermogen ligt, om Zijn lessen in praktijk te brengen, geleid door de Heilige Geest, zal Hij ons met elke schrede op de weg bekwamen. Als wij dat “innerlijk” verlangen maar levend houden, zo zal er van Zijn kant overvloedige genade zijn. Voorwaar (!) mèt vurig verlangen, mèt liefde en een open hart De Bergrede lezen wordt voor ons niet alleen de eerste aanleiding, dòch ook het begin van het vinden van DE Waarheid. Véél gebed en meditatie brengen ons dichter bij Hem! Dat wij toch vooral begrijpen mogen, vóórdát wij Gods Woord zullen kunnen verstaan, moeten er (net als in Jezus’ dagen) in ons van binnen reeds grote dingen zijn geschied. En dan moeten wij ook begrijpen **dat De Bergrede niet het begin is van het Evangelie, maar wèl het begin van onze “inwijding” tot het bewust verstaan van wat God van ons wil.** God waakt te allen tijde over Zijn Woord, en Hij (in Zijn alwijsheid) als De Landman zaait Zijn Woord maar niet in het wilde weg; niet maar lukraak! Eerst moet nà bekering en wedergeboorte, gehoor gegeven worden aan de “oproep van Boven”, om Hem te ontvangen; moet de bereidheid er zijn, en moet met blijdschap deze hemelse oproep toestemmend beantwoord zijn. Dàn zal Hij gewis en zeker “inkomen” met macht en bovennatuurlijk kracht; zódoende orde en bewuste begrippen in ons schep-
pen. Halleluja!!

Wij ervaren dan bewust hoe Zijn liefdevolle Stem in ons geweten weet door te dringen,... hoe wij (vanwege Zijn genade en Zijn kracht) gevolg gegeven hebben aan het: *“Bereid de weg des Heren!”* Door die krachtig inwerkende stroom van Gods Geest worden wij gereinigd van alles waarmee het gevoels- en zielenleven en onze gedachtewereld verontreinigd, besmet en bezoedeld wordt. Waar een blijvende afkeer wordt gevonden van slechte en dwaze gedachten, van zondige begeerten, dáár neemt Zijn genade toe in ons leven. Hij werkt alsdan zó in ons hart en leven dat wij recht maken wat krom is; bergen van menselijke hoogmoed en eigenwaan worden geslecht voor de eer en de heerlijkheid van Zijn Naam!

Van Galilea en van over de Jordaan

Jezus, door de Heilige Geest, blijft rondgaan in òns eigen Galilea van gedachten en neigingen en gevoelens. Zijn voortdurende bemoeienissen moeten daartoe strekken dat reiniging voortgang vindt. De wedergeboorte is immers een “voortschrijdend proces” in ons geestelijk leven. Als “in een badwater” worden wij gereinigd, en daarbij ontvangen wij telkens wat méér van **Zijn Goddelijke natuur!** De apostel Petrus spreekt van: *“Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis van Degene, Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd; Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve de goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloden zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid.”* (2 Petrus 1:3-4)

Zijn “inwoning”, een constante vervulling met de Heilige Geest, doet een geheel andere Stem dan die van ons eigen denken horen. Als wij dan met oprecht verlangen naar dieper geestelijk leven onze “onderlinge samenkomsten” bezoeken, zullen wij Zijn Stem nog duidelijker kunnen waarnemen... Die Stem, die door menselijke woorden een geheel andere taal tot ons spreekt... die tot ons fluistert, wanneer wij in gemeenschappelijk gebed Zijn aangezicht zoeken,... tijdens het biddend lezen van de Bijbel. Hij zal altijd vol eenvoud spreken, vol waarheid en liefde. Glorie voor God! Een Stem die wij echter alleen zullen horen in die ogenblikken dat de schijnrede van de farizeeër en de schijngeleerdheid van de Schriftgeleerde binnen in ons ophouden. Ja, wanneer wij geleerd hebben te zwijgen, in het bewustzijn van onze “eigen-kleinheid”, onze vele fouten, gebreken en tekortkomingen. En, omdat Jezus Zélf in ons lééft. Halleluja!!

Dàn ervaren wij werkelijk genezen te zijn van dwaalleer en van al die liefdeloze theorieën als “bruidsleer”,... “bruidswoord”,... van onnatuurlijke leerstellingen, als leven in voorhof, in heiligdom, en in aller-heiligdom, welke alle zo luid verkondigd worden, en wat de argelozen doet veronderstellen dat in deze tijdsbedeling mensen de dienst uitmaken en niet God. Dat mensen, al zijn zij dan geredde zondaren, kunnen vaststellen “waar” zij en hùn navolgers zijn aangeland in het geestelijk leven. Zij die dergelijke theorieën te berde brengen doen dat zó, dat het lijken moet dat zij alléén het voor het zeggen hebben, en dat niet God het laatste woord heeft. Hoe menigmaal blijkt dan in de praktijk, dat zoveel dienen moet om in netelige posities te kunnen vrijpleiten van het toegeven aan verkeerde gedachten en/of gevoelens, waarmee zij zichzelf, dòch ook anderen bedriegen! Het is treurig, maar waar!!

Laten wij gewaarschuwd zijn. Wij leven in “de laatste dagen” van een tijdsbedeling die welhaast ten einde loopt. Juist in deze tijd, in ònze dagen, dienen wij biddende en wakende te zijn, want de tegenstander gaat rond en vertoont zich als “een engel des lichts”!

Het is nú de tijd dat ware Christenen hetzelfde moeten doen als eertijds de Efeziërs (zie Handelingen 20:28-30 ⁶). “Uit uzelf” zegt de apostel, en verder, “sprekende... om de discipelen af te trekken achter zich”. Dit is dan ook het beoogde doel en géén ander, omdat dezulken “liefhebbers geworden zijn van zichzelf” (zie 2 Timotheüs 3:1-5 ⁷). Hoe worden diegenen die hun niet navolgen “gesmaad”, “gelasterd”, en wordt “liegende alle kwaad van hen gesproken”. Hoe heeft Jezus dit alles reeds voorzeggd in De Bergrede.

Zullen wij deze waarachtige woorden ter harte nemen of in de wind slaan? Hoe heeft Hij met dergelijke waarschuwingen Zijn discipelen van alle tijden willen wijzen op het volgen van Zijn voorbeeld. Het voorbeeld volgen van Hem Die Zichzelf niet te hoog achtte om uit Zijn elpenbenen paleizen af te dalen in een dal vol van weedom (= lijden, onheil, verdriet)... uit een wereld van volmaaktheid tot onze verdorven en zonden-zieke wereld. Wanneer zullen wij toch inzien dat wij het recht niet hebben ons op dat hóge standpunt te plaatsen, waarop zo velen in deze dagen willen staan, door op een afstand te blijven staan redeneren over de aan hen alléén geopenbaarde leer (?), en/of verbetering van anderen!?!

Daarom verlangt de Here Jezus van ons in de allereerste plaats, omdat er onzerzijds méér van onwil sprake is dan van niet-kunnen, dat wij, Hem volgende, eerlijk tot onszelf zullen zeggen: al die zieken en zieken, al die ongelukkigen en geestelijk-ontredderden (!)... zij waren niet alleen te vinden in dat Palestina van Jezus' tijd,... zij zijn er nóg in onze hedendaagse wereld – ja, òòk nog in ù en in mij. Zijn wij bereid dit te erkennen of niet!? Zo ja, dan leren òòk wij af te dalen tot het standpunt van Zijn nederigheid en van Zijn onbaatzuchtige liefde. Hij is ons in alles voorgegaan. De eerste trede vanwaar wij straks de Berg van hoger geestelijk leven zullen beklimmen, om van daar dat brede uitzicht te hebben over alles wat ons omringt. Bovenal om van die geestelijke hoogte van de Heilige Geest diep neer te zien in ons eigen karakter en onze levensbestemming. Het is alles genade van God. Amen.

Vol vertrouwen zullen wij dan aan Zijn Hand voortgaan, en afziende van al die “valse schaamte” zullen wij altijd tot Hem kunnen komen om Hem te vertellen: “Here Jezus, daar is nog véél méér in mij dat ziek is. Daar is “een blinde in mij” die het goede in andere mensen niet meer zien kan, omdat hij de balk van jaloezie te lang heeft vastgehouden! Daar is ook nog “een lamme”, die mij geheel krachteloos gemaakt heeft, doordat hij in misnoegdheid (= ontevredenheid, wrevel, wroeging) en mistroostigheid (= neerslachtigheid, grote droefheid, moedeloosheid) bij de pakken bleef neer zitten...”

Vooraf, en dit is iets voor diegenen onder ons die nu al mogelijk weten dat zij straks geroepen zijn om enig ambt te bekleden, om in de daaraan verbonden bediening te kunnen staan, als wij alsdan als “geestelijk-ouderen” leiding zullen moeten geven aan anderen. Dan komt het erop aan om op onze hoede te zijn, opdat de geestelijke mens in ons niet besmet wordt.

Het gevaar schuilt namelijk hierin dat wij, juist door dit geestelijk groeien, in het begin te snel van stapel willen lopen. Ongemerkt raken wij dan verstrikt in vele en velerlei nieuwe dingen, welke van tevóren niet werden onderkend. Hoop op God te allen tijde. Dat alles wat moet worden gedaan toch gekend zal worden als **genade**, en dat de daad altijd zal zijn in overeenstemming met Gods wil. Dàn zal het geloofsleven niet alleen verwarmd en geactiveerd worden, maar ook de blik op alles – natuurlijk en geestelijk leven – blijft dan helder! De levenswandel wordt dan telkens weer gecorrigeerd en ook geheiligd. Dan wordt ook altijd die “toekomstverwachting”, waarvan Jezus Zèlf vol was, gekend. Geprezen zij de Naam des Heren!!

Van **maanzieken**, geraakten en nog meer

Deze werden niet alleen in letterlijke zin gevonden in die tijden van weleer, dòch zij zijn er nù òòk nog; te méér in geestelijk opzicht. Dat wil zeggen, wanneer de mens in zijn denken en in zijn spreken door Gods tegenstander, satan, wordt beïnvloed! Het geval van Petrus is genoeg bekend... Hier volgt nog het één en ander: “*En dit woord sprak Hij vrij uit; en Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen; Maar Hij, Zich omkerende, en Zijn discipelen aanzijnde, bestrafte Petrus, zeggende: Ga heen, achter Mij, satan, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn.*” (Markus 8:32-33 en [Mattheüs 16:23](#))

In tijden van beproeving en verandering van en in ons leven doen zich grote gevaren voor, en is het niet denkbeeldig dat wij al te licht het gevaar lopen aan “een verkeerde **maanzucht** of erger” te gaan lijden! In overdrachtelijke zin: tot een ziekelijk-overdreven geestelijke toestand vervallen, waarin wij niet langer in staat zijn met beide benen op de grond te staan. Een zich vast-nestelende en hoogst ergerlijke kwaal, die op de lange duur oorzaak kan worden dat wij opeens, plotseling, als “geestelijk verlamd” zullen neerliggen. Wij zijn dan niet meer in staat om de beslissende stap van geloof te doen. Wij blijven steken op de weg... wij worden alsdan abnormaal in ons doen en laten!

Het is altijd Gods gezegende en goede Geest Die ons “het innerlijk volkomen eerlijk-zijn tegenover onszelf”

⁶ Handelingen 20:28-30, “*Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de Gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed. Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen. En uit uzelf zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich.*”

⁷ 2 Timotheüs 3:1-5, “*En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden. Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatdunkend, hovaardig, lasteraars, de ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig. Zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, achterklappers, onmatig, wreed, zonder liefde tot de goeden, verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods; hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben. Heb ook een afkeer van deze.*”

leert. Hij is het Die ons vrij maakt. Halleluja! Liggen onze fouten gebreken en tekortkomingen meer aan de oppervlakte, om het nu eens zó neer te schrijven, dan is het dikwijls al voldoende wanneer Hij de vinger legt op de gewonde plekken... Ligt de één of andere kwaal echter dieper, dan kan het nodig zijn dat Hij ons diep op onze meest gevoelige plaatsen treft. **“Die Hij liefheeft, die kastijdt Hij”**. En wij moeten Hem daarvoor diep dankbaar zijn. Over het algemeen zijn wij er dikwijls aan gewoon geraakt om, met een zogeheten “negatieve wil”, ons te verzetten tegen dit erkennen van gehoorzaam-zijn aan de wenken en aanwijzingen van God, de Heilige Geest.

Wij merken dan niet eens meer dat wij als “geestelijk-verlamden” neerliggen, en daardoor gewoon niet meer verder kunnen... Niet meer vooruit kunnen komen op de weg van “geestelijke groei”. En héél dikwijls dreigt déze geestelijke verlamming het “dode punt” te worden waarop ons geloofsleven dreigt vast te lopen. Hoe moeten wij op onze hoede zijn! Het is de Heilige Geest Die ons leren wil dat wij alléén in “de school van uitzieken” genezen kunnen worden van onze verkeerde inzichten en concepties (= ideeën, opvattingen); van ons foutief denken! Genezen worden is nooit een ongevoelige zaak; maar wij zullen er altijd baat bij vinden, want wij kunnen ervan verzekerd zijn dat wat Hij doet, altijd goed is. “Hem zij de kracht en de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid. Amen.”

Jezus Zelf als “De Opperste Wijsheid”

(Spreuken 9)

Leraar der Goddelijke Wijsheid

(Mattheüs 5:1-2 en Lukas 6:20a)

“En Jezus, de scharen ziende, is geklommen op een berg, en als Hij nedergezeten was, kwamen Zijn discipelen tot Hem.” (Mattheüs 5:1)

Jezus ZAG... en dat waarvan wij, als volgelingen van Hem, genezen moeten worden vóórdát wij dáár kunnen staan, waar Hij, als onze Overste Leidsman, ons hebben wil, is: dat wij “ziende” mogen worden. Om het afstotelijke, het God-onterende te zien in de grote schare van ongelukkigen... van de lijdende en beklagenswaardige mensheid in onze dagen! Wanneer kunnen wij dat? Als wij onze eigen tekortkoming, onze eigen toestand kennen en Hem belijden. Pas als wij onze eigen zwakheid bekennen en in Zijn kracht voortgaan op de ons voorgehouden weg, zullen wij de omvang van smarten zien, om deze alsdan met een liefdevol oordeel te beoordelen.

Hoe velen onder de Christenen van deze tijd zijn er, die gewoonweg niet willen zien, omdat zij maar al te goed weten dat hun geweten hen niet met rust zal laten, omdat zij dat wat van hen wordt gevraagd niet als “offers” willen brengen; omdat zij de prijs niet willen betalen, welke juist van hen wordt verlangd, om zodoende bruikbaar te worden in de handen van de Heilige Geest.

Hoe velen onder ons keren zich af van al wat krank en ziek is, omdat zij geneigd zijn om dat gevoel van angst de overhand te laten krijgen. Het is altijd goed om ons af te vragen: “zijn wij waarlijk Zijn discipelen?” Om te gaan als “door Hem gezonden” moeten wij de ons omringende wereld leren zien met ogen van Gods Geest. Jezus Zelf achtte de lijdende mensheid, ù en mij, het aanzien waard om er voor te sterven. Laten wij dit nooit vergeten!

“En Hij, Zijn ogen opslaande over Zijn discipelen, leerde hen.” (Lukas 6:20a)

De Here Jezus richtte Zich in de eerste plaats tot hen die geroepen waren om eenmaal “het licht der wereld”, “het zout der aarde” te zijn;... tot hen, van wie als toekomstige leidsmannen, later als apostelen, verwacht mocht worden dat zij geheel “open” zouden staan voor Zijn Rede en Zijn Waarheid, die enkel de liefde Gods tot grondslag heeft. Hij spreekt tot hen in presentie van de gehele schare die tot Hem gekomen is; niet alleen om lichamelijk te worden genezen, maar òòk om het Woord Gods te beluisteren. En in alles wat Hij tot Zijn discipelen zegt ligt ook een ernstige vermaning voor die grote menigte zelf. En alles geldt ook nog voor onze dagen! Hij Die “de door God gezonden Leraar” was, en Die in Zijn Bergrede tot de wereld sprak (en nòg spreekt) is Dezelfde Die als “De Voorbeeldige” oud en jong leerde in de tempel,... Dezelfde Die tot Nikodemus sprak in het holst van de nacht,... Dezelfde Die als Wet-Uitlegger in de synagogen sprak. Hij is Dezelfde Die ook heden in een persoonlijk onderhoud, **door Zijn Geest**, wil spreken tot ù en tot mij; als DE Grote Herder tot de vergadering der gelovigen in onze dagen !

Het podium vanaf hetwelk Hij heden ten dage spreekt is: het platform van de, tot de gehele mensheid sprekende, Heilige Geest. Deze is DE Goddelijke Uitzender van dat Levende Woord van “eeuwige Waarheid” en “Goddelijke Wijsheid”; en Hij is niet gebonden aan plaats en/of tijd; noch aan menselijke regels of inzettingen. En net als toentertijd in De Bergrede, spreekt Gods Stem ook nù nòg “tot allen”; in het bijzonder tot de schare der getrouwen, van hen die **Zijn Gemeente** vormen. En wat zien wij? Gelijk eertijds, zo horen ook velen Zijn Woord... een kleine schare komt dan tot Hem,... dòch **slechts weinigen volgen Hem zoals Hij dat wil**. Wat met het voorafgaande wordt bedoeld is het volgende: Velen hoorden destijds Zijn Woord, maar nog minder waren zij in getal die zó hoorden dat zij òòk hebben getracht te “doen”, wat Hij hen leerde!

Zò is het òòk nù nòg! De Heilige Geest spreekt in onze dagen tot de wereld door “Het Woord”: en een ieder

is hartelijk welkom in Zijn open leerschool. Hij onthult ons de geestelijke zin en waarde van het leven. Waarom zijn het dan maar zo weinigen die Zijn Stem, welke altijd betrouwbaar en eeuwig dezelfde is, verstaan? Het komt daardoor, dat de meesten (zelfs onder de gelovigen) menselijke woorden liever hebben en heel dikwijls van grotere waarde achten dan de Stem van de Heilige Geest Die ons elke dag leert (als wij maar willen luisteren) wat wij nodig hebben te wéten: dat is dan “het ware doel” waartoe wij werden geschapen! Dan is daar nog iets anders: daar zijn hélaas ook nog gelovigen die menen, zonder Zijn leiding, maar alleen door hun eigen verstand en door hun eigen waarneming van wat wetenschap en techniek bieden, de Goddelijke Natuur te kunnen ontraadselen. Hij Die leert: **“Ik BEN de Weg, en de Waarheid, en het Leven”** (Johannes 14:6), is de Enige Die ons deze kan leren verstaan. Wat van ons wordt gevraagd komt hierop neer: “Niet overtuigd zijn van eigen geleerdheid, nòch met een zogenaamde nuchterheid op een afstand blijven staan; maar alles willen doen om alsmáar dichter bij Hem te komen... nader tot Hem komen te staan. Steeds luisterende en dan stil wordende, waar wij Zijn Stem horen spreken; en vooral de stilte binnenin niet verstorende met de drukte, het lawaai van onze eigen waanwijze en tegenwerpingen-makend stamelen... met onze dwaze “waaroms” en afdingende “ja-maars”.

Zijn Stem is o zo dikwijls fluisterend en de toon “zacht”. Niemand mag verwachten dat hij (als hijzelf van verre blijft staan en bovendien graag zelf blijft redeneren,... zijn eigen stem nog zo graag bij voortdoring hoort) die zoete Stem zal kunnen verstaan. Wat verwacht God van ons? Dat wij, net als Zacheüs destijds, afdalen vanuit die “vijgenboom van eigen-gerechtigheid en zelf-overschatting”. En heus, het zijn maar weinigen die dit vrijwillig willen doen. Wanneer zij “horende, doof” en “ziende, blind” blijven, staan zij al gauw klaar met verwijten aan het adres van Degene Die spreekt. Hierin zijn zij gelijk aan die leerling van de lagere school, die een moeilijk leerboek betreffende een hem onbekende leerstof inkijkt!

Daarom is het ook Gods uitgesproken wil dat er **geestelijke leiders** zijn die leiding kunnen geven en zullen geven; echter alleen aan hen, die geleid willen worden. En herders voor die schapen die “geherderd” willen worden. Dat er, net als in elke school in het dagelijkse leven, leraars en leerlingen zullen zijn, en dat zij die geleerd worden, zich zullen wenden tot hen die leren, in alle gevallen waarin de eersten raad en steun nodig hebben, opdat het onderricht duidelijk mag worden. Een ieder naarmate van wat hij waardig is te mogen leren uit deze School van de Geest! Deze Jezus *“heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars”* (Efeze 4:11b). Het “waartoe” en “waarvoor” wordt eveneens duidelijk vermeld. Amen.

“En Zijn mond geopend hebbende leerde Hij hen...” (Mattheüs 5:2)

Dit doet God voor hen die geleerd hebben om naar Hem te luisteren. En dan niet alleen met het oor, maar met geheel hun ziel, met hun gehele hart en hun verstand. En net zo lang, totdat zij de zin van het gesprokene bewust beginnen te verstaan. Vooral tot diegenen die Hij geroepen heeft of roept of nog roepen zal tot enig ambt of bediening;... de tot geestelijke leiders geroepenen, die levendig beseffen dat zij een heel leven nodig zullen hebben om het geleerde in praktijk te brengen! Het is Gods Geest Die ons allen met geduld en wijsheid kan leren verstaan, zoals ook een kind op den duur zijn ouders en opvoeders, zonder woorden, dikwijls leert begrijpen! Zijn bemoeienissen zijn het die helpend en stuwend werken en ons voortdurend aansporen te trachten “nederig en eenvoudig” te blijven.

Wij allen ervaren dat in die ogenblikken waarin de Heilige Geest Zelf, als “Stromen van Kracht”, in ons opwelt! Als Hij in duidelijke lessen, welke Hij ons voorhoudt, ons de dingen in Gods schepping doet verstaan, wanneer wij bereid zijn om ons daarin te verdiepen. Maar Hij spreekt ook in de dikwijls harde en gevoelige levenslessen, die Hij nodig acht ons in te prenten! Pas wanneer wij diep doordrongen zijn van het feit, dat het onderwezen worden in de dingen van het onzichtbare geestesleven en het terdege verstaan van wat God van ieder van ons verlangt, verstommen als vanzelf alle vragen, omdat wij dan mogen inzien dat alles neerkomt op: in nederigheid des harten op te zien tot Hem Die niet alleen “ons eerst heeft liefgehad”, maar dat nog steeds doet. Halleluja! Amen.

Het feit dat wij vaak liever onze eigen “wetten” maken, en naar onze eigen overleggingen luisteren, is de reden dat Hij door innerlijk aandringen en door ons met tegenslag en onrust te kastijden, of met blijdschap en ziele-rust te belonen (in de zin van: vervullen) ons op **Zijn weg** wil houden... dicht onder Zijn gehoor. Er staat in dit verband geschreven: “Niets zal mij scheiden van de liefde van Christus...”⁸ en ook “*opdat ik Hem kenne...*”⁹. En dat niet tot eigen voordeel, maar om Hem te **dienen in volle overgave en (toe)wijding**. Als wij in geestelijke zin wedergeboren zijn, dienen wij als kinderen Gods te staan als uit onszelf nog niets bezittende; als armen in elk opzicht! Dan zal Hij òòk òns zalig spreken, omdat wij (bewust van onze kleinheid en geestelijke armoede) zonder verzet tot Hem komen, om ons te laten opvoeden door de Heilige Geest, Wiens taak het is voor ieder persoonlijk en voor de Gemeente, als het Lichaam.

⁸ Romeinen 8:35 + 39, “*Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, naaktheid, of gevaar, of zwaard?*” ... “*Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere.*”

⁹ Filippensen 3:10, “*Opdat ik Hem kenne, en de kracht van Zijn opstanding, en de gemeenschap aan Zijn lijden, Zijn dood gelijkvormig wordende.*”

Want alléén zó, ons zoals een kind op genade onszelf overgevende, zullen wij langzaam maar zeker opgroeien tot gehoorzame, horende en ziende kinderen van onze Vader Die in de Hemelen is. Opgroeien om volwassen te worden in deze "School van de Heilige Geest". Glorie voor Hem! Het is niet overbodig er op te wijzen, dat het voor goed verstaan noodzakelijk is, rekening te houden met het feit dat de Here Jezus (vooral in De Bergrede) Zich herhaaldelijk richt tot Zijn discipelen in het bijzonder, in verband met hun roeping! Zij toch zijn de "eerste burgers van Zijn Koninkrijk". "Eerste", hier in de zin van "eerst-geroepen". Toch gelden al deze lessen, raadgevingen en vermaningen voor een ieder van ons.

Tegelijkertijd moeten allen beseffen dat men ook tot geheel verkeerde gevolgtrekkingen en tot tegenstrijdige begrippen en zelfs tot ongerijmde eisen kan komen, wanneer men niet blijft onder Zijn eminente (= voortreffelijke) leiding en gehoor! Daarom stelt hij, die het Woord Gods leest zonder het vereiste Licht van Gods Geest, zich bloot aan niet-denkebeeldige gevaren. Vooral als hij, zonder onderscheid te maken, Gods uitspraken tracht door te voeren in zijn eigen leven... Gevaarlijke misvattingen en onnodige verwarring. Wij zijn gewaarschuwd: "*Zonder Mij kunt gij niets doen!*" (Johannes 15:5b)

10

Een andere oorzaak van véél misverstand bij het lezen van "De Zaligsprekingen", waardoor men dikwijls voorgoed afschrikt van de "Leer van Christus en Dien gekruisigd", ligt in de op het eerste gezicht volkomen onaannemelijke, onaanvaardbare uitspraken op verschillende plaatsen. Vooral waar Hij Zijn uiterste tegenstelling plaatst tegenover de andere. Bijvoorbeeld "het bereid moeten zijn om allen en alles te vergeven... Het zich zonder verweer laten slaan, niet alleen op de rechter, maar òók op de linkerwang... tegenover de algemeen geldende opvatting van onmiddellijk gereed staan tot twisten en vechten... Het alles opofferen en weggeven, tegenover de in elk mens levende begeerte, om alles voor zichzelf op te eisen en te willen behouden... het zichzelf verloochenen, tegenover de wereldse opvatting van in "the struggle for life" (= de strijd des levens) de wet van zelfbehoud tot het uiterste door te voeren, en zelfs tot een algemene levenswet te handhaven!

Maar wanneer de Here Jezus, door de Heilige Geest, ons Zijn uitleg doet horen van wat het karakter van de "burgers van Zijn Koninkrijk" en het streven van de geheiligde Christen behoort te worden, en ons de meest vergaande consequenties voor ogen houdt,... dan volgt daaruit dat Hij van ons verlangt dat wij ons op **Zijn weg** zullen moeten bevinden om al deze consequenties te kunnen dragen. Wij leven, zó staat geschreven: "te midden van een krom en verdraaid geslacht". Dus moeten wij ook met alles rekening houden en verwachten dat Gods middelen niet de onze zijn! Daarbij moeten wij bedenken dat wij hier te maken hebben met aanwijzingen, voorschriften en wetten, niet van het alledaagse leven, maar van Gods onzichtbare wereld. Tenminste voor zover het ons geestelijk leven en welzijn aangaat!

Gods voorschriften zijn immers bedoeld voor dat Koninkrijk dat in ons is en binnen in ons begint, en naar welks verwerkelijking elke Christen behoort te streven; en welks voorschriften wij zelfs in het gewone leven wel degelijk moeten trachten in praktijk te brengen; altijd en overal, waar dat maar enigszins mogelijk is! Zegt de ware discipel, later Zijn apostel, niet: "*Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft!*"? (Filippenzen 4:13). Aan de andere kant wordt van ons gevraagd dat wij onze ogen niet zullen sluiten voor de ruwe werkelijkheid om ons heen! Met andere woorden: wij moeten er steeds rekening mee houden dat wij te maken hebben met de door Jezus geschetste voorschriften aangaande levensverhoudingen, zoals die behoren te zijn!

Zoals die, al is het nog niet algemeen, reeds nù gekend worden door hen die als ware Christenen met elkaar leven. "*Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is... hebt gij uw vrucht tot heiligmaking*¹⁰, en het einde het eeuwige leven" (zie [Romeinen 6:6-22](#)). Het is Gods wil dat wij aan dit feit, door het geloof, vasthouden. In onze ervaring zullen wij alsdan in de praktische werkelijkheid hiervan van dag tot dag worden geleid. Beetje voor beetje ontvangen wij. Hij alléén weet wat goed is. Wij kunnen in alle omstandigheden rustig blijven, en er op vertrouwen dat Gods goede Geest het leven dat met Christus verborgen is in God, in ons karakter verder uitwerkt. **Geestelijk groeien is niets anders dan vooruitkomen in het kennen van alles wat wij in en door Hem bezitten!** Maar geestelijk groeien vereist een honger van het hart naar méér van de Geest; maar òók vastbeslotenheid, gegrond op de zekerheid dat Hij meer te geven heeft dan wij verlangend zijn om te ontvangen.

En datgene wat Hij ons schenkt uit genade, dienen wij ook te overdenken, te overpeinzen. Nooit zullen wij het volle begrip hebben aangaande onze geestelijke goederen, nooit deze leren kennen, wanneer er slechts een oppervlakkig begrip is van het Woord van God! Ons aandeel is nooit het opwekken of verwekken, maar het in gehoorzaamheid ontvangen. Wij hebben bij voortduring te maken met deze onomstotelijke waarheden: een vast geloof hebben in Hem en Zijn doel voor ons leven in Christus, plus een volhardend vertrouwen dat Hij ons leidt door alle noodzakelijke vorming. Geprezen zij de Naam des Heren!!

De Zaligsprekingen

([Mattheüs 5:3-12](#) en [Lukas 6:20-23](#))

De zogenaamde "Zaligsprekingen" zijn zo algemeen onder deze naam (als aanduiding) bekend, dat men deze

¹⁰ Zie eventueel onze GRATIS studie "[Heiligmaking](#)" van E. van den Worm. (noot AK)

naam zonder schade te berokkenen aan het geheel, door een andere zou kunnen vervangen. Door Zijn discipelen toe te spreken in bijzijn van de schare, wijst de Here Jezus op Zijn hoogweg van “opoffering” en “zelfverloochening”. Hij wijst hen er op dat deze hoogweg leidt tot het verkrijgen van hemelse gelukzaligheid. Voorts wijst Hij de Zijnen op de absolute noodzaak van: **“gewilligheid”** – **“gehoorzaamheid”** – en **“dankbaarheid”**, waarin zij, de één voor de ander, tot voorbeeld moeten zijn. In dit alles komt het onweerlegbare feit naar voren: wanneer zij allen door de liefde Gods verbonden zijn tot een hechte eenheid en saamhorigheid,... wanneer zij inzien dat zij elkaar niet kunnen missen in dit leven, en in de hun toegedachte bediening, zo zal het geschieden dat het onzichtbare, levende, mystieke Lichaam van Christus: **Zijn Gemeente hier op aarde, een “BAKEN, een LICHT, een SCHONE STAD op een BERG”** zal zijn. God zij de glorie!

“Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der Hemelen.” (Mattheüs 5:3)

Vanaf de berg sprak Jezus “Zaligsprekingen”! Vanaf de berg Sinaï sprak God: “gij zult, maar vooral, “gij zult niet...” Hoe groot is de tegenstelling hier; de tegenstelling tussen “Zaligspreking” en “Wet” – tussen “Genade” en “vurige Wet”! In Christus heeft God de wereld gegeven, dat wat de wereld nodig heeft: **DE ZALIG-Maker**. Daarvandaan dat Hij alléén kòn en kàn “Zalig-spreken”!! Verstaan wij dit goed?! In dat “Zalig” ligt “de zegen van de eeuwigheid”. Halleluja! En in Christus kunnen wij deze Goddelijke zegen nu reeds ervaren. Het is de zegen van een NIEUW LEVEN, van Zijn eigen leven; door Zijn dood en opstanding. Prijst God!

11

In Zijn Zaligsprekingen zegt Hij niet dat wij zus en zó moeten doen. Hij geeft ons te kennen dat wij zó zullen worden, omdat Hij ons zó kan maken. Jezus zag de wereld der mensen, de menigten in duisternis. Hij zag de grote nood en het intense lijden. En tot allen sprak Hij toentertijd dat “zalig!” Gezegend “de armen van geest”! Het doet vreemd aan, want hoe kan nu iemand die zelf arm is, anderen zegenen. Maar, tenzij wij arm zijn, zoals hij dit bedoelt, kunnen wij nooit iets voor anderen betekenen! Het gebruikte woordje “arm” hier in het Nieuwe Testament (uit het Grieks vertaald) betekent niet dat iemand maar weinig heeft, maar dat men helemaal niets bezit. Dat is hier de betekenis van dit woordje. En zó iemand nu wordt “zalig” gesproken... wordt gezegend; en zal ook tot zegen zijn voor anderen. Het moet ons allen opvallen dat hier niet gevraagd wordt naar bekwaamheid in minder of meerdere mate; nee, maar of men wel arm genoeg is! Ditzelfde woordje met dezelfde betekenis vinden wij, onder meer, terug in het Evangelie naar Lukas, hoofdstuk 4. Daar, waar Jezus de Hem gegeven boekrol opent en leest: *“De Geest des Heren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden, om de armen het Evangelie te verkondigen...”* (Lukas 4:18a). Ook in [Mattheüs 11:4-5](#) vinden wij hetzelfde woordje terug: *“Boodschapt Johannes... de armen wordt het Evangelie verkondigd”*.

Een ander aspect vinden wij in de Brief aan de Laodicenzen (Openbaring 3:14-22 ¹¹). Dat wij opmerken hoe ontzettend het is, wanneer wij niet weten dat wij arm zijn in de ogen des Heren. Wij maken met zoveel mensen kennis en ontmoeten weer anderen, die allemaal denken dat ze “rijk” zijn. Maar, wie vertrouwen heeft op eigen bekwaamheid, op eigen vermogens, is waarlijk arm in Gods ogen, en kan niet leven uit de rijkdommen van Christus. Wij zien, hoe vaak dit voortkomt op vele terreinen van het Christelijk leven!

“Zalig zijn de armen van geest”. Als de mens niet weet dat hij arm is, is er ook géén plaats in zijn hart en leven voor het Kruis van Christus! Dáár aan de voet van het Kruis...; het is de enige verordeneerde plaats in Gods raadsplan, waar arm-zijn kan worden omgezet in rijkdom van Boven. In 2 Korinthe 8:9 staat geschreven: *“Want gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden”*. In welk opzicht werd Jezus arm?

In de eerste plaats nam Hij de gedaante aan van een mens. Hij, Die God was, werd waarlijk mens, zodat Hij verzocht kon worden zoals wij. Zijn lichaam kon toen even vermoeid worden als het onze; Hij kon ook honger en dorst lijden zoals wij. Alle heerlijkheid verliet Hij en alle macht liet Hij achter in de hemel. Hij heeft Zijn macht nooit voor zichzelf gebruikt. Terwijl Hij werelden geschapen had, maakte Hij, toen Hij honger had, van een steen géén brood. Hij was eerlijk arm. Toen satan Hem uitdaagde op het dak van de tempel, om Zich naar beneden te werpen, weerstond Hij de duivel. Waarom? Hij kon Gods beloften niet in praktijk brengen door iets onafhankelijk van God te doen!

Hij was arm. Satan bood Hem al de aardse koninkrijken aan. Wat dat betekende? Géén honger, géén dorst, géén lijden, enz. noem maar op. Maar Hij weerstond en Hij haalde Gods Woord aan. Duizenden heeft Hij gespijzigd, melaatsen heeft Hij gereinigd, geld haalde Hij uit de bek van een vis. Maar Hij was zo arm als de mensen tot wie Hij gekomen was, om als “mens” voor allen aan het kruis te hangen en zó te sterven. Wat een “armoede” spreidde Hij ten toon! Zó staat er ook naar waarheid geschreven: *“Hij, die rijk was, werd arm om*

¹¹ Openbaring 3:14-22, *“En schrijf aan de engel van de Gemeente der Laodicenzen: Dit zegt de Amen, de trouwe, en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods: Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen. Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb aan geen ding gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt. Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt. Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig, en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij. Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon. Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de Gemeenten zegt.”*

• Zie eventueel onze GRATIS studie met ‘vers voor vers’ UITLEG van [“Openbaring 3”](#) van CJH Theys. (noot AK)

onzentwille, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden.” O, wondervolle voorzieningen Gods!!

Toen Hij vroeg: *“Wie van u overtuigd Mij van zonde?”* (Johannes 8:46a), kon niemand Hem antwoorden. Maar Hij, Die zondeloos was, werd voor ons “tot zonde gemaakt”. Wat een armoede spreekt uit dit alles. Hij kwam tot de mensheid, om haar hemelse rijkdom te kunnen geven. Geprezen zij Zijn Naam! Waarlijk, IN en DOOR Hem, is ons een wonderbaarlijk NIEUW LEVEN bereid. Hoe is het dan toch met ons gesteld? Ach, wat zien wij toch altijd weer in onszelf! Zo vele tekorten, zo vele bewuste, verkeerde gedachten..., wat zijn wij toch zwak en grote mislukkingen. Ja, het is maar al te waar: wij zijn zó ontzettend “arm”!! Het gaat er nu om, dat wij dit ook zullen inzien en bekennen. Hierin ligt nu juist de weg tot zegen, want er zijn zo vele rijkdommen, voor ons, in Christus.

De apostel Paulus schreef aan zijn geestelijke zoon Timotheüs: *“Dit is een getrouw woord; want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij òòk met Hem leven”* (2 Timotheüs 2:11). Wat heeft de apostel hiermee willen zeggen? Niets minder dan dit: Christus’ Kruis is òòk òns kruis, want dáár op Golgotha werd voorgoed afgerekend met mijn zonden en met mijn armoede. Jezus heeft dit alles – voor ons – gedragen, opdat er NIEUW LEVEN in ons zou kunnen komen. De consequentie is duidelijk vermeld in 2 Timotheüs 2:12¹². Daar is maar één weg... De weg van de armoede is de weg tot de Troon! Halleluja!! Amen.

12

Wanneer de apostel hier (in 2 Timotheüs 2:12) spreekt van “verloochen”, betekent dat in feite “zich afkeren van Christus’ kruis”. Moge de Heilige Geest ons deze waarheid toch goed doen zien. Wij hebben allen Gods Geest IN ons nodig, om ons die weg van Christus’ Kruis te doen gaan; want wanneer wij Hem niet volgen in déze weg, zo betekent dat, dat wij Hem verloochen. Het staat voor eeuwig zo vast: “zalig zijn de armen van geest”. Want de zegen welke voor hen is weggelegd is: het Koninkrijk der Hemelen. Wát zullen wij dáár doen en welke plaatsen zullen wij dáár innemen?? In de eerste plaats zullen wij dáár een plaats krijgen, welke Hijzelf ons heeft toebereid, en waar Jezus Zelf Koning is tot in alle eeuwigheid,... waar Hij òòk Heer is over alles en allen. Dáár zijn wij voor altijd met Hem verbonden.

In Christus hebben wij een Koning der koningen en een Here der heren. Wie arm van geest is, komt tot de zaligmakende ontdekking dat Jezus, onze Koning, alle macht heeft in de hemel en op aarde. Hij heeft ook alle Kracht en Heerschappij. Daarom heeft Hij Johannes, Zijn geliefde apostel ook kunnen doen schrijven: Hij heeft ons gemaakt *“tot koningen èn priesters Gode en Zijn Vader...”* (Openbaring 1:6b¹³). Nu, omdat Hij onze Hogepriester is in de hemel, daarom kunnen wij Zijn priesters zijn op aarde. En waar Hij dáár in de hemel altijd bidt, zó verwacht Hij òòk van ons allen dat wij met Hem zullen staan om te bidden voor een wereld, verloren in schuld! God wil Zijn plan met de wereld voleindigen en ons allen daarbij betrekken: *“Weet gij niet, dat de heiligen de wereld oordelen zullen?”* (1 Korinthe 6:2a). God heeft het laatste woord. Amen? Die armen, die in hun zwakheid, in hun onmacht, vurig verlangen naar Hem en Zijn Koninkrijk, die zullen òòk met Hem zijn. Zúlk een armoede is “de eerste poort” tot een gezegend leven. Dank zij Jezus! Gezegend zij Zijn onvolprezen Naam!!

“Zalig zijn (zij) die treuren, want zij zullen vertroost worden.” (Mattheüs 5:4)

Zo heel merkwaardig zijn deze woorden. Zalig die treuren! Hoe kan een mens in zo’n ellendige toestand verkerend nog iets voortbrengen dat tot zegen kan zijn? Een moeilijke vraag, maar ook een gerechtvaardigde vraag. Het antwoord vinden wij bij Jezus. De bedoeling van deze woorden is allerm minst dat treuren een verdienste zou zijn! Het is een woord dat wij niet zo vaak tegenkomen in het Nieuwe Testament. Het betekent in de Bijbel niet hetzelfde als wat wij er gewoonlijk onder verstaan. Het heeft hier een veel diepere betekenis. Dit treuren, door Jezus bedoeld, is ook niet los te maken van vele en velerlei levensomstandigheden.

Allereerst heeft Jezus met deze en andere Zaligsprekingen Zijn discipelen er op willen wijzen dat zij, die Hem volgen op **Zijn weg** en tot aan het Kruis onvermijdelijk voor zware beproevingen en opofferingen zullen komen te staan die zelfs de sterksten in hun moeilijke dagen zullen doen wenen en treuren; maar die zich daarom toch niet onder de beklagenswaardigen mogen rekenen! En vooral dat zij de moed en de kracht om te dragen en te verdragen zullen kunnen behouden, als zij van meet af aan hun ogen gericht houden, niet op al die smarten en wonden en barensweeën, die nu eenmaal gepaard gaan met iedere nieuwe fase in het proces van de wedergeboorte, maar alleen op Hem en dat hemels geluk, dat een ieder wacht die onder de leiding van Gods Geest geleerd heeft te volharden tot het einde toe!

Hun troost hier op aarde zal daarin worden gevonden, door in de Geest te leven, ziende op de tijd door Jezus Zelf voorgezegd, wanneer alle tranen afgedroogd zullen worden uit hun ogen,... wanneer alsdan alle leed voorbij zal zijn! Glorie voor God!! En wat Hij beloofd heeft, dat zal straks ook zó zijn. Hemel en aarde zullen eenmaal voorbij gaan, maar Zijn Woord houdt stand tot in alle eeuwigheid. Zijn Gods beloften niet onberouwelijk!? Ja, en ze zijn “ja” en ze zijn “amen” in Christus Jezus. Zó staat het in Gods Bijbel geschreven, en wij geloven het. Wij lezen in [Mattheüs 9](#) hoe mensen uit Jezus’ tijd, godsdienstig als zij waren, aan Hem vertelden dat zij vasten, maar dat Zijn discipelen dat niet deden. En zij vroegen Hem waarom zij dat niet deden. De Here Jezus gaf hen toentertijd dit antwoord: *“Kunnen ook de bruidfokinderen treuren, zolang de Bruidgom bij hen is? Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidgom van hen zal weggenomen zijn, en dan zullen zij vasten”*

¹² 2 Timotheüs 2:12, “Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen; indien wij Hem verloochen, Hij zal ons ook verloochen.”

¹³ Zie eventueel onze GRATIS studie met ‘vers voor vers’ UITLEG van “[Openbaring 1](#)” van CJH Theys. (noot AK)

(Mattheüs 9:15b). En dat is ook zó; want als zij de Bruidegom verliezen, zijn ze alles kwijt. Wanneer zij van Hem gescheiden worden, hebben zij niets meer.

In Markus 16 wordt ons de vervulling hiervan geschetst... De discipelen bleven toentertijd alléén; slechts met de wetenschap dat hun Heer en Meester gekruisigd was. Zij waren Hem kwijt – hadden Hem verloren. Zij wisten toen (nog) niet dat dit alles “de poort-opening” was tot een geheel NIEUW LEVEN. Voor hen betekende wat gebeurd was het einde van alles. Wij zien één en ander duidelijk naar voren komen in het verhaal van de twee Emmaüsgangers. Als zij op weg zijn naar die plaats en druk onder elkaar spreken over alle dingen die er gebeurd zijn, kwam Jezus Zelf bij hen, en wandelde tezamen met hen verder. Dan lezen we in de Bijbel: *“En hun ogen werden (gesloten) gehouden, dat zij Hem niet kenden. En Hij zei tot hen: Wat redenen zijn dit, die jij, wandelende, onder elkander verhandelt, en waarom zijt jij droevig? En de één, wiens naam was Kleopas, antwoordende, zei tot Hem: Zijt Gij alleen een vreemdeling te Jeruzalem, en weet niet de dingen, die deze dagen daarin geschied zijn? En Hij zei tot hen: Welke? En zij zeiden tot Hem: De dingen aangaande Jezus de Nazarener, Welke een Profeet was, krachtig in werken en woorden, voor God en al het volk. En hoe onze overpriesters en oversten Dezelve overgeleverd hebben tot het oordeel des doods, en Hem gekruisigd hebben. En wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israël verlossen zou. Doch ook, benevens dit alles, is het heden de derde dag, van dat deze dingen geschied zijn.”* (Lukas 24:16-21)

13

Zij waren droevig gestemd, zij waren verdrietig, zij TREURDEN. En met hen waren er ook nog vele anderen. Toch had Jezus hen meermalen van tevoren gezegd wat er allemaal zou geschieden; maar de Heilige Geest kon het nog niet aan hun harten openbaren. Vandaar Jezus' uitleg met de woorden: *“O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit, in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was.”* (Lukas 24:25b-27)

Oòk voor de vrouwen, genoemd in [Lukas 24:22-24](#), was alles met de kruisiging van Jezus voorbij... Onder andere Maria kon niet geloven dat Jezus dood was. Zij ging naar het graf en vond, daar aangekomen, de steen weggerold. Zij kreeg toen deze boodschap: *“Wat zoekt jij de Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan”* (Lukas 24:5b-6a). Wat moet dat een opluchting geweest zijn voor deze vrouw! Toen zij dit grote nieuws ging vertellen aan Zijn discipelen, geloofden zij haar niet: *“Haar woorden schenen voor hen als ijdel geklap”* (Lukas 24:11a). Later zouden zij Hem zelf zien. En toen wisten oòk zij dat de Gekruisigde voor EEUWIG LEEFDE. Glorie voor God!

Zien wij de betekenis van dit woord “treuren” nu? Het is “**zonder Hem zijn**”. Het betekent: GEEN HOOP VOOR DE TOEKOMST. Hoe vreselijk zo'n leven zonder God... zonder hoop. Daar is dan ook nog een ander soort treuren. In de Bijbel is ook nog sprake van “TREUREN om de ZONDE IN DE GEMEENTE”. Omdat er zulke vreselijke dingen gebeurd waren in de Gemeente van Korinthe, heeft de apostel Paulus die Gemeente streng aangepakt vanwege die misstanden. Hij zegt van dit kwaad, dat het zelfs in de wereld niet gekend wordt. En als hij dan in 1 Korinthe 5:2 ¹⁴ spreekt van “leed”, dan bedoelt hij in feite: “droefenis hebben”... treuren om dergelijke wandaden.

En wanneer wij om ons heen zien en de dingen bemerken, welke hier en daar in de Gemeente(n) gebeuren, dan is er ook heden ten dage plaats voor bedroefd zijn, voor treuren, vanwege zo vele ergerlijke dingen! Daar is ook in onze tijd plaats voor vele tranen. In 2 Korinthe 12:21 ¹⁵ bedoelt de apostel Paulus – als hij van zichzelf spreekt, met “*rouw hebben over velen*” – hetzelfde, namelijk: “dat ik zal hebben te TREUREN over velen die tevoren gezondigd hebben”! Dat zijn nu eenmaal dingen die pijn doen! Wanneer wij de Here Jezus werkelijk liefhebben, en wij kijken dan naar Zijn volk, ... naar degenen die Zijn eigendom zijn, dàn kunnen wij hen niet zien struikelen en vallen zonder te “treuren”. Dit treuren komt voort uit dat NIEUWE LEVEN.

Op een andere Schriftplaats wordt van “treuren” gesproken in verband met “dubbelhartigheid”. De apostel Jakobus zegt daar: *“Naakt tot God, en Hij zal tot u naken. Reinigt de handen, gij zondaars, en zuivert de harten, gij dubbelhartigen! Gedraagt u als ellendigen, en treurt en weent; uw lachen worde veranderd in treuren, en uw blijdschap in bedroefdheid”* (Jakobus 4:8-9). Waar deze Brief een algemene is, en dus gericht is tot de Gemeente als het Lichaam van Christus, en niet tot de wereld, daar merken wij op dat het wel één van de akeligste dingen is als iemand niet in de wereld leeft, maar ook niet helemaal de Here toebehoort. Zij, die dat doen, “zeggen” met hun leven dat het Evangelie niet veel bijzonders is. Voorwaar, een reden om te “treuren”. Wij lezen in het Evangelie naar Lukas, hoofdstuk 6, vers 25b: *“Wee u, die nu lacht (!), want gij zult TREUREN en wenen”*. Een woord volgende op de Zaligsprekingen. Het zijn er zo velen die de dingen zo licht opvatten. Wij bedoelen dat in zo vele kringen het Evangelie van onze Here Jezus Christus en het Christenleven zo gemakkelijk en goedkoop worden opgevat. Vooral bij de jongere generatie is er soms alleen maar plaats voor plezier en lachen. Daar is geen ernstig en waarachtig “intreden” in de dingen van Christus! Zij doen goed wanneer zij de psalmist raadplegen, die zegt: *“De verborgenheid des Heren is voor degenen, die Hem vrezen.”*

¹⁴ 1 Korinthe 5:2, *“En zijt gij nog opgeblazen, en hebt niet veel meer leed gedragen, opdat hij uit het midden van u weggedaan worde, die deze daad begaan heeft (van “zodanige hoererij, die ook onder de heidenen niet genoemd wordt, alzo dat er één zijns vaders huisvrouw heeft” – zie vers 1)?”*

¹⁵ 2 Korinthe 12:21, *“Opdat wederom, als ik zal gekomen zijn, mijn God mij niet vernedere bij u, en ik rouw hebbe over velen, die te voren gezondigd hebben, en die zich niet bekeerd zullen hebben van de onreinheid, en hoererij, en ontuchtigheid, die zij gedaan hebben.”*

(Psalm 25:14a)

Nog een laatste woord over “treuren”. Wij slaan het Boek Openbaring op, ... en lezen in het [18^e hoofdstuk](#) de verzen 11, 15 en 19: *“En de kooplieden der aarde zullen wenen en rouw maken (= TREUREN) over haar, omdat niemand meer hun waar koopt.” ... “De kooplieden van deze dingen, die rijk geworden waren van haar, zullen van verre staan uit vrees van haar pijniging, wenende en rouw makende (TREURENDE).” ... “En zij wierpen stof op hun hoofden, en riepen wenende en rouw bedrijvende (TREURENDE), zeggende: Wee, wee (!), de grote stad (!)... want zij is in één ure verwoest geworden.”* En het gaat hier om de val van dat grote Babylon. Alle “materiële” dingen worden de mensen afgenomen. Al die rijkdommen, waarin zij zich zo verheugd hebben, zijn niet meer; en zij zullen rouw bedrijven (TREUREN) om dit verloren gaan van hun bron van welvaart.

Zó gaat het dikwijls òòk de belijdende Christenen! Namelijk degenen onder hen die de weg van de wereld gaan. Er komt gewis en zeker een tijd dat zij alles verliezen zullen; en dan rest hun niets anders dan TREUREN (rouwen om...). Jezus zegt: “Zalig die treuren”. En als Hij daaraan het woordje “vertroost” verbindt, dan moeten wij niet denken dat dit woord hetzelfde betekent als in de taal der mensen. Bij de mensen is de betekenis deze: dat wij vertroosten, doordat wij meeleven, ... doordat wij onze oprechte deelneming betuigen. Maar zoiets wil “ vertroosten ” in de Bijbel niet bedoelen. In de Schrift heeft het verschillende betekenissen. Zo, onder meer, “vreugde brengen”, “leven schenken”, “bemoedigen”.

14

In elk geval is het een krachtig woord met een verstrekkende betekenis. De inhoud ervan bedoelt: blijf niet treuren, want er is iets beters. En dat véél beters is alleen te vinden in **Jezus... en Dien gekruisigd!** En zo komen wij dan weer terug bij het Kruis. Dan gaan wij totaal anders denken. Wij houden dan geen rekening meer met de maatstaven van een verdorven en schuldige wereld. Maar wij aanvaarden ook niet langer de beschuldigingen van de satan. Wij gaan denken in de weg van Gods barmhartigheid; er komt iets volkomen nieuws. En wat gebeurt er dan? Wanneer wij ons laten leiden door de Heilige Geest, zo zal Hij, als de Openbaarder van Gods taal en wil, ook Romeinen 12, de verzen 1 en 2, ons duidelijk maken: *“Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst. En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.”*

Wij moeten ons telkens weer opnieuw onderwerpen aan dit onderwijs van Gods gezegende Geest. Geen prediker, geen schrijver, hoe bekwaam ook, kan dit ons laten zien en verstaan. Wij kunnen allemaal er over praten, maar alleen dàn gaan wij het “zien” in de Bijbel, wanneer de Heilige Geest de bedekking wegneemt en zegt: “Ziet! De tijd van TREUREN is voorbij... Christus is gestorven, doch ùw leven is voortaan en altoos mèt Christus verborgen in God”. Dàn zullen wij niet meer vragen, maar in het “doen” van wat Hij ons zal zeggen, zullen wij het antwoord vinden voor tijd en eeuwigheid. *“Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden”*. Amen.

“Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven.” (Mattheüs 5:5)

Voor de zachtmoedige, voor degene, die door algehele overgave van zijn eigen wil aan God, verlost wordt uit dat wee van dwalingen en ergernissen... voor dezulken is de zaligspreking – de belofte. Zij die zich “vrijwillig” onderwerpen aan de Here God die zullen de harde, strenge leerschool verwisselen voor de tedere opvoeding van de mateloze liefde van Christus. Hoe gróót is de zegen van gehoorzaamheid aan Zijn nodende Stem! Zoals ook aan de Israëlieten, na alle leed en verdrukking, het beloofde land “overvloeiend van melk en honing” werd toegezegd en naderhand ook werkelijk gegeven, zó wacht de vermoeiden en toch onvermoeid standhoudende “strijder mèt God” – in de woestenij van het tegenwoordige leven en aan alle ontberingen in de tijd van zijn Christelijke karaktervorming – het troostrijke vooruitzicht dat òòk voor hem de tijd van rust en van vrede moet aanbreken! God is altijd getrouw en nimmer falend. Ons wacht, wanneer wij weten te volharden tot het einde toe, een erfenis, zo schoon, ... als een oase met verkwikkende waterstromen.

Wanneer wij trots alle beproevingen en moeilijkheden van en in dit leven, onze hoop en betrouwen op het door God gegeven woord weten vast te houden, zo breekt ook voor ons het ogenblik aan waarop wij Hem, onze Here en God, zullen horen zeggen: “Gij goede en getrouwe dienstknechten...” Dàn zal ook onze taak volbracht zijn, ... de overwinning behaald. Niet in de strijd tegen mensen, maar in de goede en harde strijd tegen onszelf! Dezelfde Jezus, Die de Zaligsprekingen heeft gesproken, heeft ook gezegd: *“Leer van Mij, dat Ik ZACHTMOEDIG ben en NEDERIG van hart...”* (Mattheüs 11:29b). Zo'n Christen ontvangt genade op genade, en in zijn zachtmoedigheid komt hij tot blijde overgave, tot berusting, tot volkomen onderwerping aan alles wat God, de Heilige Geest, over hem beschikt. Zo zullen wij allen eindelijk leren begrijpen dat God, als een liefhebbende Vader, Zijn kinderen alleen dat schenkt wat goed is en tot heil strekt voor hun groei in deze zachtmoedigheid. Amen. Want: *“De zachtmoedigen daarentegen zullen de aarde erfelijk bezitten, en zich verlustigen over grote vrede.”* (Psalm 37:11)

“Zalig zijn (zij) die honger en dorst naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden.” (Mattheüs 5:6)

Hongeren naar gerechtigheid houdt in de eerste plaats in een “honger en dorst ten opzichte van ons eigen innerlijk leven, om verlost te worden van alle ongerechtigheden”! Maar òòk, daar waar werk en roeping dit vragen, vrijwillig vrede nemen met een leven vol ontberingen en tekortkomingen aan bevrediging van eigen wensen,

terwijl zij die honger en dorsten naar gerechtigheid het moeten aanzien dat om hen heen zo velen er slechts op bedacht zijn om van dit aardse leven zo goed en zo veel mogelijk te genieten,... eigen voordeel na te jagen, en blijkbaar altijd in overdaad en in onbezorgdheid te leven!!

Zalig daarentegen die (zoals Jezus dat bedoelt) de goede honger hebben, welke hen zal drijven tot het zich voeden met de geestelijke Spijze van Gods Woord, dat enkel waarheid èn gerechtigheid is. Amen. Die ook honger en dorsten naar hun dagelijkse gemeenschap met Hem;... die honger en dorsten naar het kennen van Hem,... naar de eenmaal komende tijd, eeuwen tevoren geprofeteerd door getrouwe dienstknechten Gods, waarop Hij, Jezus, zal zegevieren! Want dit honger en dorsten daarnaar maakt, dat wij zonder ophouden zullen zoeken om die honger en dorst te stillen. Het wil ook zeggen dat wijzelf zullen trachten met al de kracht die in ons werkt; nu reeds, in ons eigen leven, "gerechtigheid" te doen tegenover onze medemensen, en in Jezus' Naam!

Daar is enkel volle vreugde en verzadiging in Zijn Aangezicht. Deze honger en dorst in ons geestelijk leven leert ons die éne taak en die éne plicht te hebben en kennen, namelijk: gewillig en met graagte alles wat ons wordt voorgezet te nemen en verwerken, opdat wij in onze geestelijke groei nog méér zouden honger en dorsten... Naar ziel en geest, tot verheerlijking van Zijn onvolprezen Naam. Hoe méér reiniging èn heiliging, hoe groter deze honger en dorst wordt. Het is de zielservaring van een kind van God: *"Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Mijn ziel dorst naar God, naar de LEVENDE God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen?"* (Psalm 42:2-3)

15

"Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden." (Mattheüs 5:7)

Wanneer Christenen in de "School des Geestes" eenmaal het "jagen naar de volmaaktheid" (Hebreeën 6:1 ¹⁶) als hógste doel van hun bestaan hebben ingezien, en zich tegelijkertijd meer bewust worden hoe ver zij daar nog van verwijderd zijn, komen zij vanzelf tot het volle besef van hun volkomen afhankelijkheid in alles van Hem Die alléén ons leiden wil en kan. Méér en méér komt ons de opgedragen levenstaak voor ogen te staan, en dat wij alle aandacht onverdeeld daaraan moeten wijden, willen wij in dit zo kortstondig leven dát bereiken waartoe Hij ons geroepen heeft.

In dit aardse leven zijn er betere dingen te doen dan anderen te bekritisieren. Iets wat wij zo graag doen. Maar dan leren wij vanzelf BARMHARTIG oordelen en vooral meelevens met al onze broeders en zusters in de Here, omdat de Heilige Geest ons hun lijden en falen, hun vallen en weer opstaan, leert zien als onvermijdelijke lessen in dezelfde School, waarin ook wij onze onvolmaakheden, onhebbelijkheden, gebreken en tekortkomingen, hebben moeten inzien! Waarvan wijzelf al de smarten aan den lijve hebben ondervonden, bij alle pogingen ons daaraan te ontworstelen.

Wij leren begrijpen dat alle nutteloze en ons door niemand opgedragen "oordelen" en ons bemoeien met andermans zaken, verlies betekent voor alle verloren tijd, en nog méér. Ook dat al dat ongevraagde oordelen en vooral veroordelen tot gevolg heeft dat wij onze medemensen nog méér schuldig zijn. Hoeveel dan tegenover God, Die barmhartigheid wil! *"Want een onbarmhartig oordeel zal gaan over degene die géén BARMHARTIGHEID gedaan heeft; en de BARMHARTIGHEID roemt tegen het oordeel"* (Jakobus 2:13). De Here der Zaligsprekingen kwam om Zijn Wet te vervullen, niet om die krachteloos te maken. Indien wij Zijn Zaligsprekingen niet ter harte nemen, zo is daar slechts het "oordeel"; en hiermee zijn wij weer onder de Wet gekomen. De Here beware ons hiervoor omwille van Zijn Naam.

"Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien." (Mattheüs 5:8)

God zien,... God aanschouwen. God-Zelf, Die Geest is, heeft nog nooit een sterfelijk mens gezien! Want er staat geschreven: *"Niemand heeft ooit God aanschouwd"* (1 Johannes 4:12a). Hoe heeft Jezus dit dan zó kunnen zeggen, en wat heeft Hij hiermee in feite bedoeld? De Schrift verklaart zichzelf, want er bestaat ook nog een ander "zien"; namelijk dat met ons geestesoog! Aanschouwen dat tegelijkertijd gepaard gaat met de ervaring van de "liefde Gods". Ja, met het ondervinden van "hemelse vreugde" door de Heilige Geest! Deze vreugde kan de wereld ons niet bieden. Gods Geest geeft ons déze hemelse vreugde te genieten. Amen.

Alleen moeten wij het volgende niet vergeten. Ons geestesoog is dan alléén daartoe in staat, als onze ziel eerst gelouterd is van alles wat "boos" is in Gods ogen. Kwade neigingen, van onwil en haat, van innerlijk verzet, van weerspanning (= eigenzinnigheid, koppigheid) en wederstreven (= ingaan tegen, weerstand bieden)... Al deze werkingen van ons vlees verduisteren niet alleen onze "innerlijke blik", maar zelfs in gewone zin verhinderen deze ons de dingen te zien zoals wij die moeten aanschouwen in heel ons leven hier op aarde. Niet alleen in Gods eigen schepping, maar ook in onze medemensen; in onze naasten!

Dit "zien" is heus niet alleen gegeven aan zieners en/of profeten, maar ook aan diegenen onder Gods kinderen die *"liefde (kennen) uit een REIN hart, en uit een goed geweten, en uit een ongeveinsd geloof (of: gemoed)"* (1 Timotheüs 1:5b). Gods Geest wil en kan deze REINHEID in ons bewerkstelligen. De apostel Johannes schrijft in zijn eerder aangehaalde Brief dat *"indien wij elkander LIEFHEBBEN, zo blijft God IN ONS, en Zijn LIEFDE is in ons VOLMAAKT"* (1 Johannes 4:12b). Wondervolle God! Deze volmaakte liefde wordt nooit verbitterd, denkt geen kwaad, verblijdt zich niet in ongerechtigheid, maar in de waarheid... Zij REINIGT, zij loutert, zij vergaat

¹⁶ Hebreeën 6:1, *"Daarom, nalatende het beginsel van de leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fundament van de bekering van dode werken, en van het geloof in God."*

nimmer meer!! Hoe krachtadiger zijn de werkingen van Gods Geest in harten en levens van Gods volk. Hoe "vaster" Zijn inwoning, hoe "groter en duurzamer" Zijn werken. Halleluja!

"Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden." (Mattheüs 5:9)

Vreedzaam zijn kan alleen maar die mens die zèlf eerst VREDE kent en ervaart diep in zijn eigen ziel. En déze "vrede" wortelt in de "verzoening met God door Jezus Christus". Want *"God was in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenende"* (2 Korinthe 5:19a). De profeet Jesaja roept uit: *"De goddelozen, zegt mijn God hebben geen vrede"* (Jesaja 57:21). De Here Jezus heeft – door het uitstorten van Zijn "zoenbloed" – ons met God "verzoend". Door in Hem te geloven met ons gehele hart, en Hem aan te nemen als onze Verlosser en Zaligmaker, ontvangen wij Zijn VREDE.

Jezus heeft gezegd: **"Mijn VREDE geef Ik u, niet gelijkerwijs de wereld hem geeft** (of: dat doet)" (zie [Johannes 14:27](#)). Wanneer wij deze "Jezus-VREDE" ontberen kunnen wij Zijn gebod niet houden: *"Jaagt de VREDE na MET ALLEN..."* (Hebreeën 12:14a). Halleluja. **Vrede met God doet de vrede Gods = Jezus Christus** komen in onze harten, om daarin te blijven. Wij ervaren dan elke dag opnieuw die vreugdevolle gemeenschap met Christus, welke een heilzame invloed uitoefent op lichaam, ziel en geest. Telkens weer zal onze geestelijke kracht toenemen, waardoor groei en bloei van ons geestelijk leven bevorderd wordt.

16

Van dienstknechten des Heren mag worden verwacht dat zij niet twisten, maar eerder de VREDE zullen bewaren, welke bevorderlijk is voor een gezonde groei van de Gemeente. Daarom wordt van ons allen verlangd, dat wij "de begeerlijkheden der jonkheid zullen verzaken, en dat wij zullen najagen rechtvaardigheid, geloof, liefde, VREDE met degenen die de Here aanroepen uit een rein hart" (zie [2 Timotheüs 2:22](#)). Het is de **God des VREDES** Die (indien wij gehoorzamen) ons zal bekwamen in alle goed werk, opdat wij in alles Zijn wil zullen doen tot eer en verheerlijking van Jezus Christus. Amen.

"Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken, om Mijntwil." (Mattheüs 5:11)

Let op! Alles omwille van Jezus, de Zone Gods!! Als ons dit alles overkomt en wij zó willen lijden omwille van Zijn Naam en, als gevolg van ònze wil om één te zijn met Christus, in Zijn strijd tegen zonde en zondemacht! In de regel begint het met smaad en komt vervolging er na, en de dood is dikwijls het einde. De getrouwe gelovigen vallen alsdan als Zijn "martelaren". Deze, die met de grootste heldenmoed, standvastigheid en vastberadenheid, VERVOLGING, SMAAD en LASTER hebben doorstaan, liever dan ontrouw te worden aan God, zijn er door alle eeuwen heen over de hele wereld geweest onder Gods kinderen. Zij hebben zelfs folteringën weten te verduren ter wille van hun, door genade ontvangen, geloof, hun ja-woord aan Jezus, en hun levensroeping.

Zulke kinderen Gods zijn er, Gode zij dank (!), nõg. Degenen die Hij zalig prijst zijn dus alleen oprechte Christenen; zij die de "goede strijd van het geloof strijden" tegen leugen, bedrog en grove onrecht, zowel in de wereld als in de boezem van de eigen Gemeente(n). Maar daarom worden deze ook èn door diezelfde wereld èn door de liefdeloze "schijn-Christenen" gelasterd en vervolgd; zelfs zullen zij worden gehaat en uitgestoten. De geschiedenis is daar om dit te bewijzen. Ware martelaars zijn niet zo groot in aantal; meestal blijven zij verborgen. Wat wij daarentegen vaak tegenkomen zijn mensen die "de naam van Christenen" dragen, en die maar al te graag pronken en rekenen op zaligheid op grond van een "vermeend martelaarschap". Zulke "valse" broeders spiegelen zichzelf voor omwille van Christus' te lijden, terwijl zij in waarheid slechts lijden door eigen fouten, gebreken, tekortkomingen en zonden!

Vervolgingen in het groot hebben alleen plaats gehad omdat "men" andere volken onderdrukte en/of vervolgde, en dat om de reden dat deze volkeren zich vasthielden aan eigen zeden, gewoonten en begrippen! En wat zullen wij dan zeggen van onze tijd? Vallen er nu nog "martelaren omwille van Christus"? Zeer zeker, en in het bijzonder onder hen van wie Jezus zegt: *"Ziet, Ik zend u als schapen in het midden der wolven"* (Mattheüs 10:16a), en Hij heeft de waarschuwing erbij gevoegd: *"Wacht u voor de mensen; want zij zullen u overleveren in de raadsvergaderingen, en in hun synagogen zullen zij u geselen. En gij zult ook voor stadhouders en koningen geleid worden om Mijntwil, hun en de heidenen TOT GETUIGENIS."* (Mattheüs 10:17-18)

Zij die de waarheid liefhebben, dus niet alleen de zonde haten, omdat zij Christen zijn in hart en ziel, en niet langer optrekken met die kringen, groeperingen of Gemeenten, waarin Farizeeërs, moderne wel te verstaan, en geestelijk-doden het voor het zeggen hebben,... zij zullen worden aangemerkt als zondaars en worden gebrandmerkt als kettters! Zij die nota bene ware kinderen Gods SMADEN, VERVOLGEN en LASTEREN zijn juist degenen die vanwege hun vele onchristelijke eigenschappen zich terecht gehaat gemaakt hebben in de ogen van de wereld niet alleen, maar – ten gevolge van hun onbarmhartigheid, hun onverdraagzaamheid – hebben zij gemaakt dat Zijn Naam, Christus' Naam, werd gelasterd en wordt ontheiligd!! De Here zij hun genadig.

De Zaligspreking van Jezus heeft ook niet betrekking op hen die zich zo "gelukkig wanen" in hun gemakkelijk leven van de "vrede der zelfzucht". Men heeft deze lieden in alle Gemeenten, groeperingen, vergaderingen en zo meer. Zij zijn "het onkruid" in de laatste dagen. De Here kent deze even goed als Hij de Zijnen kent. Wie Hem aanhangt behoeft niet te vrezen. *"Het pad van de rechtvaardigen is geheel effen, de gang van de*

rechtvaardigen weegt Gij recht" (Jesaja 26:7). En voorts zegt het Oude Testament: "Het pad van de rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe" (Spreuken 4:18). De Here laat het "water der verdrukking" nooit tot boven onze lippen komen. Gods beloften zijn onberouwelijk... "Ziet (!), **Ik BEN met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld (!!). Amen.**" (Mattheüs 28:20)

"Zalig zijn (zij) die vervolgd worden omwille van de gerechtigheid; want hunner is het Koninkrijk der Hemelen." (Mattheüs 5:10)

Bij de voorgaande Zaligspreking hebben wij dit "VERVOLGD WORDEN" reeds uitvoerig uiteengezet. Wij kunnen hier nu volstaan met erop te wijzen dat Jezus DE GERECHTIGHEID IS van het Koninkrijk der Hemelen. De "vervolging" hier is dus ook omwille van Jezus Christus. Wat nu geschreven staat in de Bijbel met betrekking tot deze gerechtigheid is duidelijk genoeg. Wij laten hier dit Woord spreken: "De ogen des Heren zijn over de rechtvaardigen, en Zijn oren tot hun gebed; maar het aangezicht des Heren is tegen degenen die kwaad doen" (1 Petrus 3:12). Laten wij, die zo graag anderen vanwege het goede vervolgen, gewaarschuwd zijn!

De apostel vervolgt met de sanctie van de Heilige Geest: "En wie is het, die u kwaad doen zal, indien gij navolgers zijt van het goede?" (1 Petrus 3:13). Dit is een woord dat rechtstreeks gericht is tot de ware gelovigen. Het is ook een bemoedigend woord! Bovendien komt hierna nog een "Zaligspreking", en wij lezen dan: "En wie is het, die u kwaad doen zal, indien gij navolgers zijt van het goede? Maar indien gij ook **LIJDT omwille van de gerechtigheid, ZO ZIJT GIJ ZALIG**; en vreest niet uit vreeze van hen, en wordt niet ontroerd" (1 Petrus 3:13-14). Een liefdevolle aansporing om te volharden tot het einde toe, met een verborgen belofte daarin vervat. Eén en ander doet ons denken aan Jezus' woorden bij Zijn ontroerend afscheid van de Zijnen vlak vóór Zijn hemelvaart: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan heen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam van de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen." (Mattheüs 28:18b-20)

Zijn discipelen voelden zich uitermate gesterkt. Alle dreigingen werden vergeten... nieuwe moed bezielde hen om voorwaarts te gaan... hernieuwde hoop vervulde hun eerst zo verslagen harten: "En zij waren **TE ALLEN TIJDE in de TEMPEL, lovende en dankende God**" (Lukas 24:53). Wondervolle Jezus! Zó was het eertijds, zo'n 2000 jaar geleden; maar zó behoort het ook in onze tijd te zijn. Want de Heilige Geest, sprekend door de mond van Petrus, vervolgt met deze woorden: "Maar heiligt God, de Here, in uw harten; en **zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk, die u rekenschap afeist van de hoop, die in u is, met zachtmoedigheid en vreeze. En hebt een goed geweten, opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken, als van kwaaddoeners, zij beschaamd mogen worden, die uw goede wandel in Christus lasteren. Want het is beter, dat gij, weldoende, (indien het de wil van God is) lijdt, dan kwaad doende**" (1 Petrus 3:15-17). Amen.

Aan het einde gekomen van Jezus' Zaligsprekingen willen wij (alvorens verder te gaan) aanhalen wat geschreven staat in 1 Petrus 4:14a: "Indien gij gesmaad wordt om de Naam van Christus, zo zijt gij **ZALIG**; want de Geest der heerlijkheid, en de Geest van God rust op u". Alle dank en lof zij Hem alleen!!

Het drievoudig "WEE"

Vloek van de overdaad

(Lukas 6:24-26)

"Maar WEE u gij rijken! Want gij hebt uw troost weg." (Lukas 6:24)

Dit "wee" uit des Heren mond spreekt boekdelen! Het geldt diegenen die het tijdens hun leven op aarde te goed gehad hebben; die hun deel van al het goede reeds genoten hebben,... daarbij altijd denkend aan zichzelf en het minst aan anderen. Hoe anders zal het hun vergaan die toch nog iets van wat zij bezitten aan goed en geld besteden ten behoeve van de armen om zich heen en van de lijdende mensheid over het algemeen;... wanneer deze, vanwege hun ontmoeting met Jezus, zich straks, dat is aan het einde van hun aardse loopbaan, los gemaakt weten van alle gehechtheid aan aardse rijkdommen.

Jezus heeft ook rijken die zoeken naar het eeuwige leven lief. Het verhaal van "de rijke jongeling" is een bevestiging. Maar hier spreekt Hij het "wee" uit over die rijken, die hun hart gelegd hebben op aardse bezit, en die aardse goederen zwaarder laten wegen dan geestelijke rijkdom. Daardoor kunnen zij geen afstand doen van het materiële, om daarvoor in de plaats andere, veel grotere schatten te winnen. Wetende dat alle stoffelijk bezit toch van korte duur is, willen zij niets doen om "rust voor hun zielen" te vinden. Eeuwige gelukzaligheid gaat aan dezulken voorbij!

Jezus' "wee" geldt dus de rijkaards die in het vergaren van aardse schatten, zelfzuchtig en onverzadigbaar zijn! Degenen die zich er niet om bekommeren op welke manier die schatten worden verkregen, en die alle middelen te baat nemen. Eerbaar of niet oorbaar,... het kan hun niets, maar dan ook helemaal niets schelen. Als zij maar als "rijken" kunnen leven, en op hun manier van het overvloedige rijke leven kunnen genieten! Wee de rijke die de arme Lazarus, hongerend en ziek, voor de deur laat liggen. Die rijke zal eenmaal zelf behoren tot de meest arme en ellendige in dat "leven aan de overzijde van het graf"!

Wee die onbarmhartige en rijke die, gedreven door zijn hebzucht, slechts genoeg scheidt in eigen bevrediging; vooral “naar het vlees”! Hebzucht grijpt naar alles om zich heen; naar alles wat los en vast zit,... als het maar bevredigen kan. Hebzucht zoekt de vervulling van vleselijke begeerten, niet beseffend dat deze nimmer kunnen verzadigen. Integendeel, steeds weer doen begeren naar méér, en méér, en méér, al moet het gaan over lijken! Voor allen die zó leven zal het onmogelijk zijn “om het Koninkrijk der Hemelen in te gaan”, tenzij zij Jezus ontmoeten en zich aan Hem alleen overgeven...

Jezus’ “wee” is bestemd voor die rijken die zich tijdens hun aardse leven door hun gedrag en leven bewust keren tegen het Evangelie en de eeuwigheidswaarden. Een dreigende voorspelling van de noodlottige gevolgen die hun wachten aan “de overzijde van het graf”. Maar, laat ons ook even stilstaan bij het volgende... Het is eveneens gericht tot allen die, in welk opzicht ook, méér van het hen toebedeelde leven “nemen” dan hun werkelijk toekomt – volgens de waarde in Gods ogen. Tot allen die, om welke reden dan ook, geen goed gebruik maken van de gaven, welke werden toevertrouwd om er mee te werken tot heil van de naasten en tot eer van Jezus Christus!

Al deze mensen die zo ontzaglijk rijk “geleefd” hebben, hebben hun troost weg! Dat wil zeggen dat zij bij hun sterven in geen enkel opzicht de troost zullen vinden die Christus belooft aan allen die “belast, vermoeid en beladen “tot Hem kwamen en komen! Wie niet een “medearbeider met God is”, het doet er niet toe “waar” en “wanneer” en “hoe”, heeft géén loon te verwachten van Hem Die zegt: “Ziet (!), *Ik kom haastig, en **Mijn LOON** is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn*” (Openbaring 22:12¹⁷). Géén loon te ontvangen van de Grootste, Machtigste, Beste en Rechtvaardigste van alle werkgevers. Is dat niet vreselijk!

Dat wij, gelovigen, dan denken aan het Schriftwoord: “*GEEF, en u zal GEGEVEN WORDEN; een goede, neergedrukte, en geschudde en overlopende maat...; want met dezelfde maat, waarmee gijlieden meet, zal ulieden wedergemet worden*” (Lukas 6:38). En òòk aan wat Job in zijn lijden, onder Gods toelating, heeft gezegd: “*Naakt ben ik uit mijn moeders buik (= de moederschoot) gekomen, en naakt zal ik daarheen wederkeren*” (Job 1:21). Amen.

“WEE u die verzadigd zijt! Want gij zult hongeren. Wee u die nu lacht! Want gij zult treuren en wenen.” (Lukas 6:25)

Zo worden wij niet alleen gewaarschuwd voor het “te véél nemen” en voor het “te veel genieten” van het ons geschonken leven hier op aarde, maar òòk op wat nodig en nuttig is, willen wij inderdaad Jezus volgen, omdat Hij alléén DE Weg en DE Waarheid en HET Leven is. Hij wijst ons op het vele dat wij moeten offeren, opofferen wel te verstaan en ter wille van Zijn komen in ons leven, Zijn bemoeienissen met ons, Zijn voorzieningen voor ons. Hoe méér wij geestelijk groeien, hoe béter wij zullen gaan beseffen dat het niet Gods wil is om in aards opzicht te behoren tot de VERZADIGDEN, zolang er nog armen zijn, zolang er nog behoefte bestaat aan zorgende liefde, aan medeleven en Christelijke mededeelzaamheid!

Dat wij dan bedenken dat, wanneer wij “verzadigd” zijn (zowel in letterlijke als in geestelijke zin), wij beslist véél hebben nagelaten voor wat betreft ons aandeel in het dragen van het kruis. “*Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks* (blijmoedig) *op, en volge Mij*” (Lukas 9:23). In hoeverre zullen wij dit hebben gedaan, als wij verzadigd zijn in natuurlijke en geestelijke zin!? Zalig zijn zij die “hongeren en dorsten”... naar gerechtigheid! Maar wie altijd zèlf “verzadiging” vond, hetzij in zijn levensbehoeften, alsook in zijn verlangens naar alle andere dingen van het leven, die zal nooit déze honger en dit dorsten kennen van het hunkeren naar Jezus. Daar is een spreekwoord dat voor zulke mensen in geestelijk opzicht ook geldt, namelijk: “Een overvolle maag, maakt het werken traag!” God beware ons hiervoor.

Treuren en wenen is, goed beschouwd, op zichzelf géén verdienste. Zo zijn wij òòk fout, als wij alleen maar denken om het leven op te vrolijken met blijmoedig lachen, met jolijt, met de wil om alleen vreugdevol en zorgeloos door het leven te gaan. Maar het “wee” dat uitgesproken wordt over “dit soort lachen”, is een oordeel over het gering-schattend-lachen dat zo velen (kunnen) doen. Mensen die spottend lachen over wat Jezus zegt van de armen van geest, over rechtvaardige vergelding, en zo meer. Het is “de cynische lach” van hem, die ingenomen is met zichzelf en lak heeft aan al het andere! Mensen die zó “lachen”, zijn in de regel harteloze mensen, die neerkijken op de eenvoudigen rondom hen.

Het is zo heel iets anders, wanneer de Heilige Geest tot de gelovigen zegt: “Weest verblijd te allen tijde, want uw blijdschap is uw sterkte!” Deze blijdschap van Gods Geest maakt niet alleen sterk van gemoed, van geloof, maar zij treedt de armen en bedroefden tegemoet; zij weet de noden van anderen te lenigen, zij draagt volgaarne andermans lasten, voor de eer en de glorie van Jezus Christus. Deze blijdschap maakt, dat wij kunnen lachen door onze tranen heen. Halleluja! Dit lachen oogst zegen – de spotlach oogst vloek!!

“WEE u wanneer al de mensen wèl van u spreken! Want hun vaders deden desgelijks de valse profeten.” (Lukas 6:26)

Deze uitspraak: “al de mensen...” doet ons denken aan die verdwaasden en doemdenkers in het leven die alleen maar opzien tegen anderen die zich zo heel anders kunnen voordoen dan zij in werkelijkheid zijn. Anderen, die er slag van hebben om aan “camouflage” te doen,... anderen, die de kunst verstaan om zich te

¹⁷ Zie eventueel onze GRATIS studie met ‘vers voor vers’ UITLEG van “[Openbaring 22](#)” van CJH Theys. (noot AK)

toeien met de “blinkende schijn” van bepaalde begaafdheden, die echter allerm minst deugden zijn! Hoe worden wij bevangen met vreeze als wij ons herinneren aan het oordeel van Jezus over al die “schijnheiligheid”, de “geveinsden”. De laatste dagen kennen eveneens “moderne Farizeeërs”.

Hoe velen in deze dagen laten zich verblinden door de zogenaamde eerbiedwaardigheid van “zalvende en zich vroom voordoende” valse profeten! Ook onder Christenen vinden wij mensen die zich nog altijd laten verblinden door diegenen onder de leiders van Gods volk die (**als wij bekwaam zijn om “geestelijk te onderscheiden”**) niet het heil van anderen op het oog hebben, maar slechts eigen roem en eer en ijdelheid. Om deze te bereiken, begoochelen zij hun Gemeenteleden op allerlei wijzen; zelfs door spectaculaire interpretatie van het hen toevertrouwde woord! Wees dus op uw hoede!!

Maar véél méér “wee” nog over die bedriegers van de laatste dagen die ergerlijke dingen doen op geestelijk gebied! Over hen die zichzelf zo gaarne uitgeven voor grote profeten, voor Schriftgeleerden, voor “sleutelbeoorders van de bruidsléer” en wat dies meer zij, met “verheven schijnende leerstellingen en openbaringen”, zo vele van hun hoorders tot een volkomen geestelijk faillissement leidende waarvan er zijn met dodelijke afloop en kapotte huwelijken, welke tevóren gewoon Christelijk gaaf waren en zonder “opsmuk” nòch “franje” van “schijnheilige adeldom”! Het is treurig, maar waar. De praktijk liegt er niet om. Wat wij nodig hebben om alles goed in te zien, is een eerlijk hart, en géén zwakheid noch medelijden om in het gevele te komen, om op die manier véél te verdoezelen en mensen te blijven vereren als zijn zij half-goden!!

19

Juist door al het bovenstaande te doen, maken vele gelovigen het onmogelijk dat de wijsheid van de ware profeten – die niet bewust op gunsten, eer en roem azen, maar wèl de moed hebben om de harde waarheid te bazuinen – ingang vindt in harten die hongeren naar “HET Brood des Levens”. Voorwaar, **WEE degene door wie de ergernissen komen, ... en WEE degenen die zich er niet tegen verzetten, zodat dergelijke toestanden (kunnen) blijven bestaan in de Gemeente van Jezus Christus.** Moge God alle eerlijke strijders helpen.

Wij willen deze uiteenzetting, die onder het hoofd: “Wee u rijken” valt, besluiten met een Schriftgedeelte uit de Algemene Brief van de apostel Jakobus: *“Welaan nu, gij rijken, WEENT en HUILT over uw ellendigheden, die over u komen. Uw rijkdom is verrot, en uw klederen zijn van de motten gegeten geworden; uw goud en zilver is verroest; en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren; **Gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen... gij hebt lekker geleefd op de aarde, en wellusten gevolgd; gij hebt uw harten gevoed als in een dag der slachting.**”* (Jakobus 5:1-5)

Het is zonder meer duidelijk dat het bovenstaande Gods oordeel inhoudt, en wel in profetisch licht! God laat niet met Zich spotten; die dag van afrekening staat te komen. Laten dan de rijken gewaarschuwd zijn.

Het zout der aarde

(Mattheüs 5:13)

“Gij zijt het zout der aarde...” (Mattheüs 5:13a)

De Here Jezus heeft Zijn discipelen vergeleken met “zout” en later ook nog met “licht”. De tweede vergelijking komt in de Bijbel veelvuldig voor, de eerstgenoemde daarentegen weinig. U die Ik heb geroepen om Mijn discipelen te zijn, ... u zijt bestemd om voor de mensen van deze wereld te zijn als “zout” – wat het zout is voor de spijzen: het middel om het “geestelijk verderf” te weren! Om door handel en wandel te maken dat de mensen niet verflauwen tot een “geesteloos” en “smakeloos” leven of voortbestaan. Alle leven moet hiertoe ontaarden, wanneer het niet gezouten is en blijft door dit geestelijk zout dat aan ons leven èn streven èn verlangens een onvergankelijk doel en een vaste richting geeft!

Daarom verlangde Christus van hen dat zij de grote menigte van mensen door hun voorbeeld zouden blijven opwekken om zich geheel en al aan God te geven, zonder enige terughoudendheid, als offers die Hij alléén kan maken tot bruikbare vaten; nuttig voor het algemeen. De woorden “gij zijt het zout der aarde” waren voor Zijn discipelen niet zo moeilijk te begrijpen. Zij, die vissers waren geweest van huis uit, wisten heel goed dat zout voor hun onontbeerlijk was om al de gevangen vis goed te houden. In dat zo warme klimaat van (het vroeger zo genoemde) Palestina was zout als bederfwerend middel niet alleen goed om vis te conserveren, maar het was en is nòg altijd iets onmisbaars voor het goed houden van vlees.

Het beeld dat Jezus hen gaf was dus zeer duidelijk, en de toepassing ervan werd dan ook wel begrepen. Zij moesten door hun voorbeeld (hun handel en wandel te verstaan) het “bederf” in de wereld tegengaan – voorkomen. Met ditzelfde beeld voor ogen vragen wij ons nù af: hoe staat het ermee in deze tijd? Wat gaat er niet om in het hart van de ware discipel, wanneer hij alles bekijkt wat heden ten dage zich afspeelt op het wereldtoneel, ... wanneer hij de gebeurtenissen van de laatste jaren nagaat? Zijn die niet schrikbarend in alle vormen en gedaanten? Toenemende misdaad, bestialiteit op zedelijk gebied, gelegaliseerde ontucht, legale moord (abortus) wanneer de omstandigheden dringen, enz.: te veel om nog op te noemen.

Welk een “verwording” op geestelijk gebied! God is dood wordt openlijk verkondigd. De maagdelijke ontvangenis wordt openlijk verworpen als zijnde een “bakerpraatje van oude tijden”. De letterlijke kruisiging van Jezus wordt geloofchend en van sommige kansels wordt luide verkondigd dat Zijn opstanding geestelijk moet worden opgevat... en dat Jezus, tijdens Zijn leven op aarde, wel moet hebben kunnen zondigen, omdat anders Zijn verzoeking zinloos zou zijn geweest. En ga zo maar door! Begrijpelijk voor ons, gelovigen in deze laatste

tijdsbedeling van het raadsplan Gods, wordt de vraag die eenmaal Jezus stelde: “*Doch de Zoon des mensen, als Hij (weder)komt, zal Hij ook (HET) geloof vinden op de aarde?*” (Lukas 18:8b)

Wat verwacht Hij dan van Zijn volgelingen? Hij verwacht van ware discipelen dat zij altijd en overal tegen alle kwaad en dwaling en geveinsdheid zullen optreden zoals Hijzelf dat heeft gedaan. Hij heeft hen elders ook eerlijk voorgehouden dat door zó te doen, verzet en wraak en moordlust zouden ontstaan. Dat alles moest hen echter niet weerhouden om een gloedvol getuigenis vol te houden,... om de goede strijd van het geloof onbevreesd te blijven strijden. In de Bijbel vinden óók wij voorbeelden genoeg die tot navolging strekken! Als Christenen zijn wij nog lang niet klaar wanneer wij alsmear hoofdschuddend ons beklagen, boos worden, droefheid kennen vanwege die alom heersende kwade toestanden. O, neen! Dan wordt een optreden verwacht als het “invreten van bijtend zout”!!

Maar zowel de vroegere discipel als de hedendaagse Christen moeten nooit vergeten dat zij allereerst acht hebben te slaan op zichzelf. Alvorens te kunnen wijzen op het voorbeeld is het noodzakelijk voor onszelf rekening te houden met: “het oordeel Gods begint bij het huis Gods”! Toezien op de “balk in eigen oog” alvorens te spreken over de “splinter in andermans oog”. Opgemerkt moet daarom worden dat Jezus direct na Zijn eerdergenoemde verklaring laat volgen: “indien nu het zout smakeloos wordt, waarmee zal het gezouten worden?”

20

Wanneer zelfs de geroepenen gaan verflauwen, alle “feu sacré” (= heilig vuur) verliezen om te blijven strijden tegen alle bederf der zeden,... als zij frauderen jegens de hen opgedragen taak,... hun plicht verzuimen, verliezen óók zij het essentiële van hun roeping, en wat blijft er dan over!? Zij zijn dan niet langer meer waard om als zout aangemerkt te worden! Net zoals het zout niet langer meer de naam van zout waard is als het de kracht niet meer in zich heeft om het vlees voor bederf te behoeden en spijsen smakelijk en genietbaar te maken!! Zó is het toch?!?

De gelovige kan dus zijn kracht verliezen, en de discipel kan dus ook machteloos staan in zijn taak. Hoe zit dat nu? Eenvoudig, omdat hij die kracht nooit van zichzelf heeft. **Die bederfwerende kracht is de Heilige Geest Zelf!** Een goed voorbeeld geven, dat goed volgen tot gevolg heeft, houdt in dat Christenen zelf onder de controle van de Heilige Geest moeten staan. Ja, gedoopt moeten zijn en vervuld moeten blijven met Gods Geest. Hij (Gods Geest) is die opwekkende en bederfwerende Kracht Die in ons werkzaam wil zijn en blijven. Wanneer Christenen Hem loslaten, kwijtraken door Hem te bedroeven,... te blussen, wordt hij/zij krachteloos en zijn/haar doen en laten smakeloos. Ook hierin vinden wij de wet van “oorzaak en gevolg”.

Maar daar is nog iets anders in dit verband... Als Gods Geest Zelf in de discipel lééft, door hem spreekt, zó zullen zijn woorden en zijn daden heet-gloeïend zijn als “vuur van de Heilige Geest”, en dat zal maken dat de mensen zich te goed gaan doen aan de hen voorgezette (geestelijke) spijs, die voor de hongerigen dan als het ware “levend brood” zal zijn. Maar dit brengt dikwijls het verlangen met zich mee om door de mensen te worden geprezen en als geliefd prediker te worden geëerd! Een grove tekortkoming, een kwaad, een zonde,... niet denkbeeldig!! Wanneer de Christen zich niet onmiddellijk vernedert voor God, groeit dit “subtiële kwaad” tot erger. Hijzelf ondervindt dan niet alleen de schade in zijn geestelijk leven, maar ook alle anderen. Opgepast dus! Van ons wordt verwacht dat wij te allen tijde in afhankelijkheid zullen leven van Hem Die in ons wil blijven wonen.

“Het zout is goed; maar indien het zout smakeloos geworden is, waarmee zal het smakelijk gemaakt worden.” (Mattheüs 5:13b)

Zoals reeds gezegd zal al ons werken voor Jezus, ons ijveren tegen al het heersende kwaad rondom ons, nutteloos zijn en blijven wanneer wij het doen in eigen kracht! Werken in eigen kracht, zonder de werking van de Heilige Geest in ons hart en leven, is zelfs “schadelijk”!! Discipelen kunnen alleen dan “zout der aarde” zijn als zij gedoopt en vervuld blijven met en gedreven worden door de Heilige Geest. De verandering van ons leven en ons karakter door Gods Geest en Zijn inwoning maken dat wij de liefde en de heiligheid van Christus weerspiegelen. Pas dan zullen wij tot zegen zijn van onze omgeving. Hem zij alle lof en dank!!

Christelijke deugden zijn op zichzelf goed te noemen, vanzelfsprekend, maar degene, die zich daarvan bedient moet altijd de goede maat houden, opdat de uit te delen spijs smakelijk, dat is: genietbaar blijft. Te véél zout maakt de spijs ongenietbaar. Te hartige waarheden zeggen, die weliswaar hoorders dikwijls nodig hebben, moeten toch met alle wijsheid worden gebracht. Een spreekwoord zegt: “C’est le ton qui fait le music” = “het is de toon die de muziek genietbaar maakt”. Pastor Offiler heeft altijd geleerd: donderen is ook nodig, maar zonder bliksem komt er geen regen. Begrijpt u het?!

Het “ruwe” zout is niet zonder meer bruikbaar. Het moet eerst gezuiverd worden. Datzelfde moet ook eerst gebeuren met het leven van Christenen, willen zij bruikbare discipelen worden. Zoals dat zout eerst moet worden ontdaan van alle onreinheid, als aarde, enzovoorts, zó dienen óók Zijn discipelen eerst gelouterd te worden vóórdat zij geschikt zijn om als bederfwerende krachten onder de mensen te worden gebruikt, gemengd. Het is ten ene male fout wanneer wij menen dat deftig waarheidsvertoon – het spreken met een zogeheten zalvende stem, het op een afstand weten te houden van degenen die lering moeten ontvangen, het uitspreken van zoete redenen om de toehoorders te stichten – de kenmerken behoren te zijn van de bediening van het Woord Gods. Zij die zó denken, bedriegen zichzelf, en “zelfbedrog” is óók zonde!

Jezus heeft ons allen een ander voorbeeld nagelaten. Niet het dragen van een keurig gestreken rok of mantel of toga maakt de discipel tot een ware “geestelijke”. De Heilige Geest kan degenen die het zó razend druk

hebben met het begraven van hun Schriftgeleerden en het oplezen van de door hun van tevoren opgestelde predikingen niet gebruiken zoals Hij dat wil, om de eenvoudige reden dat zij Zijn Stem niet horen als Hij hun oproept om "het LEVENDE Woord en de kersverse boodschap" te brengen, die Hij tot de mensen wil spreken. Het ligt heus niet in onze daverende woordenstroom, en ook niet in onze gestroomlijnde stijl van spreken, maar in de Zalving, die Hijzelf is!

Spreken is één ding, maar prediken onder de Zalving is iets heel anders. Dit laatste moeten wij leren van Hem Die DE Grote Leraar is en blijft. Het kost tijd, het kost ons het willen betalen van de gevraagde prijs: *"...dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst. En wordt deze wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd (= vernieuwd) door de vernieuwing van uw gemoed, opdat gij moogt beproeven, welke de goede en welbehaaglijke en volmaakte wil van God zij"* (Romeinen 12:1b-2). Amen.

Iedere lokale Gemeente is niet meer de plaats van geestelijk leven, als de geestelijkheid met alle bij-mengsels van eigen makelij vervalst wordt of is, zó, dat de smaak van het zout er niet meer in te kennen is. Zij, die geestelijk-doden onder Zijn discipelen, die alleen krachtens de mensen met waardigheid bekleed zijn,... die niet uit de Geest geboren zijn,... die menselijke wijsheid en geleerdheid beschouwen als geestelijk voedsel,... zij die niet door de Heilige Geest Zelf zijn opgevoed in zijn School van strijden om Christus' wil, zullen straks uitgeworpen worden! Dat wij hierover niet te licht denken!!

21

"Zouteloze mensen", of zij nu predikers zijn of niet, zijn tot "niets nut", en de tijd is niet ver meer dat de Gemeente van Jezus Christus hen, die géén zout in zich hebben, zullen uitwerpen, omdat zij zonder Geest handelen en wandelen, en aards zijn. God heeft in elke bediening géén "zoete kinderen" nodig, maar **"geestelijk-volwassen" mannen en vrouwen**. Naam-geestelijken vinden straks géén plaats meer, en zij zullen vertreden worden door het zich bewust voortschrijdende Pinksteren ¹⁸ der laatste dagen. Anderen zullen hun plaatsen innemen,... zij die de waarheid liefhebben en, vervuld met de Heilige Geest, bezielend de "Christus en Dien gekruisigd" leven en prediken. Halleluja! Een bekende prediker heeft eens het volgende gezegd: De Here Jezus Christus, Die het Hoofd is van Zijn lichaam, de Gemeente, zal straks allen "uit Zijn mond spuwen" die niet eerst hun eigen hoofd hebben laten zouten tegen het toenemend verderf; die niet roodgloeiend is door het vuur van de liefde Gods Die vanaf den beginne alle ongerechtigheid heeft bestreden. Hij heeft gezegd: "die lauw zijn" – zij zijn niet vurig te krijgen voor de strijd van het geloof en niet koud voor wat de wereld zegt. "God laat niet met Zich spotten".

Het licht der wereld

[\(Mattheüs 5:14-16\)](#)

"Gij zijt het licht der wereld..." (Mattheüs 5:14a)

Gij zijt het licht! Het doet er niet toe waarheen God Zijn dienstknechten zendt,... wáár zij ook bezig zijn! Overal waar Jezus' discipelen verschijnen of binnentreden, dáár behoort droefheid en duisternis te wijken voor het licht dat zij uitdragen, uitschijnen. In al zulke gevallen zullen ware Christenen met ware blijdschap worden begroet, en het woord der prediking worden aanvaard.

Het is Gods uitgesproken wil dat heersende duisternis in de gedachtewereld en in het gevoelsleven van de mensen zal wijken zodra de **door de Heilige Geest verlichte prediker** (zendeling of evangelist) het Evangelie van genade verkondigt. Een ieder zal dan moeten weten wat God van de mens verlangt en wat Christus, als Heiland en Verlosser, voor een iegelijk kán zijn. Glorie voor Hem! Dat Hij dat wil, heeft Hij bewezen in Zijn verzoenend sterven op Golgotha; en dat Hij het kán, bewijst Zijn glorieuze opstanding uit de doden.

Ware discipelen brengen licht en géén duistere schijn-geleerdheid! Dit licht dat zij "uitschijnen", door de Kracht Gods Die in hen werkt, dient tot voorlichting van hen die afgedwaald zijn van de ware Weg, om hen weer terug te brengen op die hoge en verheven Weg. Indien dit licht niet zou uitstralen, zullen zij nooit die Weg terug vinden. Niet door denken, noch door wilskracht, noch door werken of geleerdheid. En in dit stralend licht zal ook tegelijkertijd al die giftige, stekende en pijn-veroorzakende kleinzieligheid van muggenzifterij verteerd worden. Want dit licht is tegelijkertijd de heldere Vlam, die verteert!

¹⁸ Pinksteren = In eerste instantie: De voorzegde "Vroege Regen": Het beeld van de UITSTORTING van de Heilige Geest op de dag van het 1ste (Nieuwtestamentische) Pinksterfeest (zie Hand. 2:1-4), nodig voor het ontstaan van de Nieuwtestamentische Gemeente. God spreekt in de Bijbel over "de vroege en de late regen".

In tweede instantie: De Spade (of Late) Regen = Het beeld van de UITSTORTING van de Heilige Geest **in de eindtijd** (zie Joël 2:23b en 28-29), nodig om de Gemeente(leden) – vooral in geestelijke zin – klaar te maken voor persoonlijke groei en om nog vele zielen te kunnen winnen voor Christus tijdens de (wereldwijde) opwekking (zie o.a. Matth. 24:14).

1. "...Laten wij toch de HERE, onze God, vrezen, Die de regen geeft, **zowel vroege regen als late regen**, op Zijn tijd..." (Jer. 5:24).
2. "Dan zullen wij kennen, wij zullen ernaar jagen de HERE te kennen! Zijn verschijning staat vast als de dageraad. Ja, **Hij komt naar ons toe als de regen, als late regen, ...**" (Hosea 6:3).
3. "En u, kinderen van Sion, verheug u en wees blij in de HERE, uw God, want Hij zal u geven de Leraar tot gerechtigheid. Die zal regen op u doen neerdalen, **vroege regen en late regen**..." (Joël 2:23).
4. "**Vraag** (SV: BEGEER van) **de HERE om regen ten tijde van de late regen**." (Zach. 10:1a).

- Zie eventueel ook nog ons GRATIS artikel "[De 'Spade Regen opwekking'](#) (n.a.v. de UITSTORTING van Gods Geest in de eindtijd)" van H. Siliakus. (noot AK)

Allen die dit licht in zich ontvangen hebben zullen ook door datzelfde licht geleid worden. Zij zullen wandelen in dat licht, "gelijk Hij in het licht is" en zij zullen gemeenschap hebben met elkander. **God Zelf is LICHT** en in Hem is geen duisternis. Gods lichtdragers zullen als enig doel en ideaal kennen: het bundelen van alle licht, zó, dat de wereld in dat licht HET LICHT zal aanschouwen dat de lasten en het lijden van de mensen verlicht, en ziende maakt degene die in duisternis is gedompeld,... die blindgeslagen zijn door de stormwinden van het leven en zodoende geen blik meer kunnen slaan in Gods open hemel!

"Een stad boven op een berg liggende, kan niet verborgen zijn (of: blijven)." (Mattheüs 5:14b)

Het levens-lot van alle ware discipelen van Jezus – van al wat zo klein is in de ogen van een verdorven wereld, maar gróót in Gods ogen – is nu eenmaal: een eenzaam en verborgen pad te gaan, buiten het rumoer van een zonden-zieke wereld te leven, vernedering en miskennis te ondergaan, en in zware innerlijke strijd dikwijls, alhoewel schijnbaar, zelfs door God verlaten te zijn... Maar al wat hun overkomt is niet hun eindbestemming. Zij die getrouw blijven zullen komen tot enkel vreugde-brengende **verlossing naar ziel èn geest èn lichaam!**

Voor dezulken breekt ook eenmaal de tijd aan dat zij openlijk uit Zijn mond het "*kom binnen en beërft het Koninkrijk*" zullen horen! Alles wat waarlijk gróót is, doordat God de Heilige Geest Zelf daarin is en lééft,... een ieder die de Doop en de Vervulling met Gods Geest hóger aanslaat dan wat ook in dit aardse leven, bouwt zijn geestelijk huis op DE Rots, op Gods Berg, Die nimmer wankelt. Amen. Dat alles moet eenmaal komen tot voleinding, tot volmaking; zowel de Christen zelf als dat wat hij heeft ontvangen en waarmee hij heeft weten te woekeren.

Als roeping en zending echt zijn, zo zal aan het einde van zijn loopbaan het zichtbare bewijs geleverd worden van Zijn kindschap Gods! Hij zal de Zijnen nimmer beschamen. Niet denkende aan eigen geluk of voordeel, doch alleen aan de verheerlijking van de Naam van Jezus, en roemende in genade, zal het geloofsleven een waardevol en eeuwig blijvend getuigenis zijn. Prijst God! Ruwe levensstromen en koude, gure winden, zullen hem niet deren. Het snoeimes van de Landman Zelf heeft slechts wonderen verricht. Groeiend en bloeiend, tegen alle verdrukking in, is er vrucht voortgebracht tot eer en verheerlijking van Zijn onvolprezen Naam! "*Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet, zal wel gelukken.*" (Psalm 1:3)

Als "lichten der wereld" zullen zij benijdenswaard zijn, en vele ogen zullen op hen gericht zijn. Zij zullen zijn "*tot tekenen*" heeft de profeet Jesaja gezegd, en "*tot wonderen*" (Jesaja 8:18¹⁹). Vanaf zijn/haar woning op die hoge berg heeft hij/zij zich voor altijd een breed uitzicht verworven. Oók de wereld, die eerst zijn schamel armoedig "levenshutje" over het hoofd zag, zal alsdan opzien tot zijn licht-verspreidende "woning" boven op die berg, en zal het wonder erkennen, dat God de Heilige Geest heeft gewrocht!

Deze "woonplek", **de onzichtbare Gemeente van de kinderen Gods**, is in waarheid een KONINKLIJKE BURCHT,... EEN VESTING ZO STERK, waar alleen dapperen wonen en alleen beproefde en betrouwbare dienaren Gods huizen. Het is de Stad van de liefdesgemeenschap van Jezus Christus! Niemand kan, zelfs niet met geweld, hierin doordringen! De reine kern van het Godvruchtig beginsel zal, alhoewel zichtbaar voor heel de wereld, niettemin naar haar innerlijk wezen en waarde, onbekend en onbegrepen blijven voor allen die niet geroepen zijn. "Een besloten wel (= bron) vòl levend water"... doch alleen voor Christus en de Zijnen. Geprezen zij Zijn Naam!

"Noch steekt men een kaars aan, en zet die onder een korenmaat²⁰, maar op een kandelaar, en zij schijnt allen, die in het huis zijn." (Mattheüs 5:15)

Het licht van de Heilige Geest – dat wij altijd daaraan zullen kunnen herkennen dat het (hoe groot onze zorgen en moeilijkheden ook zijn mogen) ons zielenleven lichter en alsmaar blijder maakt en ons vrede brengt, boven bidden en denken, als wij maar naar het licht daarvan leven en handelen – moet te allen tijde voor ons méér zijn, dan het verstandelijk licht van een wetenschappelijke wereld. Het moet ons dierbaarder zijn dan zelfs het licht van onze eigen ogen! Toen Jezus deze woorden tot Zijn discipelen sprak bedoelde Hij dat als God ons zou bepalen bij onze eigen twijfelachtige levensvraagstukken, of bij onze meningsverschillen met anderen, wij, als volgelingen van Jezus, ons toch alleen moeten houden aan wat **Hij** ons in het hart legt aan wat goed en waar is, en dat wij die waarheid in ons door niets en niemand zullen laten verduisteren! Oók niet door eigen twijfelmoedigheid, omdat andersdenkenden ons zullen gaan beoordelen en veroordelen.

Al wordt ook "het waarom" door ons niet begrepen en kunnen wij onszelf hierin niet verdedigen, zodat wij in de ogen der mensen alsmaar belachelijker worden,... toch vraagt God van ons dat wij alleen acht zullen slaan op wat Hij diep in ons innerlijk legt. Stand houden IN en DOOR de inwonende Heilige Geest,... dat is wat Jezus verwacht dat wij zullen doen. Niet alleen tegenover buitenstaanders, doch eveneens tegenover onze eigen geloofsgenoten. Onze standvastige geloofshouding mag echter nooit het karakter dragen van "rebellie" of van weerspanning of van gezagsondermijning. Gods Geest onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten

¹⁹ Jesaja 8:18, "*Ziet, ik en de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël, van de HEERE der heirscharen, Die op de berg Sion woont.*"

²⁰ Korenmaat = **Maat om graan te meten**. Spreekwoord: Zijn licht onder de korenmaat zetten = Zijn kennis of vermogens voor zichzelf houden, anderen niet voorlichten of helpen. (noot AK)

Gods. Daar is niets voor Hem verborgen.

De ons door Hem geschonken innerlijke zekerheid moet zó in ons werken dat wij altijd met geloofsmoed zullen getuigen. Wanneer wij geconfronteerd worden met die levensvragen waarin wij diep overtuigd zijn, en aan de hand waarvan wij te weten komen dat de handel en wandel van geloofsgenoten eerder slecht dan goed zijn, dan nog moeten wij vasthouden aan het INwonend Woord en nauwlettend acht geven op de wenken van de Heilige Geest.

In bovenbedoelde situatie verwacht God van Zijn dienstknechten: Loochent nooit de eeuwige waarheden van het allerheiligst geloof, dat ontvangen is uit genade. Moeilijk wordt zoets in de praktijk als wij te maken hebben met frauderende, zondigende bloedverwanten, omdat het vlees zo dikwijls een woordje wil meespreken. Dit laatste is vanzelfsprekend "uit de boze". De praktijk leert ons dat zij die fout zijn zich altijd weer zullen beroepen op Schriftwaarheden om zich te rechtvaardigen. Bedenk dan, dat degenen die zó doen zichzelf zo graag "zetten op de leerstoel van Mozes".

Wat te doen? De discipel van Jezus moet in zulke gevallen hun tonen wáárin zij (door verheerlijking van vrome gezegden, of door vleselijke uitleg van geestelijke voorschriften) schromelijk tekort doen aan de Persoon van de Heilige Geest Zelf! Het is de verantwoordelijkheid van de dienstknecht des Heren om het ontvangen licht, als het eenmaal ontstoken is, voortdurend (= dag en nacht) brandende te houden. Hij dient "waakzaam" te zijn; zelfs over eigen "gevoelens", welke laatste dikwijls als een dief in de nacht zijn gedachtewereld trachten binnen te sluipen. De wegen van de tegenstander zijn ó zó subtiel! Zodoende wil hij altijd weer pogen om de grootste schat die wij bezitten, die zoete innige gemeenschap in en door de Geest Gods, weg te roven. Paulus heeft het meermalen over het waken van de geest, ook als het lichaam en het gewone menselijke verstand rusten! Hij houdt steeds weer rekening met het feit dat wij de strijd niet hebben tegen vlees en bloed, maar tegen de onzienlijke geesten der duisternis... Wij moeten steeds de waarde van Gods Woord, dat LEVEND en KRACHTIG is, niet onder maar bóven de woorden van mensen stellen, hoe weldenkend zij ook mogen zijn, hoe goed onderlegd ook. In de praktijk is het zo dat "naamchristenen" eeuwige waarheden, als Schriftgeleerdheid of als wets-letter, in de plaats trachten te stellen van Zijn gerechtigheid, Zijn liefde, genade en barmhartigheid.

23

Waarvoor Christenen ook moeten waken is: de zelf-misleiding! Die kan ons ook zo heerlijk om de tuin leiden; ons bedriegen. Te méér, als wij te maken hebben met vraagstukken waarin wij zo onze eigen opvattingen hebben. Opvattingen die afwijken van die van geloofsgenoten. Wat wij in dergelijke gevallen te doen hebben is, vooreerst te komen tot een degelijk zèlf-onderzoek in eigen hart en leven, om na te gaan of wijzelf wel vrij zijn van eigendunk en hoogmoed. Want deze zijn het die misleidend kunnen werken. Wanneer ons eigen geweten ons niet aanklaagt, houdt dan voet bij stuk en durf de innerlijke overtuiging te verdedigen tegenover iedereen! God houdt geen rekening met eenvoudige harten aan deze kant en met intellect en scherp begaafd verstand aan gene zijde!!

Bedenk dat alléén Gods Woord Dat in ons leeft het is dat ons licht schenkt in alle moeilijk op te lossen vraagstukken,... in verborgenheden, welke wij met ons gewoon menselijk verstand niet kunnen doorgronden. **"In HET Woord is HET Licht"**! Stel daarom het Licht niet onder de korenmaat. Stel de rede, het verstand, van wie ook, nooit bóven dit Licht. Zeker, God heeft Zijn Eigen vaten, òòk in de Gemeente waartoe wij behoren, en aan wie Hij, in Zijn grote liefde en genade, véél geschonken heeft. Maar, hoe begenadigd en geestelijk verlicht deze ook mogen zijn, stel hun denkvermogen nooit hóger dan het licht dat in Zijn Woord en in de Heilige Schrift ligt opgesloten!!

"In den beginne was het Woord... In Hetzelve was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen. En het Licht schijnt in de duisternis..." (zie [Johannes 1:1-5](#)). God wil dat wij hierop zullen letten! Geloof geen mens, als hij poogt te bewijzen dat alles wat God heeft te zeggen hem is geopenbaard, en dat hem "de sleutel" gegeven is. Degene die zoets leert of beweert is zelf blind voor de duisternis waarin hijzelf zich bevindt!! Daarom, stel het Woord van God, dat Licht is en brengt in hart en leven, altijd bóven alle "leer" welke afwijkt van de "gezonde woorden van Jezus Christus". **Leringen die het beeld zelve doen vervagen en schaduwbeelden hoger aanslaan, zó, dat de kern van de boodschap verloren gaat, althans niet meer wordt gezien, zijn verdichtsels van mensen, wier doelstellingen anders zijn dan die van Jezus Zelf.**

Aan de andere kant mogen wij "de kaars" ook niet buiten de deur ophangen, in ijdel verlangen dat een iegelijk die zal zien, opdat zij maar zullen weten èn erkennen hoedanig gezegend wij wel zijn door de Geest van God! Maar: laat het ontvangen licht door héél ons leven uitstralen in onze omgeving, in de Gemeente waartoe wij behoren; opdat de duisternis mag wijken uit de levens van hen voor wie het nog nacht is!! Vertrouw geheel en al op de werking(en) van de Heilige Geest die ons, zolang als wij naar Hem willen luisteren, nooit zal verlaten.

Bovenal: laat het licht van eerlijke zèlf-kritiek schijnen in dat huis van onze eigen gedachten. Dàn zal Gods Geest ons kunnen leiden in al de waarheid, tot eer en verheerlijking van Jezus' Naam. Amen.

In de geloofspraktijk leren wij het volgende: hoe vaak kunnen geestelijke Schrift-uitleggers, thuis in Schrift-uitdrukkingen en zware termen van de theologie, blind geslagen zijn, zó, dat hun eigen verstand verduisterd raakt, waardoor òòk anderen van de kudde – eenvoudigen, twijfelenden en slaafs gehoorzamenden, die méér op hun geestelijke leiders vertrouwen dan op God de Heilige Geest – in verwarring komen en "blind-tastend" de muur van hun geloofsleven langs gaan. Wie zal hiervoor eerlijk uitkomen? Méér nog: wie moet hiervoor

verantwoordelijk gesteld worden??

Eerlijke Christenen, God kent de zijnen (!), moeten daarom véél oude vastgehouden eigen-wijsheid, verkeerde neigingen en foutieve inzichten naast afwijkende geloofs-stellingen laten wijken voor “de gezonde leer” en alles opofferen; ziende op een uiterst gevoelige omgeving, ziende op de geestelijk zwakken onder de geloofsgenoten, zodat er géén ergernissen ontstaan. Wanneer wij zó doen, zo zal de glans die uit onze handel en wandel uitstraalt, tot gevolg hebben dat onze medemensen niet anders kùnnen dan eerbied en liefde te gaan voelen voor Hem, DE Heilige Geest, Die zonder woorden òòk hen wil overtuigen van de waarheid die in Jezus is, en dat Hij de enige ware God moet zijn. Zó zullen òòk zij er toe komen om zelf deze God te (gaan) dienen. En òòk zij zullen alsdan ervaren dat ook door hùn daden Zijn onvolprezen en wondervolle Naam nòg méér wordt groot gemaakt. Halleluja!!

Want, wat is Gods bedoeling anders dan dat wij zullen “uitgaan in de gehele wereld”, om vrucht te dragen in de getrouwe verkondiging van DE Blijde Boodschap van Reddende en Verlossende Liefde, zoals Jezus Zelf dit heeft gedaan. “Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, ALZO zend Ik ulieden..”

Daar is maar één Weg... **Jezus**

Daar is maar één Waarheid... **Jezus**

Daar is maar één Leven... **Jezus**

24

Hij alléén is het Licht – Hij alléén is het vleesgeworden WOORD – Hij alléén is God. Amen. En déze Jezus zegt: “Vreest niet...” want “**IK BEN met ulieden al de dagen, tot de voleinding der wereld.**” (Mattheüs 28:10 en 20). “Hem zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.” (Galaten 1:5)

Nadere verdeling van de Zaligsprekingen

In respectievelijk:

Ten eerste: De karakter-eigenschappen van de discipelen (burgers van het Koninkrijk); en

Ten tweede: De levens-ervaringen van de discipelen (zij, die volharden tot het einde toe).

Wat heeft Jezus van “discipelen” gezegd? “*Indien gijlieden **IN Mijn Woord BLIJFT, zo zijt gij waarlijk Mijn DISCIPELEN***” (Johannes 8:31b). Wij hebben al gezien, dat alle vorenbedoelde karakter-eigenschappen onlosmakelijk zijn van de door Jezus Zelf gegeven “beloften”.

1) ARMEN van GEEST

Beloofd is “Het Koninkrijk der Hemelen”. Aan geestelijk armen, geestelijke bedelaars met betrekking tot de rijkdommen van God, de Heilige Geest.

2) TREURENDEN

Beloofd is “eeuwige vertroosting”. Aan hen die wenen om hun zonden en waarlijk droefenis hebben naar God, welke “*een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid.*” (2 Korinthe 7:10 ²¹)

3) ZACHTMOEDIGEN

Beloofd is “het aardrijk als erfenis”. Aan degenen die vanwege hùn zachtmoedigheid “leiding van de Heilige Geest ontvangen, om alsdan zèlf leiding te geven **in de kracht van de Heilige Geest.**”

4) HONGERIGEN en DORSTIGEN

Beloofd is “verzadigd-te-worden”. Hun intens verlangen moet zijn: progressieve reiniging door “het badwater van **het Woord èn de Geest van God**”.

5) BARMHARTIGEN

Beloofd is “barmhartigheid”. Aan hen die menigerlei genade zullen ontvangen, om uitdelers daarvan te worden.

6) REINEN van HART

Beloofd is “God te zullen zien”. Dezulken zullen een klaar (= helder, duidelijk) gezicht ontvangen van God en Zijn Koninkrijk.

7) VREEDZAMEN

Beloofd is voor altijd “Gods kinderen genoemd te worden”. Zij zullen zódoende opgenomen worden IN en behoren TOT de Goddelijke Familie.

Eerder bedoelde “ervaringen” in de levens van Jezus’ discipelen zullen dan zijn:

1. VERVOLGINGEN, omwille van het getuigenis aangaande Jezus Christus, hetwelk zij moeten volhouden tot het einde toe. Belofte: “Het Koninkrijk der Hemelen”.

2. SMAAD – VERVOLGING – LEUGENACHTIGE KWAADSPREKERIJ, omwille van Jezus, met de belofte van een “groot loon in de Hemelen”.

Alles wat beloofd is zal worden gegeven, want behalve dat al Gods beloften “onberouwelijk” zijn, zijn zij òòk “ja en amen in Jezus Christus” (2 Korintiërs 1:20-21 ²²). Dit stemt ons tot diep nadenken, want hoe dikwijls “frauderden” wij in dit opzicht; terwijl wij het, door de lering van Gods Woord, toch beter wéten. De Prediker vermaant

²¹ 2 Korinthe 7:10, “Want de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid; maar de droefheid der wereld werkt de dood.”

²² 2 Korintiërs 1:20-21, “Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons. Maar Die ons met u bevestigt in Christus, en Die ons gezalfd heeft, is God.”

ons met deze woorden: *“Wanneer jij een gelofte aan God zult beloofd hebben, STEL NIET UIT DEZELVE TE BETALEN; want Hij heeft geen lust aan zotten; wat jij zult beloofd hebben, betaal het. Het is béter, dat jij niet belooft, dan dat jij belooft en niet betaalt.”* (Prediker 5:3-4)

Hoe vaak moet God ons herinneren aan onze beloften, door ons teleurstellingen te doen ervaren; fiasco te laten lijden; nederlagen te laten incasseren; en zoveel andere dingen meer. Het klassieke voorbeeld van de profeet Jona strekke ons tot voorbeeld: *“Als mijn ziel in mij overstelpt was, dacht ik aan de HEERE; en mijn gebed kwam tot U, in de tempel Uwer heiligheid. Die de valse ijdelheden onderhouden, verlaten hunlieder weldadigheid. Maar ik zal U offeren met de stem der dankzegging; wat ik beloofd heb, zal ik betalen. Het heil is des Heren.”* (Jona 2:7-9)

Het getuigt TEGEN de liefde, indien wij ten opzichte van onze naaste verzuimen! Moet het niet zó zijn dat Jezus' volgelingen de Heilige Geest alle gelegenheid zullen bieden om in hen dat werk te kunnen doen dat zo hóógst nodig is in de laatste dagen van deze tijdsbedeling van genade: *“trouw betrachten in elke bediening; zo jegens God als onze naaste!”*?! Amen.

De Wet en het Evangelie

Vervulling van Wet en Profetieën door Jezus

([Mattheüs 5:17-20](#) en [Lukas 16:14-18](#))

“Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen.” (Mattheüs 5:17)

Eenzijdig en onvolledig is de toepassing van de ons bekende wet door mensen. Daardoor heerst er in onze wereld zo ontzaglijk veel onrechtvaardigheid. En deze laatste is strijdig met God en Zijn Wet. Want *“Gods Wet is Heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig, en goed”* (zie [Romeinen 7:12](#)). Niet alleen dat de rechtvaardigheid ontbreekt; er is ook helemaal géén barmhartigheid en géén deernis met de overtreder. Hoe anders is Jezus! Hij is in der waarheid **DE Rechter**, maar Hij kent niet alleen rechtvaardigheid, doch ook barmhartigheid. Hoe dikwijls heeft Hij aangetoond dat wat in de wereld als zonde wordt beschouwd, en dus gestraft moet worden, vanaf Zijn verheven standpunt moet worden beschouwd als minder erg dan het innerlijk en blijvende kwaad, als onverzoenlijkheid, liefdeloosheid, en nog meer, dat in de wereld ongestraft blijft!!

De ergerlijke zonde van hoogmoed, van leugen en bedrog, van huichelarij en zelfzucht, die evenzogoed verderfelijke werken, worden niet gestraft, maar goed-gesproken; verontschuldigd! Waar Jezus Christus regeert daar begint ook “een nieuwe wet” voor een “nieuw leven”, en zal iedere overtreder (wanneer hij zijn goede wil toont en berouw heeft) telkenmale vergeven worden. Zonder te kort te doen aan de wet zal Jezus niet trappen maar ondersteunen; zal Hij niet verwijten maar vergeven. Zó is Jezus!! Zonder te ontkomen aan de consequenties van de wet, leert Hij ons de weg van “overwinning op onszelf” te gaan, door in Hem te blijven. Hij leert ons verstaan dat het “laten van de kwade dingen” nog niet is het “overwinnen van de verkeerde neigingen daartoe”! Geprezen zij Zijn Naam!

Als déze neigingen, verborgen in ons leven, nog blijven, zal er altijd weer aanleiding zijn tot frauderen, en zal door de verkeerde geest ook het karakter van anderen, met wie wij gemeenschap hebben, worden besmet. De praktijk is dáár als bewijs. Een prediker heeft eens gezegd dat **Gods wet** (welke altijd als doel heeft rechtvaardigheid te betrachten) slechts dán wordt vervuld, wanneer Gods liefde in onze harten, ons oordeel over anderen tot een rechtvaardig oordeel maakt. Daartoe is Jezus geopenbaard geworden (“het Woord is vlees geworden”) opdat Hij, als Mens, door Zijn levensvoorbeeld ons dit zou leren. Desondanks is voor vele Christenen de theorie nog steeds “theorie” gebleven. Zij zijn nooit tot de daad zelf gekomen.

Hoe onbegrijpelijk voor “de gewone mens” is Jezus' optreden in de zaak van de overspelige vrouw, die op heterdaad werd betrappt en gegrepen. Wij lezen: *“En de Schriftgeleerden en de Farizeeën brachten tot Hem een vrouw, in overspel gegrepen. En haar gesteld hebbende in het midden, zeiden zij tot Hem: Meester, deze vrouw is op de daad zelve gegrepen, overspel begaande. En Mozes heeft ons IN DE WET GEBODEN, dat dezulken gestenigd zullen worden; Gij dan, wat zegt Gij? En dit zeiden zij, Hem verzoekende, opdat zij iets hadden, om Hem te beschuldigen. Maar Jezus, neerbukkende, schreef met de vinger in de aarde. En als zij Hem bleven vragen, richtte Hij Zich op, en zei tot hen: Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst de steen op haar. En wederom neerbukkende, schreef Hij in de aarde. Maar zij, dit horende, en VAN HUN GEWETEN OVERTUIGD ZIJNDE, gingen uit, de één na de andere, beginnende van de oudsten tot de laatsten; en Jezus werd alleen gelaten; en de vrouw in het midden staande. En Jezus, Zich oprichtende, en niemand ziende dan de vrouw, zei tot haar: Vrouw, waar zijn deze uw beschuldigers? Heeft u niemand veroordeeld? En zij zei: Niemand, Heere! En Jezus zei tot haar: ZO VEROORDEEL Ik U OOK NIET; ga heen, en zondig niet meer.”* (Johannes 8:3-11)

De Schrift leert dat Jezus DE VERVULLING is van al de wetten Gods. Van al Zijn wetten heeft God gezegd dat die niet zomaar voorbijgaan. Daartoe kwam Jezus op aarde: **niet om Gods wet te ontbinden of teniet te doen**, maar OM DIE TE VERVULLEN! Hij is dan ook *“HET EINDE van de WET”* (Romeinen 10:4 ²³). De vraag

²³ Romeinen 10:4, *“Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft.”*

wordt in de Bijbel gesteld: *“Waartoe is dan de wet?”* (Galaten 3:19a). Het antwoord wordt ons in hetzelfde Boek gegeven: *“Zij is omwille van de overtredingen daarbij gesteld, TOTDAT HET ZAAD ZOU GEKOMEN ZIJN, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand van de Middelaar. ... OPDAT de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden. ... Zo dan, de wet is onze tuchtmeester GEWEEST tot Christus, opdat wij uit het geloof ZOU DEN GERECHTVAARDIGD WORDEN”* (Galaten 3:19b-25). Halleluja!

Gods wet is dus niet ongedaan gemaakt. Daar moest in Gods raadsplan een “overgang” komen van Oud naar Nieuw, van de letter naar de geest; en zó is het ook gegaan in de Goddelijke geschiedenis. Wanneer wij denken aan “de gerechtigheid van de Farizeeërs en de Schriftgeleerden”, dan denken wij aan die “uiterlijke vormen” waarop zij zich lieten voorstaan, maar waarvoor zij werden bestraft. Waarom? Wel, omdat “de gerechtigheid van het Koninkrijk Gods” niet gebaseerd is op de uiterlijke vormen, dòch wel op de innerlijke waarden. En deze worden door de Heilige Geest in ons leven uitgewerkt!! Alle uiterlijke vormen worden bepaald door innerlijke belevenissen. Amen.

Hierin vinden wij de maatstaf van Jezus. **Hij is HET Zaad en DE Middelaar.** Ziezo, dat hebben wij gehad. Maar nù gaat het om de “vervulling van de profetieën” – van dàt wat de profeten hebben voorgezegd! Zij hebben heel lang geleden gesproken van een “Redder”, van een “Verlosser”, van een “Heiland”, die eenmaal zou komen,... van “hoe” deze zou optreden, en “wat” Hij met Zijn komen op aarde zou doen. En, **Jezus IS** gekomen,... de “beloofde **Messias**” stond in hun midden. Het was en is zonder meer duidelijk dat alle “voorspellingen”, al die “profetieën”, geen praktische waarde meer hadden nòch hebben, omdat Hij daar LEVEND stond!

Wat vele Christenen (hélaas) maar niet willen begrijpen is dat zij met Jezus’ komst op aarde, vanaf dàt ogenblik, Zijn woorden en Zijn geboden als “maatstaf voor het leven” moeten nemen, en niet langer al die oude profetieën die in Hem vervuld waren en zijn! Maar, dat betekent niet dat Hij Zijn eigen profetieën waardeloos verklaarde. Geenszins! Jezus heeft integendeel de profetieën bevestigd. Ja, Hij heeft de waarheid van al die voorzeggingen bewezen, door hun praktische waarde aan de mensen voor te leggen, en als waarheid te laten zien.

Welke waardevolle levensles leren wij hier? Oòk wij behoren in ons geloofsleven, in ons innerlijk leven, de Heilige Geest alle gelegenheid te bieden om tot Zijn recht te komen, daarin dat Hij ons vrij kan maken van die verkeerde neiging in ons om maar steeds te willen blijven voortleven in “ambities”, in “toekomst-idealen”, waaraan zo velen onder ons zo zeer gehecht zijn. Maar al te veel Christenen leven als in een droomwereld, en zelfs zó dat zij, als de tijd van verwerkelijking plotseling dáár is, niet anders willen zien. Niet willen begrijpen dat alle goede wensen, alle zoete herinneringen, alle toekomst-gedachten voorbij moeten zijn!

Als wij waarlijk discipelen zijn van Jezus, zo moet het voor ons vaststaan dat alléén dat nòg geldt in ons leven wat de Heilige Geest in ons werkt, en wat Hij ons toont en zegt wat Hij van ons wil; en dat dit alles in praktijk moet worden gebracht. Is het niet de ervaring van zo velen onder ons dat wij o zo graag alles “op de lange baan” gooien,... omdat de consequenties voor ons betekenen (wij realiseren ons dit wel hoor!): het brengen van offers. Liever passen wij alles toe op anderen, want dit is, voor ons, het gemakkelijkst en het goedkoopste. Zo zijn wij nu eenmaal... zó zijn onze manieren! Wij weten nu wat Jezus heeft gezegd en wat Hij bedoelde en nog altijd bedoelt. Maar nù is daar nog een andere vraag. Het gaat nu ook om de vraag wat wij Christenen, als Gemeenteleden van Zijn Lichaam, de Gemeente, hebben te doen in deze dolle, dwaze, gekke, en naar de afgrond afglijdende wereld. Wij weten nu van Zijn Zaligsprekingen. Wij weten nu van Zijn geweldige beloften. Beloften die in verband staan met “mensen”, en wij begrijpen dat alles in nauw verband staat met een grote omwenteling. Een “revolutie” die beginnen moet in ons privé-geloofsleven, wil deze straks “collectief” gekend worden. Bestaat er voor ons enige reden om te zeggen: het is alles wáár, maar de wereld leeft zo rustig voort,... onze vrienden, onze burens, onze kennissen wellicht,... zij allen denken of zeggen zo vaak: ach ja, geloven dat wij in de kerk doen (en dan bedoelen zij “het vergaderen, het samenkomen”), het lijkt allemaal voor niets. Wat worden wij niet aangevochten, wat zijn wij niet verdeeld, hoe verzwakt zijn wij in ons getuigenis aangaande Jezus, hoe gehavend doordat de één twijfelt en de ander tegenspreekt – doordat de één onverdraaglijk is door zijn eigen-wijsheid en de ander regeert door zijn eigen-zinnigheid.

Goed en wel, maar bedenken wij dat Jezus het heeft over Zijn discipelen, die in zo vele dingen ook nog schromelijk tekort schoten. De mens is vandaag de dag niet een geredde zondaar, om morgen al een heilige te zijn! Vergeet dat maar gerust! Desondanks vraagt Jezus van ons dat wij het zullen doen,... doen,... DOEN. Wil Hij doen begrijpen dat (vanaf het moment dat Jezus iets voor ons betekent,... vanaf het ogenblik dat de Heilige Geest in ons woont,...) wij willen rekenen met de beloften Gods. Hij laat géén tittel nòch jota vallen, en Hij verwacht van Zijn discipelen dat zij desgelijks zullen doen. ALLES BLIJFT GELDIG – DAT WIJ ALLES TOEPASSEN in de Liefde van God!!

Het lijkt onwaarachtig, maar het is toch wáár... Wie zonder voorbehoud alles toepast (overal en ten opzichte van allen), werkt, ofschoon zonder zoiets te willen, mee aan de bestendiging van onrecht,... uitbuiting,... aan “witte leugens”. Satan zelf staat alsdan vlak achter hen die zó, in eigen kracht en zonder wijsheid van boven, als heiligen willen leven. Daarom is daar de moeilijkheid geweest voor alle eeuwen, waar Christenen (overigens goedwillende doch ongezonderedenerende) door eigenzinnigheid in het praktische geloofsleven maar raak te werk gingen in de toepassing van wat zij geleerd hadden en hebben. In plaats van medearbeiders, medestrijders te zijn voor het goede, werden en worden zij “misbruik-toelatende en door-de-vingers-ziende

medewerkers” van de boze! Zijn wij eerlijk genoeg om dit te erkennen?!?

Als Jezus dus zegt dat er géén tittel of jota van de wet zal voorbijgaan, hoe kan Hij dan direct daarop laten volgen:

“Zo wie dan één van deze minste geboden zal ontbonden, en de mensen also zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der Hemelen, maar zo wie dezelfde zal gedaan en geleerd hebben, die zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der Hemelen.” (Mattheüs 5:19)

Hier wordt gesproken over “ontbinden”. Niemand heeft het recht dat te doen – alléén de wetgever – omdat Hij soeverein is! Verder wordt er gesproken over “doen” en “leren”. Het gaat hier dus om mensen die zichzelf eerst schuldig maken, om dan dienovereenkomstig anderen te onderwijzen. En in het andere geval betreft het mensen die het goede gedaan hebben en daarna anderen dienovereenkomstig leren. Hoe moeten wij één en ander nu verstaan?

27

Elke goede opvoeding (zowel in het natuurlijke als in het geestelijke leven) zal tot gevolg hebben dat degene die onderwezen wordt, hij die dus geleerd wordt, zelf zal gaan inzien (als de tijd daarvoor rijp is) dat Gods wetten (omdat zij de enige juiste zijn) goed en noodzakelijk zijn. Hij zal begrijpen dat wanneer hij die wetten overtreedt, er ellende zal komen in zijn leven. De Bijbel noemt een dergelijke overtreding “zonde”. En er staat in dit opzicht geschreven: **“De bezoldiging van de zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Here”** (Romeinen 6:23). Dit gelovende, komt voor iedere ware Christen Gods gebod neer op: een daarnaar handelen uit vrije wil! Wie anderen evenzo leert is wijs, en zal straks zijn plaats mogen innemen die hem door Jezus is bereid. Amen.

Daarentegen zal hij die (al is hij dan een leraar) zèlf fraudeert, en anderen leert in diezelfde geest te handelen, schuldig worden bevonden in datgene wat hem werd of wordt toevertrouwd. Hij zal verantwoordelijk gesteld worden voor alle gevolgen van zijn “ontbinden”; òòk bij hen die hij heeft geleerd. Het zijn in de regel geestelijke leiders die helemaal geen of onvoldoende rekening houden met de geestelijke groei van de aan hun zorg en leiding toevertrouwde zielen!

Christenen moeten nooit vergeten dat (als zij streng zijn voor zichzelf) zij des te béter het wezen van Gods eeuwige en onveranderlijke wetten leren verstaan. Zij zullen alsdan òòk begrijpen waarom déze zó moeten zijn! Onze plaats in dat “Koninkrijk der Hemelen” zijn recht-evenredig aan de arbeid die wij hier op aarde voor Jezus hebben gedaan. Het is daarom dat Hij Zijn rede vervolgt met:

“Want Ik zeg u: TENZIJ uw gerechtigheid overvloediger zij, dan van de Schriftgeleerden en de Farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der Hemelen geenszins zult ingaan.” (Mattheüs 5:20)

Overvloedige gerechtigheid! Wie zal dat kunnen opbrengen? En dan willen wij nog niet eens doorlezen, want dan slaat de schrik ons om het hart! Wij zijn dan geneigd om te zeggen: dat is onmogelijk! Maar Jezus’ woorden vragen uitleg, altijd weer interpretatie, voor wie Zijn Woorden ernstig neemt. Die zó doet, wil deze woorden ook horen in hun ware klank en zien in hun ware kleur. Wat houdt dit in? Terugplaatsen in het raam waarin ze gesproken werden, om alsdan van daaruit ons opnieuw te laten aanspreken. Wat doen wij in ons natuurlijk leven? Als wij dan naar iemand luisteren, houden wij er rekening mee “wie” hij is, “hoe” hij iets zegt, in welke situatie en met welke bedoeling. Dit nu is ook hoogst belangrijk voor het recht (= juist) verstaan van de Bijbel en in het bijzonder van dit Bijbelgedeelte.

Gerechtigheid in de Bijbel is bepaald een “kernwoord”. Jezus zegt tot Zijn discipelen: **“Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid”** (Mattheüs 6:33a). Wat is gerechtigheid eigenlijk? In het praktische geloofsleven komt één en ander hierop neer: doen wat er van Christenen verwacht wordt. Laten wij niet denken dat het aankomt op het zorgvuldig in acht nemen van alleen de “theoretische kant” van de wet: de “uiterlijke vormen” van deugdzaamheid en gehoorzaamheid, want dat deden de Farizeeën en Schriftgeleerden ook. Deze hebben zoiets de eeuwen door gedaan, en de “moderne Farizeeër en Schriftgeleerde” doen het nòg!

Wij moeten opmerken dat er altijd de neiging is om zichzelf te houden voor rechtschapen; en “men” is altijd klaar te menen béter te zijn dan anderen, hoewel innerlijk rondgelopen wordt met zondige gedachten... Laten wij niet blind zijn voor het feit dat wij allen, de één meer en de ander minder, dagelijks in ons leven hetzelfde doen als destijds de door Jezus bestrafte Farizeeën en Schriftgeleerden en nog méér van die geestelijke overheidsdienaars. Discipelen van Jezus moeten de grote verantwoordelijkheid durven dragen welke verankerd is in: te moeten zorgen dat zij iedere dag kunnen zeggen, “niet alleen de goede dingen geleerd en anderen geleerd te hebben, MAAR ZE OOK GEDAAN TE HEBBEN”! Zoiets is mogelijk, indien zij zich overgeven aan de Heilige Geest, Die alsdan hen zal leiden.

Gij zult niet doden

(Mattheüs 5:21-22)

**Eenheid die verstoord – gedood – wordt
door de heersende verkeerde geest**

“Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult niet doden; maar zo wie doodt, die zal strafbaar zijn door het gericht.” (Mattheüs 5:21)

Eenmaal in de geschiedenis gaf God, vanaf de berg Sinaï, Zijn Wet aan Mozes, Zijn dienstknecht. Dat ging toentertijd gepaard met donder en bliksem. De hedendaagse mens beweert bij hoog en bij laag dat dergelijke wetten geen betekenis meer hebben, dank zij de hoge vlucht van wetenschap en cultuur, en het dus geen zin meer heeft om daarover nog na te denken; laat staan er bij stil te staan! Maar aan de andere kant zwijgt de mens van die hoge cultuur angstvallig over de, zich ook nù nòg aan broedermoord schuldig makende, “beschaaftde” (?) HO'MO HO'MINI LU'PUS (letterlijk: wolf-mens voor de ander).

Gods wetten zijn eeuwig-geldend. Alleen ligt voor Jezus de wezenlijke zwaarte van de ongerechtigheid (overtreding of zonde) niet in de verkeerde daad, maar in de begeerte en wil om tegen Zijn wetten te zondigen (= door te breken)! En, laten wij eerlijk zijn, nog steeds leeft overal (zelfs onder Christenen – hélaas!) deze neiging,... de lust en de verborgen wil tot ongerechtigheid en zelfs tot doodslag, al is er dan niet sprake van enig hanteerbaar wapen. Jezus leert ons dit “gij zult niet doden” in veel diepere zin verstaan. Het staat de mens (en in de eerste plaats de Christen) niet vrij om zijn medemens te vermoorden; maar ook niet om te trachten anderen in geestelijke zin “af te maken”!

28

Want het doden van iemands ziel of het kwetsen ervan is in vele gevallen nog véél erger, en derhalve even strafbaar,... al wreekt één en ander (over het algemeen) zich in ons geestelijk leven. Is het wellicht daarom dat zo dikwijls hiertegen wordt gezondigd, omdat men weet dat dit geestelijk doden niet door aardse wetten strafbaar wordt gesteld!? Is het hierdoor dat een dergelijk “afmaken van de naaste” beschouwd wordt als “heel-gewoon-menselijk”, en dus als een onbelangrijke fout opzij gezet wordt!?! Wij zondigen als wij niet inzien dat ook dit “doden” is: wanneer wij, op welke wijze ook, in het gevoelsleven van een broeder stukslaan – zoals zijn liefde tot Jezus, zijn innerlijke vrede, zijn vertrouwen gesteld in zijn medebroeders!! En, hoe kwaad, hoe dodelijk en vol venijn, is het zwaard dat wij hanteren!

De apostel Jakobus noemt “onze tong” (deze is dat dodelijk zwaard!) “*een wereld van ongerechtigheid*”, “welke ontstoken wordt”, zo vervolgt hij, “*van de hel*” (Jakobus 3:6 ²⁴). Hoe scherp is de apostel van Jezus, als hij (onder sanctie van de Heilige Geest) het verderop heeft over onze tong, die geen mens temmen kan: “*Indien gij bittere nijd (of: afgunst) en twistgierigheid hebt in uw hart, zo roemt en liegt niet tegen de waarheid*” (Jakobus 3:14). Afgunst, jaloezie,... ja, inderdaad, hoe worden wij niet dikwijls overweldigd door deze eigenschappen die des duivels zijn! In de Bijbel worden zij in één adem genoemd met de andere werken van het vlees (Galaten 5:19-21 ²⁵)!

Het wapen waarmee wij zo'n doodslag begaan, is in eerste instantie bijna steeds hetzelfde als dat waarmee Kaïn de broedermoord beging. In welk opzicht dan? Wel, de bittere haat van de afgunst, welke in zijn hart opwelde, riep de moordlust in hem wakker. Zulk een haat in onze harten, doet vandaag de dag nog hetzelfde. Gevolg: wij roeren onze tong in hoog oplaaierende driftbuien,... wij spuwen alle venijn uit, alle gif, waarover wij beschikken, en wij worden in die mate door de duivel (dus: vanuit de hel) gevoed! Toch zijn er onder ons die zullen zeggen: Neen hoor, ik weet van mijzelf dat ik mij aan zulke dingen nooit schuldig heb gemaakt. O ja? Wij vragen ons dan af: zijn zulke mensen er dan klaar mee?!? Oòk naar de intentie??

Nooit eens geleefd in toorn, al was het dan maar voor korte tijd?? Nooit eens gedacht van uw medemens: die zou ik wel ik-weet-niet-wat kunnen doen... Nooit een broeder die u niet kon luchten genegeerd en als lucht beschouwd. Nooit een ander veroordeeld, omdat hij anders is, anders denkt... Nooit uw hoofd afgewend als u hem tegenkomt en ziet, alsof hij geen schepsel van God is. Ja, natuurlijk, zoiets doet toch iedereen wel eens! Akkoord, maar vertelt u dan eens “wat” dàt dan is. **God bedoelt altijd wat Hij zegt en Hij zegt altijd wat Hij bedoelt.** Bij Hem bestaan geen “ja-maars”, geen “indiens”; ook niet wat hierop lijkt. God discrimineert niet, plakt niemand een etiket op zijn voorhoofd, en haalt nooit achter zijn rug de persoon omlaag.

Hoe vele Christenen weten niet eens de diepte van wat Jezus bedoelt als Hij zegt: niet doodslaan. Het betekent: vergeving, verzoening, aanvaarding, welwillendheid en broederschap! Het handhaven ervan in het geloofsleven... Wanneer wij deze bewust laten, nalaten, zo “moorden” wij bewust. Het is omdat wij niet willen weten dat **Gods NEEN** TEGEN DOODSLAG – **Gods JA** is TEGEN HET LEVEN waarop ook de ander recht heeft, al is hij dan anders en al denkt hij anders!! Als Christenen zichzelf hierin niet overwinnen, zo zal vrede en hechte broederschap op aarde in de Gemeente niet kunnen bestaan!! Daarvandaan dat Jezus heeft gezegd:

“Doch Ik zeg u: zo wie u ten onrechte op zijn broeder toornig is, die zal strafbaar zijn door het gericht; en wie tot zijn broeder zegt: RAKA! Die zal strafbaar zijn door de Grote Raad; maar wie zegt: GIJ DWAAS; die zal strafbaar zijn door het helse vuur.” (Mattheüs 5:22)

Wanneer een broeder iets zegt, beweert (en dat hoeft nog niet eens tegen ons persoonlijk te zijn), wanneer

²⁴ Jakobus 3:6, “*De tong is ook een vuur, een wereld der ongerechtigheid; alzo is de tong onder onze leden gesteld, welke het gehele lichaam besmet, en ontsteekt het rad onzer geboorte, en wordt ontstoken van de hel.*”

²⁵ Galaten 5:19-21, “*De werken van het vlees nu zijn openbaar; welke zijn overspel, hoererij, onreinigheid, ontuchtigheid, afgoderij, venijnging, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen, en dergelijke; van dewelke ik u te voren zeg, gelijk ik ook te voren gezegd heb, dat die zulke dingen doen, het Koninkrijk Gods niet zullen beerven.*”

hij iets doet wat ons ergert of onze toorn opwekt, steekt “verborgen boosheid” meestal de kop op. Onze eerst impuls is dan meestal, hem zo al niet “af te maken”, dan toch te kwetsen; en bij voorkeur op zijn meest gevoelige plek(ken). Hoe? Met de scherpste van onze tong, met moordende ijskoude liefdeloosheid, met giftige pijlen van verdachtmakingen, met insinuaties en laster en bijtende spot!

Wij vergeten dan dat wij in al zulke gevallen ook te maken hebben met God, Die niet zal nalaten ons te roepen om rekenschap af te leggen over al deze liefdeloze en slechte gedachten. Welke straf ondergaan wij dan meestal? Steeds zal dat, als ons geweten nòg in ons spreekt, geen-vrede-met-onszelf zijn! Ook zullen wij onszelf blijven kwellen met zelfverwijt. En wij twifelen er niet aan, of Christenen weten door ervaring, hoeveel zielenpijn dit met zich meebrengt! Laten wij daarom in al die gevallen waakzaam blijven, en God bidden een wachter te willen zetten voor onze mond!! Amen.

Zoals Jezus Zelf het heeft gesteld, is in het eerste geval sprake van “doodslag”; in het tweede geval van “toorn”, waardoor een broeder uitgeschilderd wordt voor “Raka” (= “waardeloos mens”) en in het laatste geval wordt de geloofsgenoot aangemerkt als “dwaas”. Daar is hier een stijgende lijn op te merken: “ongerechtvaardigde toorn”, dan “toorn die in wezen een verachting van een broeder inhoudt”, en dan “toorn welke een verbreking van de gemeenschap tot gevolg heeft”. En in al deze gevallen is er sprake van OORDEEL. En ook dit oordeel neemt toe, want er wordt gesproken van: “gericht” – van “het Sanhedrin” en van “het helse vuur” (= eeuwige verdoemenis). Voorwaar, geen kleinigheid!!

29

BROEDERSCHAP MOET WORDEN GEHANDHAAFD; LIEFHEBBEN is NOG BETER! (1 Petrus 2). Schending van broederlijke gemeenschap en de liefde die daaraan ten grondslag ligt is iets, dat door Jezus zwaar wordt opgenomen. Aan het uitgesproken oordeel kunnen wij zien dat de omvang ervan door Jezus Zelf wordt bepaald. De praktijk leert ons dat verbreking van de broederschap voortkomt uit een “onevenwichtig hart”, uit een onrustig gemoedsleven! Zulk een gemoedsleven ervaart geen progressieve reiniging door het Woord en de Geest – blijft dus onrein. Daarom is het zaak voor de betrokken persoon, alsmede voor de medechristenen, om in die gevallen waarin gesproken moet worden van een “verstoorde gemeenschap” of “verbroken evenwicht”, deze zo spoedig mogelijk te herstellen. **Uitstel is funest voor de hele Gemeente waartoe partijen behoren!!**

“Jaagt de vrede na met allen, èn de heiligmaking, zonder welke niemand de Here zien zal; toeziende, dat niet iemand verachtere van de genade Gods; dat niet enige wortel van bitterheid, opwaarts spruitende, beroerte make en door dezelve velen ontreinigd worden (HSV: onrust veroorzaakt zodat daardoor velen bezoedeld worden)” (Hebreeën 12:14-15). **“MET ALLEN”**, maar dat is alleen maar mogelijk indien òòk allen allereerst REINIGING willen. Deze gaat immers vóóraf aan de heiliging! Zoals ook bekering vóóraf dient te gaan aan wedergeboorte. Iedere bittere wortel, van wat ook, moet worden uitgetrokken door God, de Heilige Geest. Gebeurt dit niet, dan ontstaat straks een zodanige bitterheid dat het hele gemoed vergiftigd wordt. Vandaar dan ook dat Jezus, in Mattheüs 5:23-24 (hierna vermeld), direct spreekt over “altaar en verzoening”! Alle obstakels moeten eerst worden opgeruimd, alle belemmeringen tussen broeders dienen eerst te worden verwijderd. Dàn pas kan er weer geestelijk evenwicht ontstaan; zowel in het individuele als in het gemeentelijk leven!! Alles tot verheerlijking van Jezus’ Naam!

Oprecht streven naar verzoening

([Mattheüs 5:23-26](#) en [Lukas 12:58-59](#))

Een absolute eis

“Zo zij dan uw gave zult op het altaar offeren, en aldáár gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft; laat daar uw gave voor het altaar, en gaat heen, verzoent u eerst met uw broeder, en komt dan en offert uw gave.” (Mattheüs 5:23-24)

Wat houdt dit “tot het altaar komen” geestelijk in? Wat wil dit beduiden? In geestelijke zin doelt het op een “opheffen van onze geest tot God”... Komen tot de plaats waar alle twist ophoudt, en waar alleen nog rust en vrede woont. En waarachtig is dån ons offer, als wij komen met de vaste wil, het vaste voornemen in ons hart, om onze ziel uit te storten voor Hem, Die “onze vrede” is. Wanneer wij dat doen, zoals er geschreven staat, “met een verslagen geest en een gebroken hart”, zó zal Hij ons niet alleen aannemen, maar Hij zal ons op Zijn beurt Zijn vrede schenken. Glorie voor God! “Hij is getrouw, Die het ook doen zal”. Amen.

Wij zijn niet welkom aan Zijn voeten wanneer onze geest, in plaats van als een lieflijk reukoffer op te stijgen, nog vól is met gedachten van nijd en gevoelens van onrust en van afkeer tegenover onze broeders! Ons offer wordt beslist niet aangenomen wanneer wij niet van harte bereid zijn om van onze kant al het mogelijke te doen om de oorzaken van onze onderlinge ruzies uit de weg te ruimen. Het is niet genoeg wanneer wij van onze kant “niet bepaald iets tégen een broeder hebben”,... maar wanneer hij (naar wij menen) iets tegen ons heeft, en dat wij daarnaar onze houding bepalen. Neen, wij zullen altijd nog iets kunnen leren, en het zal in de praktijk steeds blijken dat wij er iets uit moesten leren. De zwaarste strijd is altijd die tegen onszelf. Daarom is het voor het vlees zo moeilijk om datgene te doen wat het niet lust. Het betekent ergens de kruisiging van ons eigen vlees!!

Ware broederliefde overbruggen is afdalen van òns standpunt en uit eigen beweging gaan tot hem, met wie

wij alsdan kunnen uitpraten "wat" onze harten verwijderd houdt. Wat Jezus ons wil leren is dat wij inzien dat het beste offer dat wij (ter wille van de eenheid in de Gemeente) kunnen brengen hierin bestaat: "opofferen van onze mogelijk rechtvaardige en ook verklaarbare tegenzin om in zulke kwesties de eerste te zijn die de ander tegemoet komt,... eigen grieven opzij zetten"! Omgekeerd mag dan worden verwacht (en terecht!) dat de betrokken broeder van zijn kant zal tonen vatbaar te zijn voor goede en eenvoudige rede, en eveneens bereid is om te komen tot verzoening!!

Wanneer hij de weg des vredes niet wil, zo is hij ook niet waard een "broeder" genoemd te worden! Onverzoenlijkheid maakt dat wij niet onder Zijn genade kunnen staan. Terugvallen onder de harde wet is dan de enige uitweg, en deze komt alsdan met "verging". Volharden in al te onderdanig nalopen van degene die wat tegen ons heeft om tot verzoening te komen daar waar duidelijk sprake is van onwil, onredelijkheid en wrok, werkt verkeerd uit. De zodanige broeder wordt slechts verhard in domme hoogmoed, eigenzinnigheid en de neiging om het kwaad vast te houden. Maar laat dit voor ons geen reden zijn om alles daarbij te laten,... ook voortaan!

"Weest haastig welgezind jegens uw wederpartij, terwijl gij nog met hem op de weg zijt..."

(Mattheüs 5:25a)

30

Tracht u met de wederpartij te verstaan, "...opdat de wederpartij niet misschien u aan de rechter overlevere, ... en gij in de gevangenis geworpen wordt" (Mattheüs 5:25b). Zó is het vervolg. Jezus verlangt niet alleen dat wij tegenover broeders onze wil tot verzoening zullen tonen, maar ook tegenover onze naaste (over het algemeen). Broederlijk vermaan moet altijd leiden tot opscherping van de liefde. Deze laatste heft op en haalt niet neer! Wacht daarom nooit te lang. Laat het "uitzoeken van één en ander" nooit ten koste gaan van de lijdzaamheid van hem met wie wij te maken hebben.

Het is nu eenmaal Gods wil dat Christenen van hun kant alles zullen doen om oneffenheden door een eerlijk gesprek glad te strijken. Beide partijen zullen alsdan best tevreden zijn. Dus nooit wachten tot het allerlaatste ogenblik en dan pas aankomen met de wil tot bijleggen, want dan kunnen intussen de tegenzin van onszelf en van de broeder of van de naaste en de verwarring zó gegroeid zijn dat wij helemaal niet meer met hem "overweg" kunnen. Alleen dan, als wij ons haasten om altijd (wanneer er onenigheid dreigt) uit eigen beweging het offer van bereidwilligheid te brengen dat God van ons verlangt, zo kunnen wij verwachten dat Gods Geest alles zal leiden naar Zijn wil.

De mogelijkheid dat de rollen omgekeerd worden als wij verzuimen is altijd aanwezig! Dat wij door God ter verantwoording worden geroepen, omdat wij niet doen wat wij wéten. Dit laatste is òòk zondigen!! Want van de rechter komen wij bij de dienaar, en van deze in het gevang... Waaruit wij geenszins vrij komen voordat wij de laatste penning zullen hebben betaald! Zó staat het geschreven. Christenen dragen een veel grotere verantwoordelijkheid. Naast de wederpartij – hetzij een broeder, hetzij een "naaste" – staat God, voor Wiens ogen alles naakt is en geopenbaard. **Daar is niets verborgen voor Hem.** Christenen hebben zich te wachten voor valse voorstellingen van zaken, voor verkeerdheden als het toedichten van dingen waaraan de ander niet schuldig is, en zo meer. Door zó te handelen doen wij ons eigen geweten geweld aan... Wroeging wordt naderhand ons deel, innerlijke verwijten en vertwijfeling. Dit soort lijden houdt ons alsdan gevangen; dit is het lijden van hem die, wétende, zondigt!! Niemand wordt uit zo'n toestand verlost, tenzij door diep berouw van het gepleegde kwaad, de laatste penning is "uitgeboet"... God zij ons genadig.

Oòk in dit geval komt alles neer op "verzoening". Het komt neer op elkaar het leven mogelijk maken, omdat òòk òns "het leven" mogelijk is gemaakt door Jezus. (Johannes 10:10b ²⁶). Halleluja!

Gij zult niet begeren

Trouw en ontrouw

(Mattheüs 5:27-32 en Lukas 16:18)

"Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen. Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aanziet, om haar te begeren, die heeft alreeds overspel in zijn hart met haar gedaan." (Mattheüs 5:27-28)

Dat wij dit goed verstaan, want "een vrouw aanzien OM haar TE BEGEREN" is iets anders dan "wie een vrouw aanziet EN HAAR BEGEERT". Het is niet hetzelfde. Want als dit laatste er zou staan, zo zou een man die zonder te weten dat zij reeds een ander toebehoort EN begeerte in zich voelt opkomen tot deze vrouw, daarmee reeds een zonde hebben begaan. "Om haar te begeren" doelt duidelijk op "begerige overleggingen van het hart".

Wanneer wij bewust en opzettelijk toegeven aan onze begeerten (dus niet alleen tot een vrouw die van een ander is, maar aan alles waarvan wij wéten dat het voor ons een "verboden vrucht" is), zo kweken wij de "kiem" van wat voor God als zonde geldt. Mensen spreken pas dàn van zonde wanneer deze wordt waarge-

²⁶ Johannes 10:10b, "Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben."

nomen met onze ogen; wanneer wij die zien. Maar "het wezen" van de zonde is, vanuit een geestelijk standpunt, niet "de daad" zèlf die gezien wordt, maar reeds "de lust" waaruit die zonde – doodslag, diefstal, brasserie, overspel, noem maar op – voortkomt!

"Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doet dat ook aan de ander niet!" Deze gouden regel geldt voor alle tijden en voor alle mensen! In de praktijk leren wij verstaan dat uit overspel met zekerheid onderlinge verdeeldheid, verdriet, zorg en tranen voor anderen voortkomen. Onze medemens willens en wetens dat ontvreemden wat hem het liefste is en het meeste aan het hart ligt, is in feite één van de ergste vormen van diefstal... En zolang als die verborgen bron, waaruit de boze daad voortvloeit, in ons blijft, zijn wij niet verlost. Niemand komt verder in zijn geloofsleven als bijvoorbeeld jaloezie en andere begeerten inkomen in het broederlijk gemeenschapsleven. Nooit zal bevrediging gevonden worden bij een onbeheerst toegeven aan begeerten (over het algemeen), omdat de mens – of hij nu Christen is of niet – daardoor steeds naar méér gaat verlangen, en zodoende van de éne zonde-neiging in de andere vervalt! Daarom is het nodig dat wij God bidden, om de neiging tot zonde met "wortel en tak" uit te roeien. Wij bidden alsdan naar Zijn wil, en Hij zal ons genade schenken; daarin dat Hij de Heilige Geest dit werk in ons zal laten volbrengen. "Wie op Hem vertrouwt, zal niet beschaamd worden" (zie [Psalm 25:3a](#)). Amen.

31

Christenen moeten bedenken dat "vormen van verborgen hartstochten" en "verkeerde neigingen" (ook als zij die niet tot daden laten komen) werkingen zijn van het vlees, dat satans "speeltuin is in het duister". Nog niet eens gesproken van de geestelijke "besmetting" die, wanneer geen verlossing wordt ervaren, van betrokkenen uitgaat naar anderen! "*Laat ons onszelf reinigen van alle besmetting van het vlees en de geest, voleindigende de [heiligmaking](#) in de vreze Gods.*" (2 Korinthe 7:1b)

Het hoeft ons dan ook niet te verwonderen dat Jezus verderop zegt dat het ons méér nut is wanneer wij één van onze ledematen verliezen, dan wanneer ons hele lichaam in de hel geworpen wordt. In verband met overspel wordt tot tweemaal toe gesproken van dit helse oordeel. Voorwaar (!) geen kleinigheid. Reine, onverbreekelijke huwelijksbanden heeft Jezus lief. Daarvandaan dat Hij niet aarzelt de nadruk te leggen op de reinheid van het Christelijk huwelijksleven en op de last welke wordt veroorzaakt door overspel. Als Hemel-Bruidegom is Hij Zijn Gemeente, Zijn aardse Bruid ²⁷, trouw tot de voleinding van alle dingen,... totdat Hij haar straks zal zien als "een Gemeente zonder vlek of rimpel; heilig en onberispelijk, zoals Hijzelf is" (zie [Efeze 5:27](#)). Geprezen zij Zijn zoete Naam!

Het aardse huwelijk moet daarom een afschaduwing zijn van dit huwelijk van Jezus Christus en [Zijn Bruidsgemeente](#). Het is Gods Wil, ziende op de Wederkomst van Jezus, welke door ware Christenen wordt verwacht: "*Een iegelijk, die déze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is*" (1 Johannes 3:3). Direct volgend op Zijn eerder betoog, zegt Jezus: "*Indien dan uw rechteroog u ergert, trekt het uit, en werpt het van u... en indien uw rechterhand u ergert, houw ze af, en werpt ze van u...*" (zie [Mattheüs 5:29-30](#)). Met onvoorwaardelijk de hel (= de verdoemenis) er achter aan! Hoe resoluut is Jezus!!

Wanneer wij niet meer in staat zijn om ons begerig oog en/of hebzuchtige hand af te houden van daden en dingen die onszelf en ook anderen maar ongeluk brengen en onze geestelijke groei belemmeren, zodat wij **HET DOEL VAN ONS LEVEN: Christus** dreigen te verliezen, hebben wij er zorg voor te dragen dat wij niet meer in verleiding kunnen komen! De apostel Paulus spreekt van: "*Ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid*" (1 Korinthe 9:27a). Het is dus mogelijk!?! Zeer zeker, maar **door de kracht van de Heilige Geest**. Daarom roept hij elders uit: "*Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen... Ik dank God, door Jezus Christus, onze Here.*" (zie [Romeinen 7:24-25](#))

Ontvlucht alle gelegenheden waarvan vermoed kan worden dat zij tot zondigen zullen brengen. Breek met alle zondebanden en kap af met vrienden, kennissen, relaties en zelfs met bloedverwanten die ons, qua karakter, naar de ondergang leiden. Doet het omwille van Jezus. Als wij met hen blijven omgaan, zullen zij de oorzaak worden dat wij ons op de één of andere dag schuldig maken aan overspel! Offer voor een vredevol leven – voor het geluk vrij te kunnen blijven van een schuldig geweten, zelfs als het moet die dingen op die dierbaar zijn als oogappels, en die even moeilijk gemist kunnen worden als de rechterhand!!

Wat dienen Christenen nog meer te offeren? Het bereiken van een hoge positie in de maatschappij, het winnen en vasthouden van veel geld, het met ellenbogen dringen op de promotieladder. Te meer, als wordt gevoeld dat de ijdelheid aanzet tot hoogmoedige dwaasheid – het rijk-zijn afhoudt van de roeping – machtspositie tot slaaf maakt van lusten en begeerten! Alles is béter dan door de hartstocht van eigen zonden verteerd te worden in een onheilig vuur! Toch moet de discipel van Jezus ook oppassen... Ruk – waar het enigszins kan – niet met de nodige ruwheid het onkruid uit het zaai-bed. Men heeft te allen tijde "onderscheidingsvermogen" nodig.

Iedere Christen moet door de Heilige Geest "geopereerd" worden van het "boze oog" van afgunst en van alle kwaad begeren. Hij moet niet in geestelijke zin er op los hakken in verblinde woede, om met één formidabele slag zichzelf te ontdoen van wat hindert, terwijl daarvoor zo dikwijls een heel leven nodig is! Wij moeten ons allen laten genezen door Gods Geest, voordat het kwade bloed van eigen-gerechtigheid het hele lichaam vergiftigt. Het geneesmiddel mag niet erger zijn dan de kwaal. Hoe pijnlijk het ook is, het doel moet blijven:

²⁷ Zie eventueel onze GRATIS studie "[Er komt spoedig een Goddelijke Bruiloft hier op aarde](#)" van E. van den Worm. (noot AK)

De redding en het gezond houden van het Lichaam, en dit is: de Gemeente waartoe wij behoren en waarvan wij leden zijn.

Menige Gemeente is reeds een dode Gemeente geworden doordat men op onoordeelkundige wijze die leden of die leerstellingen (die de ziel en het hart daarvan waren) uitwierp en verguisde. En de wereld werd een dode wereld toen zij Jezus Christus uitwierp en kruisigde! De geschiedenis liegt er niet om. Het zijn allemaal moeilijke zaken, dat is zeker, maar toch moet het doen van Gods wil ons méér waard zijn dan al het andere in ons leven. Alles gaat eenmaal voorbij, maar Gods Woord houdt stand, en zal ons oordelen. Hierop kan niemand afdingen. *“En wij weten, dat degenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk degenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn”* (Romeinen 8:28). Geloofd zij Jezus' Naam!!

In alle hachelijke situaties zal God Zijn getrouwen Zijn genade schenken. *“Hij, Die een goed werk in ons begonnen is, zal dat ook voleindigen tot op de dag van Jezus Christus”* (zie [Filippensen 1:6b](#)). Amen.

Niet echtbreken Scheiding en overspel

32 ***“Er is ook gezegd: Zo wie zijn vrouw verlaten zal, die geve haar een scheidbrief. Maar ik zeg u, dat zo wie zijn vrouw verlaten zal, anders dan uit oorzaak van hoerij, die maakt, dat zij overspel doet; en zo wie de verlatene zal trouwen, die doet overspel.”*** (Mattheüs 5:31-32)

Zó wordt het ons door Jezus aangezegd. Hoe “puriteins” klinkt dit alles... geen commentaar meer mogelijk... argumentatie uitgesloten! Eerst geen vrouw “aankijken om haar te begeren”, nu... geen echtscheiding... Geweldig!! Maar, waar het hier om gaat is warmer, liefdevoller. Ons wordt hier geleerd om het “trouw-verbond” volstrekt serieus te nemen. Zelfs zó serieus dat niets of niemand daar tussen màg noch kàn komen. En,... dat kan ook wel, wanneer wij mensen maar geen “schuins-marcheerders” zijn.

Niet echtbreken wil zeggen: de levensgemeenschap van beiden, man èn vrouw, zó serieus nemen dat daar niets meer tussen kan komen... Niet een ander, maar ook niet wat zo op het oog zo heel onschuldig lijkt: ons werk, onze goede baan, onze carrière, onze hobby's, of onze kinderen... is dit niet te ver gezocht? Helemaal niet. De doodgewone menselijke levensopvatting; redelijk en begrijpelijk. En wat is dan dat andere... Echtbreken? De volkomenheid, de totaliteit van het huwelijk niet aanvaarden, niet willen,... niet alles elkaar geven... altijd nog iets voor onszelf (willen) houden en niet inbrengen... in ons dagelijks verkeer gewoon aan elkaar voorbij leven!

Uit het door Jezus gesproken woord blijkt vanzelf dat Jezus geen goed woord over heeft voor een “huwelijkspraktijk”, waarbij de vrouw gezien wordt als een bezit “ten profijte” van de man. Waarbij dus, als wij alles in dit raam bezien, de man allerlei redenen zal kunnen vinden om haar weg te zenden, omdat... zij niet voldoet! Niet alleen als zij geen kinderen kan krijgen (iets wat toch zeker altijd “samen” moet worden gedragen!), maar òòk als zij het huishouden niet doet zoals haar man dat wil. Wat denken wij dan wel!? Iedere vrouw is ten opzichte van de huwelijksgemeenschap niet als één van de ledematen te beschouwen, die door de man (als hij dat wil) zo maar kan worden afgekap, zoals bijvoorbeeld een tak van een boom!

Iedere vrouw, te méér de Christenvrouw, is in het huwelijksverbond “het hart” ervan!! Alléén dáár waar het huwelijk nog géén andere betekenis had of heeft dan die dat de vrouw de man tot zijn rechterhand is in het werk van en in zijn huis, òf hem slechts dient tot een voor geld koopbaar weelde-voorwerp, òf tot een slavin die zijn kinderen heeft te verzorgen,... kàn en kon de wetgever bepalen, dat een “zogenaamd huwelijk”, door het geven van een “vergoeding” en met een deugdelijk “scheidingsbewijs”, ook weer kon en kan worden ontbonden. Omdat zo'n huwelijk (?) te beschouwen was en is als louter een “handelsovereenkomst” tussen partijen, en niets meer!

Ook dáár waar hardheid en liefdeloosheid van de man, als de sterkste partner, regeert – in plaats van zoals het moet zijn: trouwe en altijd weer zoekende liefde, die twee tot één verenigt – is in Gods ogen geen sprake van een “Christelijk huwelijk”! Het staat er zo eenvoudig en zo duidelijk: “hij, die zich een vrouw genomen heeft (die dus zijn keus heeft bepaald) zal vrij zijn, zijn vrouw te VERHEUGEN” (zie [Deuteronomium 24:5b](#)). Geweldig nietwaar! Alleen moeten wij in dit verband dat “een jaar lang...” niet verkeerd verstaan. Dit heeft niet te maken met een “begrensd” verheugen, maar met de diensttijd van de man. Dat “verheugen” dient niet op te houden, want de Prediker zegt: *“GENIET het leven mèt de vrouw, die gij liefhebt, ...”* (Prediker 9:9a)

Het (ware) Christelijk huwelijk veronderstelt toch een vereniging, een verbintenis voor eeuwig, waarvan de wezenlijke band in de onzichtbare wereld van ons ziels- en geestesleven wordt afgesloten! **En wat God tezamen gebonden heeft, dat mag door de mens niet gescheiden worden!** Wat zien wij in de praktijk van het leven heden ten dage? Ofschoon de tijden voorbij zijn dat een man zijn vrouw als een dienstmaagd, een [baboe](#), of voorwerp van koophandel of persoonlijk genot uit zijn huis verstoten kan en kon, tòch bestaat het van zich afstoten in harde liefdeloosheid of begeerte naar verandering van spijs nog steeds! Een goed verstaander heeft géén woord meer nodig om te begrijpen wat wij bedoelen.

Het ware huwelijk (waar het Evangelie van spreekt) is nòch een maatschappelijke verbintenis, nòch een aanhechting (het tot één vlees zijn, wel te verstaan!) door lichamelijke hartstocht òf gewone vrije-liefde-vriendschap van onze moderne tijd; maar wèl een “bovennatuurlijk gebeuren”, waarbij, op het moment waarop dit

“één-zijn” zich voltrekt, twee zielen zich, met en door de Heilige Geest, tot een eenheid, als in één nieuw lichaam, verenigen! En evenzeer als een “vleselijk lichaam” (lijfelijk elkander toebehorend), waarin één van de helften als verlamd, maar daarom nog niet verstorven is, maar het leven daarin blijft wonen, zó zullen ook de man die de éne helft en de vrouw die de wederhelft daarvan vormen, niet eerder van elkaar gescheiden kunnen worden dan door de dood!

De ongerechtigheid van de mens zoekt altijd zelf-rechtvaardiging. En diep in het mensenhart kunnen daarom verderfelijke gedachten opkomen, waardoor het huwelijk geruïneerd wordt (zie Markus 7:21 ²⁸). In de Bijbel vinden wij hiervan voorbeelden genoeg... Uit “angst” (= nooit uit God !) voor Farao van Egypte verloochende Abraham zijn “van gedaante zo schone en geliefde” Sara. Jakob wilde persé geen afstand doen van zijn geliefde Rachel, en nam Lea op de koop toe. De Nazireeër en krachtpatser Simson ²⁹ verraadde het geheim van zijn kracht in het bed van een Delila. David beschikte ‘gewoon’ maar over Uria’s vrouw, en Amnon verkrachtte zijn halfzuster, pleegde bloedschennis, waarna hij haar als een hond wegjoeg... Schandelijk, maar waar.

33

De vraag is gerechtvaardigd: “Hoe kan een mens zó worden?” Het antwoord is eenvoudig doch verschillend, omdat er twee standpunten zijn. Namelijk, een werelds en een Christelijk standpunt. De weredling zegt: “in ieder mens schuilt een beest”, zodat één en ander in verband wordt gebracht met onze (schijnbaar !?) dierlijke afkomst. Wat zegt nu de Christen? Zijn inzicht is als volgt: Ons zijn in deze wereld belijden we als “schepping”, want het is God Die ons in het aanzijn heeft geroepen – tot leven heeft willen brengen. Aan Hem alleen danken wij ons “mens-zijn”, om “beeldragers” te zijn van Hem Die ons daartoe heeft geschapen (Genesis 1:26a ³⁰).

Het geheim van ons leven op aarde ligt dus in onze relatie tot God, en Gods kinderen geworden zijnde, in de relatie van mens tot mens, die “medemens” en naaste is. **En deze betrekking van mens tot mens vindt zijn meest intense, diepste beleving in de huwelijksgemeenschap van man en vrouw: deze twee die (zo luidt het gebod) één behoren te zijn in hun gemeenschapsleven!** Want toen God de mens geschapen had en hem de vrouw gaf als “levenspartner”, omdat God oordeelde dat “het niet goed was voor de man om alleen te zijn”, was dat mensenpaar goed voor de taak die wachtte; in Gods ogen goed voor het huwelijk en de huwelijksgemeenschap. Lezen wij de Bijbel vanaf Gods standpunt, zo zullen wij hiervan overtuigd zijn. Amen. De “zondigheid” van de mens dateert vanaf de dag, vanaf het ogenblik, dat hij bewust weigerde Gods “medearbeider” te zijn, om Hem te gehoorzamen. Toen verviel hij ten prooi aan satan en werd de mens èn werker èn slachtoffer van ongerechtigheid! Zó ontstonden beide: disharmonie èn onmacht. Maar Jezus is ons gegeven geworden door een barmhartige God en Vader, opdat Hij “de werken van de duivel verbreken zou”. Wat Hij ook heeft gedaan, want Hij heeft volkomen getriomfeerd door Zijn kruisdood op Golgotha. Halleluja! Amen. En IN Hem en DOOR Hem en MET Hem wordt ALLES NIEUW!! Glorie voor Jezus!!

Tòch moeten wij altijd voor ogen houden dat (hoeveel vreugde ons in het huwelijk ook wordt geschonken) wij, òòk als gehuwden, arme zondaren zijn, gered door genade. Wat bedoelen wij hiermee? Dat wij in het huwelijk elkander kunnen teleurstellen, elkaar kunnen bezeren door onze egocentrische instelling, door ons ongeduld in diverse zaken en door, òòk lichamelijk, onvermogen om de ander volmaakt lief te hebben, waardoor wij “elkaar de schuldige goedwilligheid niet kunnen betalen” (1 Korinthe 7:3 ³¹). Daarom worden wij er telkens weer aan herinnerd met deze woorden: “Gij vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig gelijk aan de Here;... Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente...” (zie [Efeze 5:22-28](#))

Weest dan navolgers van Hem, van Jezus, Die geen verwijten doet, maar veelvuldig vergeeft; Die telkens “een nieuw begin” met ons maakt. En laat hardheid van het hart niet gevonden worden, want die is uit de boze. Volharden wij in deze ongeoorloofde hardheid, doordat wij willen blijven leven in een, wat wij mogen noemen, gebroken wereld, zo kunnen er in het huwelijk situaties ontstaan, welke dodelijk kunnen zijn. Als “kenmerk” van zo’n dodelijke situatie noemt de wereld: “duurzame totale ontwrichting”. En volgens diezelfde wereld is dan de opvatting, dat voortzetting van het huwelijk onmogelijk is geworden en echtscheiding onvermijdbaar!

Voor een Christen is zoiets niet alleen zéér pijnlijk, maar òòk een beschamende situatie; want toen er werd getrouwd, werd alléén **God** toegelaten als DE ENIGE BEGEERDE DERDE in het gesloten huwelijksverbond. Sindsdien moest en moet met Hem rekening worden gehouden. Dat wil zeggen dat (wanneer “ontwrichting” de totale innerlijke vernieling of ontbinding van het huwelijk bedoelt aan te duiden,... alles uit zijn verband is gerukt,... het huis een ruïne is geworden waarin niet meer geleefd kan worden doordat de gehuwden van elkaar vervreemd zijn !) toch altijd gevraagd moet worden: “Wat heeft God in deze kwestie ons te zeggen”? Met andere woorden: “Wat zegt de Bijbel”? Het Bijbelgedeelte dat wij alsdan hebben te raadplegen is [1 Korinthe 7](#). Zowel voor de man als voor de vrouw staan hierin duidelijk de hoofdzaken vermeld. Deze twee zijn: “het betalen van schuld” en “het betrachten of het handhaven van de vrede”. Beide zijn Gods wil inzake het Christelijk huwelijk en de huwelijksgemeenschap (het gemeenschapsleven). Hier ligt de veronderstelling ten

²⁸ Markus 7:21, “Want van binnen uit het hart der mensen komen voort kwade gedachten, overspelen, hoererijen, doodslagen.”

²⁹ Zie eventueel onze GRATIS studie “[Simson](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

³⁰ Genesis 1:26a, “En God zei: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis...”

³¹ 1 Korintiërs 7:3, “De man zal aan de vrouw de schuldige goedwilligheid betalen; en desgelijks ook de vrouw aan de man.”

grondslag dat God aan degenen die op Hem vertrouwen altijd kracht zal schenken om echtscheiding te voorkomen, en diepe ernst te maken met de "heiliging van hun huwelijksleven". Jezus hield en houdt allen dit voor: "Mozes heeft vanwege de hardheid uwer harten u toegelaten uw vrouwen te verlaten; maar van den beginne is het also niet geweest." (Mattheüs 19:8b)

• NOOT:

In de destijds verschenen brochure van de schrijver: "**Discipline in het christelijk huwelijk en huwelijksleven**" is de onderhavige procedure uitvoerig behandeld. Men bestudere één en ander.

Gij zult niet zweren

Gods Naam niet ijdel gebruiken

([Mattheüs 5:33-37](#) ³²)

Eerst even een korte inleiding... Het gaat hier om "de waarheid". Wij moeten immers altijd de waarheid zeggen. Wij, ouders, vertellen dat ook zó aan onze kinderen. Wat is nu het geval? Als onze kinderen zoiets doen, dan zeggen wij dat het een "enfant terrible" is! Want in de praktijk is het toch zó dat de waarheid datgene is wat ons op dat ogenblik gunstig uitkomt. Hoe komen wij nu achter de waarheid? De mens heeft daartoe een hele "eed-cultuur" opgebouwd. De éne eed was en is dan nog geldiger dan de andere. Maar één ding in de omgang met mensen moet dan toch maar geconstateerd worden: Niets is zó sprekend voor de onwaarachtigheid en onbetrouwbaarheid, dan dat!!

Nu zegt Jezus: **wij moeten helemaal niet zweren**. Wij dienen betrouwbaar te zijn,... in alle opzichten. En dit is toch zeker wel wat anders dan een keer de waarheid spreken, onder dwang van een eed. Onze samenleving is doordrenkt van leugenachtigheid: in de al eerder genoemde omgang met elkaar, in de politiek (waarvan Christenen zich moeten distantiëren), in de handel. Woorden zijn dan maar woorden; méér niet. En vooral als "men" begint te zeggen: "en-nu-eerlijk-ja"... of andere woorden die hetzelfde willen zeggen. Want dan komt pas de grote leugen!

Jezus geeft ons een "verbod" tegen vloeken en oneerbiedig spreken over God, waarbij het de mens tot zonde wordt gerekend wanneer hij Gods Naam overal bij gebruikt (beter: MISbruikt). God alleen is DE ABSOLUTE WAARHEID, en wij matigen ons maar aan, aan God gelijk te zijn als wij (in welk opzicht ook) zweren deze Goddelijke waarheid met zekerheid te kennen; ons beroepende op God Zelf! Hij alleen heeft ons leven in handen. Daarom mogen wij niet zweren dat wij dit of dat morgen zeker zullen doen of laten. Jezus wil van Zijn discipelen dat hun leven vóór alles echt zal zijn; en dat zij in alles bescheiden zullen zijn en geen beloften noch geloften zullen doen. Ook moeten zij tegenover andere mensen nooit de houding aannemen alsof zij de wijsheid in pacht hebben.

Christenen moeten steeds bedenken dat (al hebben zij nog zoveel geleerd) alle zekerheid van de mens slechts betrekkelijk is. Het is genoeg wanneer zij oprecht en consequent zijn in alles wat zij doen. Want gewoonlijk is het zó dat (zelfs Christenen) het niet zo nauw nemen met dingen te zeggen die niet geheel met de waarheid overeenstemmen. Daarom is het zweren, in de zin van "de hemel aanroepen tot getuige", een zonde. Want het komt dan in feite hierop neer: Wij staan innerlijk tegenover God als "de Rechter" in ons. Het betekent: de Geest der Waarheid aanroepen om getuige te zijn van de oprechtheid van onze woorden en bedoelingen! En wat doen wij daarna? Als het dan aankomt op daden, dan trachten wij ons te verschuilen achter uitvluchten, valse uitleggingen en verdraaiingen van wat wij tevoren gezegd hebben.

Van de discipel van Jezus – voor wie het-zich-rekenschap-geven van zijn woorden, en het echt en eenvoudig en wáár-zijn in al zijn levensuitingen één van de eerste voorwaarden is – wordt een gróter verantwoordelijkheid vereist! Van hem wordt verwacht, ja verlangd, dat het overeenstemmen van zijn daden met zijn woorden vanzelfsprekend zal zijn. Dat nòch hijzelf, nòch degenen met wie hij omgaat, de behoefte zullen voelen dat hij zijn belofte of verzekering met een eed of met eden zal bevestigen.

Daarom "zweer niet bij de aarde..." Zweer niet bij wat door mensen als algemeen erkende zekerheden worden aanvaard! Niets is bestendig! Deze aarde is slechts "een schepping van God", en zij gaat voorbij. Maar, "zweer ook niet bij de hemel..." Zelfs deze hemel is "een schepping van God"; niet God-Zelf!! Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn Woord gaat nimmer voorbij" (zie [Mattheüs 24:35](#), [Marcus 13:31](#), [Lukas 21:33](#)). Dit staat zó geschreven. Het impliceert in dit verband dat wij niet moeten zweren bij dit alles, dat slechts "tijdelijk" is. Want te zweren bij "iets" is: al ons geloof, al onze liefde, al onze verwachtingen daarop leggen! Het is verreweg het beste al onze krachten te wijden aan het "vinden" van Hem Die te vinden is,... Die eenmaal heeft gezegd: "zoekt, en gij zult vinden" (zie [Mattheüs 7:7](#), [Lukas 11:9](#)),... Die de Enige voor ons bereikbare is,... Die de hemel door en door kent en daarin toegang biedt, omdat Hij alléén DE WEG, en DE WAARHEID, en HET LEVEN Zelf IS. Hij is "van Boven" en niet van deze aarde. Amen.

"Zweer ook niet bij Jeruzalem..." Zeg nooit: wij hebben "het ware geloof", de "waarachtige belijdenis", want wij

³² [Mattheüs 5:33-37](#), "Wederom hebt gij gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult de eed niet breken, maar gij zult de Heere uw eden houden. Maar Ik zeg u: Zweert ganselijk niet, noch bij de hemel, omdat hij is de troon Gods; noch bij de aarde, omdat zij is de voetbank Zijner voeten; noch bij Jeruzalem, omdat zij is de stad van de grote Koning; noch bij uw hoofd zult gij zweren, omdat gij niet één haar kunt wit of zwart maken; maar laat zijn uw woord ja, ja; neen, neen; wat boven deze is, dat is uit de boze."

zijn niet alleen ware Christenen, maar wij zijn Gods heiligen en wij “wonen al in Gods heiligdom”;... wij zijn het Voorhofs-leven al gepasseerd ³³ en staan klaar om het Allerheiligdomsleven ³⁴ binnen te gaan... Zó durven mensenkinderen op aarde te spreken, te proclameren, en hun volgelingen te verbieden omgang te hebben met (volgens hun opinie) “andersdenkenden” die nota bene dezelfde “geloofs-grondslagen” belijden! [Sic!](#) Het is belachelijk, omdat zoiets getuigt van verregaande domheid en blindheid; maar bovenal van ten-hemel-schreiende hoogmoed van niet-geheilide harten.

In wezen is het een “vloeken tegen Gods Woord” dat liefde en rechtvaardigheid is; een vloeken tegen Hem Die niet wil dat er ook maar één ten onder (= verloren) zal gaan. Een ontheiligend gebruiken (wij kunnen béter spreken van: MISbruiken) van Zijn onvolprezen Naam. Omdat door Hem – en niet door mensen – zal worden uitgemaakt “wat” “waarachtig geloven” is dat tot zaligheid leidt, en of wij tot de ware gelovigen gerekend zullen worden. **Hij oordeelt en maakt de dienst uit! Hij alleen!** Geprezen zij Zijn wondervolle Naam!!

Zeg ook niet: zó en zó is het, vast en zeker, want onze voorganger en onze Gemeente leert het zó, en deze bezitten de waarheid, omdat hem de openbaring en de sleutel is gegeven. Zweer bij geen enkele Gemeente, bij geen enkele voorganger, bij geen enkel geloof dat zo graag pretendeert “het ware” te hebben. Wéét één ding: wie van God Zelf de waarheid heeft ontvangen die bezit ze slechts dan als hij ze in waarheid, zowel innerlijk als volgens de Schriftuurlijke rede, verstaat èn lééft! Want de waarheid is een grote, hoog boven menselijk geweten verheven, heilige zaak; en alleen God Zelf is de Uitdeler daarvan.

35

Daarom, “zweer ook niet bij uw hoofd...” Dus niet bij uw eigen verstandelijk denkvermogen, noch bij de zekerheid van uw weten. En waarom niet? Omdat, zelfs al zouden wij in staat zijn volgens de zuivere rede te denken, onze gevolgtrekkingen in alles wat de grote levensvraagstukken aangaat – meestentijds, zo niet altijd – zij de kiem van grote vergissingen in zich dragen! Daarom. Hoe gróót het menselijk vernuft en zijn wetenschappelijk kennen ook moge zijn,... zelfs de grootste geleerden èn denkers èn uitvinders staan machteloos; want al zouden zij het willen, overal waar zij met hun denken en hun formules het gebied naderen van Gods levenswetten, daar tasten zij verder in – voor hun – volslagen duisternis. **God heerst over leven èn dood**, en Zijn Wezen (HET LEVEN Zelf) zal niemand kunnen doorgronden!!

Zweer niet: bij geen van de ons ter beschikking staande “stoffelijke zintuigen”! Dat wij niet zeggen: wij weten zeker dat het zó is. De prediker zegt dat alle dingen zo betrekkelijk zijn. Laten wij hiermee toch rekening houden. Daarvandaan dat Jezus zegt dat Hij verlangt, dat Hij oproept, om nooit te zweren bij al die uiterst geringe kennis aangaande dat wat wij weten en vermogen! Jezus vraagt van Zijn discipelen dat zij zich in al die gevallen niet zullen laten verleiden door hoogmoed en eigendunk. In de door de mensen zo graag doorgevoerde “eed-praktijk” maakt men zich schuldig aan datgene wat God beslist niet wil. Daar zijn allerlei listige onderscheidingen die de eenvoudigen van geest niet konden en niet kunnen onthouden.

Het voorbeeld ons gegeven in Mattheüs 23:16-22 ³⁵ moge ter zake voldoende zijn! De grootste fout en zonde van de mens, door welke hij uitgesloten wordt van de ware kennis en het overvloedige leven, die wij in Jezus (kunnen) bezitten, is deze: gelijk te willen zijn aan Zijn Schepper, Zijn Maker, Die hem nota bene heeft geschonken wat hij nodig heeft voor zijn geloofsleven; maar dat de mens zo graag toeschrijft aan eigen kennis en kunde! “*Leer van Mij*”, zo zegt Jezus, “*dat Ik zachtmoedig ben èn nederig van hart*” (zie [Mattheüs 11:29](#)). Amen, ja amen.

Hij heeft ook gezegd, “uw ja zij ja en uw neen zij neen”! Alles wat daarboven gaat is uit de boze!” En ons eerste grote “ja” (!), waarvan Christenen zullen hebben te bewijzen dat het geen “ja” met de mond, maar een “ja” vanuit het diepst van het hart is: is het JA-WOORD van EEUWIGE TROUW” dat zij eenmaal Jezus Christus gaven. En dit “ja-woord” kunnen wij nooit waarmaken met zweren en/of met verzekeringen van geloof en geloften, maar alleen door ons met geheel ons hart over te geven aan Hem Die de Bron is van EEUWIG LEVEN,... door Hem te gehoorzamen!!

Dàt “ja”, dat wij bevestigen als wij “néén” zeggen tot alle verleiding; òòk van de innerlijke leugen die de splijtzwam is door welke onreinheid, bederf en de dood binnenkomen in ons geestelijk leven! “Neen” zeggen tegen alle schijn, door welke laatste wij onherroepelijk gescheiden worden van God, de Heilige Geest, omdat Die de Geest der waarheid is, en daarom onvereenigbaar met al wat onecht en onwaar is in ons, mensen. **Jezus haat al dat huichelen in een mensenleven!** Daarom zegt Hij dat wij niet moeten beweren dat wij geloven, terwijl wij met ons leven zo dikwijls bewijzen dat wij innerlijk helemaal niet geloven.

Wanneer wij zeggen dat wij er heilig van overtuigd zijn dat de leer van Jezus steeds en onder alle omstandigheden moet worden gehandhaafd door ons en door iedereen,... laten wij dan eerst beginnen bij onszelf en

³³ Zie eventueel onze GRATIS studie “[Tabernakel symbolieken \(8\): De WONING of eigenlijke tabernakel](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

³⁴ Zie eventueel onze GRATIS studie “[Tabernakel symbolieken \(18\): Het VOORHANGSEL en het Heilige der heiligen](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

³⁵ Mattheüs 23:16-22, “Wee u, gij blinde leidslieden, die zegt: Zo wie gezworen zal hebben bij dn tempel, dat is niets; maar zo wie gezworen zal hebben bij het goud van de tempel, die is schuldig. Gij dwazen en blinden, want wat is meerder, het goud, of de tempel, die het goud heiligt? En zo wie gezworen zal hebben bij het altaar, dat is niets; maar zo wie gezworen zal hebben bij de gave, die daarop is, die is schuldig. Gij dwazen en blinden, want wat is meerder, de gave, of het altaar, dat de gave heiligt? Daarom wie zweert bij het altaar, die zweert bij hetzelfde, en bij al wat daarop is. En wie zweert bij de tempel, die zweert bij dezelfde, en bij Dien, Die daarin woont. En wie zweert bij de hemel, die zweert bij de troon Gods, en bij Dien, Die daarop zit.”

léven “naar de leer”. Zo bewijzen wij dan dat ons “ja” werkelijk een “JA” is! Want wij moeten nooit vergeten dat ons “ja” zeggen in die dingen waarvan wij al weten dat wij “neen” zullen doen, wij straks in ons eigen leven voor de consequenties daarvan gesteld zullen worden. “Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten (of: laat niet met Zich spotten).” (Galaten 6:7a)

Oog om oog en tand om tand

- **Bestrijd alle kwaad**
- **Bedwing alle strijdlust**

([Mattheüs 5:38-42](#) en [Lukas 6:29-31 + 34](#))

“Gij hebt gehoord, dat gezegd is: oog om oog, en tand om tand.” (Mattheüs 5:38)

Voorwaar, keiharde woorden! Voor Christenen (over het algemeen) woorden met een harde klank. Wij realiseren ons niet dat ze eenmaal een stap vooruit betekend hebben, na eeuwenlange wet en bloedwraak!! Eenmaal gold toch: “*ik sloeg wel een man dood, om mijn wond, en een jongeling om mijn buil!*” (Genesis 4:23c).

36

Zelfs Christenen zijn nog geneigd om te zeggen: “oog om oog en tand om tand; niet meer, maar ook niet minder”. Is dat dan niet al een grote stap vooruit! Zie [Exodus 21:23 en verder](#). Wie een ander iets heeft afgenomen, moet in gelijke munt terugbetalen. Dat is toch zeker de goede ordening. Dat is al iets van recht doen. En in feite leven wij daarbij... Als iemand ons iets aandoet, zetten wij dat hem betaald. Wij geven hem dan terug wat hem toekomt. Dat is toch zeker niet meer dan billijk. Zo ook in het positieve... ons dagelijkse leven; zij hebben ons een bezoek gebracht, een cadeau gegeven – dan moeten wij toch zeker ook iets terug doen. Eerlijk is eerlijk nietwaar!?

Dat is, wat wij noemen, gerechtigheid; en dat is al véél. Maar Jezus spreekt van méér doen dan wij moeten doen. Dat impliceert dat wij anderen niet het hunne geven, maar het onze,... niet terug doen wat anderen ons doen, maar dat doen wat anderen ons niet hebben gedaan. Wij moeten niet wachten op “excuus”, maar zelf de eerste stap doen en vergeven! Dat is méér doen dan waar een ander recht op heeft, of dan wat hij verdiend heeft.

Dus: DE MEESTE ZIJN in het **de minste willen zijn!**

Van nature willen wij anders, maar wij kunnen betere lessen leren uit Gods schepping... het gewillig buigen, zoals een stengelplant doet, van wie de stengels en bladeren buigen. Zij weerstaat ongedeerd de meest razende storm, die op hetzelfde ogenblik hoge en sterke bomen neervelt. Een stugge, tegen buigen zich verzettende ijzerstaaf moet tenslotte breken, maar de gestaalde veer die zich gewillig laat neerdrukken, herstelt zich onmiddellijk zodra de druk voorbij is, en zódoende bewaart die de eigen vorm en daarmee en daardoor ook de geschiktheid voor haar taak!

Zó ook wijzelf... Ontwijken wij het opkomend kwaad,... weerstaan wij de boze opwellingen binnen in ons, dan blijven wij vrij en maken wij ons niet schuldig. Wij lopen dan niet het vuile water in van een sloot, maar wij laten het rustig aan ons voorbij gaan! Duidelijk?!? Daarom: ga niet in op kwade influisteringen, op beledigingen en dergelijke. Scheld niet terug, maar wees de minste en nederigste. “*Wederstaat de duivel, en hij zal van u vlieden!*” (Jakobus 4:7b). Weiger dat nutteloos vechten tegen die onzichtbare macht van Gods vijand. Ontneem hem alle gelegenheid, ieder voorwendsel, dat hij zoekt om u tot drift, ergernis en strijd te verlokken!

“*Of meent gij, dat de Schrift tevergeefs zegt: De Geest, Die in ons woont, heeft Die lust tot nijdigheid? Ja, Hij geeft méérdere genade. Daarom zegt de Schrift: God wederstaat de hovaardigen (HSV: hoogmoedigen), maar de nederigen geeft Hij genade*” (Jakobus 4:5-6). Van Christenen wordt verwacht dat zij zich niet storten in een onuitblusbaar vuur! Daarom heeft Jezus geleerd: “*zo wie u op de rechterwang slaat, keert hem ook de andere toe*” (Mattheüs 5:39b). En daar is nog iets anders: “*Here! hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen, en ik hem vergeven? Tot zevenmaal? Jezus zei tot hem (= Petrus): Ik zeg u, niet tot zevenmaal, maar tot zeventigmaal zevenmaal*” (Mattheüs 18:21b-22). In Jezus’ uitspraak is de humor niet te loochenen... Iemand beledigt ons, hij slaat ons op de rechterwang,... en wij keren hem ook de andere toe. Iemand wil met ons rechten en hij vraagt ons het hemd van het lijf, waarop wij dan zeggen: wèl, hier, pak beet, neem ook onze mantel. Of iemand zegt tegen ons: ik ben meerder, want mijn positie is hoger; het is niet meer dan billijk, ja ik heb er zelfs recht op dat jullie mij één mijl begeleiden op mijn weg naar huis,... waarop wij dan zeggen: o, neen, wij lopen twee mijl met u mee. Wat zou er dan gebeuren? Gewis en zeker zal de ander versteld staan. Hij zal verbijsterd staan kijken, of hij begint te lachen. Beseffen wij alsdan dat er de mogelijkheid van een nieuwe verhouding zich voordoet!?! Zó doorbreken wij de “escalatie”, de stormloop. Wij nemen dan zèlf het initiatief waardoor er iets verandert in een situatie die vastgeroest is, of die leidt van “kwaad tot erger”. Dan begint er iets nieuws. Welk een inspirerend voorbeeld gaf Jezus Zijn discipelen met de voetwassing. Hij heeft hen toen niet alleen de voeten gewassen, maar Hij waste ze tegelijkertijd de oren... Wie oren heeft die hore; wie ogen heeft die leze!

Hoe ver moeten Christenen dan wel gaan? Zo ver als de Heilige Geest hen aanzegt te gaan. Dat wil in dit verband zeggen: geef hem die van u vraagt, wijs niet af die lenen wil... Maar, zó zullen wij dan meestentijds

zeggen: 'al te goed is buurmans gek'³⁶ hoor! Iedereen maar geven en aan iedereen maar lenen?!? Is dat wat Jezus bedoelt?? Natuurlijk niet. Daar gaat het ook niet om. Waarom dan wel?? DOEN WAT WIJ KUNNEN en MEER DOEN DAN WAT WIJ DENKEN TE KUNNEN DOEN. Het volgende nooit vergeten: **wat is er ons véél gegeven en nog véél méér vergeven!!** Geprezen zij de Naam van Jezus!!

De nieuwe weg: kwaad overwinnen door de liefde

Haat vermoordt – Liefde geneest

(Mattheüs 5:43-47 en Lukas 6:27-28 + 35³⁷)

Wij hebben al gezien dat “oog om oog en tand om tand” een wet was en is tot regeling van het recht der zelfverdediging. Dit is afgewezen door Jezus, want de Christen dient af te zien van alle zogenaamde “rechten tot vergelding”! Jezus heeft Zijn volgelingen erop willen voorbereiden dat zij, evenals Hij, in hun leven menigmaal in geestelijke zin een slag in het aangezicht zullen ontvangen. En dat is dan nog veel pijnlijker dan in letterlijke zin geslagen te worden! Ook hebben wij begrepen dat bij die geschillen waar het slechts gaat om uiterlijke dingen – om benadeling of ontroving van dingen die (net als onze kleding) niet de kern van ons geloofsleven raken – wij, in plaats van dan onze eigen “eer en deugdzaamheid” krampachtig te willen trachten vast te houden en te verdedigen, er béter aan doen te zwijgen, omdat wij dan de meeste kans hebben om hem alsdan niet alleen de rok, maar eveneens de mantel te laten!

Wij hebben ook al verstaan dat Jezus van Zijn volgelingen verwacht dat zij breed van hart en ruim van geest zullen zijn! Dat zij méér doen voor anderen dan alleen dat wat zij volgens recht zouden verlangen. Dat Christenen ook niet halsstarrig op hun mening zullen blijven staan, maar dat zij alles zullen doen volgens het voorschrift van Jezus. Jezus heeft Zijn discipelen willen bijbrengen dat slechts belangeloze hulp een verdienste is, en dat onbaatzuchtige hulpverlening in Zijn ogen een weldaad is. Zelfs wil Hij dat er niet op enigerlei wijze gespeculeerd zal worden op het ontvangen van loon in welke vorm ook, wetende dat Hij in rechtvaardigheid wéét te vergelden wat wij in Zijn Naam doen!! Maar nù zegt Jezus òk nog, ziende op de ouden (= de tijd van de wet):

“Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten.” (Mattheüs 5:43b)

En Hij voegt daarbij: Maar ik zeg u:

“Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel degenen die u haten en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen.” (Mattheüs 5:44b)

Iedere ware Christen is geroepen om het zó te doen en niet anders! In iedere vijand leeft er ook nog één die de “naaste” is van het beste wat er in onszelf leeft; namelijk: zijn betere mens! Dat wij daarom zullen zegenen die ons vervloeken. In hun hart bedoelen zij te vervloeken wat vloekwaardig is in ons: onze fouten, onze tekortkomingen, onze gebreken, en zo meer. Opdat wij déze des te gereeder (= des te eerder) zullen neerleggen aan Zijn voeten en Hem om vergeving zullen bidden, zodat Hij ons ervan kan verlossen. Geprezen zij Zijn Naam!

Dat wij, die graag Christenen genoemd willen worden, God zullen bidden dat de ogen van dezulken mogen opengaan. Eerst wij, dan zij... “Vader! Vergeef ons onze schulden, **gelijk wij vergeven onze schuldenaren**”. Zó en dat leert Jezus Zijn discipelen bidden!! Vergevensgezindheid is het Nieuwtestamentische Gebod van Zijn Koninkrijk. Valt Gods milde regen ook niet over goeden EN kwaden? De verdienste van “goed-gezind-zijn” (als wij dit zó mogen schrijven) ligt hierin en begint pas dáár waar wij onze trots overwinnen en uit eigen beweging diegenen (kunnen) tegemoetkomen die niet onze vrienden en/of broeders c.q. geloofsgenoten zijn. Want God wil dat er vrede zal heersen op aarde, en dat Christenen nummer één vrede zullen bewaren voor zoveel als dat mogelijk is. Voor alle tijden en in alle situaties van het leven geldt wat God zegt: “**Mij IS DE WRAKE**”. Hij vraagt van ons geen commentaar. Amen.

Overdenken wij al het voorgaande biddend, zo komen wij tot deze conclusie: dit alles is dan toch werkelijk “het allerhoogste topje van de berg”. Het is in het leven dikwijls al zo moeilijk om de “naaste” lief te hebben; gewoon degene die nabij is: familie, vrienden, burens, collega's, geloofsgenoten... En dat is al véél. Want, laten wij eerlijk zijn, heel veel mensen komen daar niet eens aan toe. Hoe of het ook zij, dat zal dan nog wel gaan..., maar de vijand...! Dat zijn mensen met wie wij wat hebben gehad of wellicht nòg hebben; met wie wij eigenlijk niets te maken willen hebben; mensen waartegen wij iets hebben – die ons (vaak) volslagen vreemd zijn trouwens. Zij hebben ons iets aangedaan, waarvoor wij niets meer voor ze voelen!!

Zó hebben wij allemaal onze vijanden. Iedereen kan hier dat invullen... En moeten wij die dan liefhebben?! O, Here (!), is dat niet een beetje teveel geveerd? Zou God in Jezus Christus ooit verder gaan dan wij dragen

³⁶ 'Al te goed is buurmans gek' = Met dit spreekwoord drukt men uit dat je niet té aardig moet zijn, omdat er altijd mensen zijn die daar misbruik van maken. Tegenwoordig zou men zeggen: 'Het is mooi om af en toe iets voor een ander te doen, maar bewaak je grenzen!' (noot AK)

³⁷ Lukas 6:27-28 + 35, “Maar ik zeg ulieden, die dit hoort: Hebt uw vijanden lief; doet wel degenen, die u haten. 28 Zegent degenen, die u vervloeken, en bidt voor degenen, die u geweld doen. ... 35 Maar hebt uw vijanden lief, en doet goed, en leent, zonder iets weder te hopen; en uw loon zal groot zijn, en gij zult kinderen van de Allerhoogste zijn; want Hij is goedertieren over de ondankbaren en bozen.”

kunnen? Dat zij verre! Bedenkt toch eens: liefhebben in de Bijbel is een “werk-woord”, met de nadruk op “WERK”. Begrijp dit! Het spreekt ons van handelen. Het betekent iemand “behandelen”, zoals God òns behandelt,... met respect en aandacht,... als medemens, ja, als gelijke. Laten wij hierover eens nadenken. Zó is het nu hier; zó bedoelt Jezus het. Inderdaad, dit is waarlijk “het topje van de spits van die hóge berg”! En de Heilige Geest leert ons: wie zich hiermee niet bezighoudt, wie deze smalle weg niet vrijwillig gaat, is nog niet met Jezus meegegaan; want met Hem meegaan betekent: alles willen doen wat tot vrede en verzoening dienen mag,... grenzen doorbreken **in Zijn kracht** en hindernissen opruimen met takt en Zijn wijsheid,... bevroren verhoudingen doen ontdooien door het tijdig en met beleid aanleggen van het liefdesvuur van de Heilige Geest. Halleluja!

Waarom en waartoe? Omdat wijzelf “verzoende vijanden” zijn! “*God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende*” en “Hij heeft het woord der verzoening in ons gelegd” (zie [2 Korinthe 5:19](#)); en “Hij heeft ons de bediening der verzoening gegeven” (zie [2 Korinthe 5:18b](#)). Zó werkt onze God; zó is Zijn beleid. Hij heeft, door Zijn Eigen offer, Zijn vijanden tot vrienden gemaakt. Hoe groots en hoe wondervol!! Niet door ze te overbluffen òf te overtroeven (wat Hij makkelijk had kunnen doen); maar door “als een dienstknecht” onder hen te staan! Zegt dit ons iets!?

38

En zo wordt dan van ons allen verwacht dat “dàt gevoelen in ons zal zijn, hetwelk òòk was in Christus Jezus,... Die Zichzelf heeft vernietigd, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende, is Hij de mensen gelijk geworden; en heeft Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden... tot in de dood des kruises” (zie [Filippenzen 2:5-8](#)). “Hij heeft voor de vreugde, welke Hem werd voorgesteld, smaadheid veracht” (zie [Hebreeën 12:2](#)). Daarom maant de Heilige Geest ons allen aan: “Aanmerkt Deze, Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, **opdat wij niet verflauwen en bezwijken in onze zielen**” (zie [Hebreeën 12:3](#)). Om te voorkomen dat **wij** (ons in onze boosheid, met de klauwen van onze wraakzucht, vastklemmende aan wat ziek en dood is in het leven) zèlf door de boze woorden worden vastgegrepen, om samen te rotten in wat verdorven en verdoemd is! Laten wij daarom onszelf oordelen, vóórdat wij anderen oordelen. Het gevaar van zelf-overschatting is altijd en overal aanwezig; het gevaar dat wij kostbare tijd gaan verspillen door anderen lastig te vallen met “ditjes en met datjes” is heus niet denkbeeldig. Meestentijds helpen wij onszelf èn ook anderen “van de wal in de sloot”. De gelijkenis van de blinde die leiden wil, leert ons een duurzame levensles. De oorzaak van ons eigen geestelijk verblind-zijn is deze: dat wij in vele gevallen de duisternis méér liefhebben dan het licht, en het luik haastig dicht doen... zodra wij vrezen dat het licht uit Gods hemel tegelijkertijd òòk onze eigen fouten en gebreken (en daartegenover de verdiensten en deugden van anderen, naar omvang en hun betekenis) zal belichten! Déze “schuldpost aan onze eigen kant” is die geestelijke balk waarmee wij het luik van “ons geweten” gesloten houden... Hélaas lijden ook vandaag de dag nog vele Christenen aan de kwaal van de splinter te zoeken in het oog van anderen. Voorwaar, een euvel met alle gevolgen van dit kwaad. Moge God in Jezus Christus ons allemaal helpen om de bladzijden van onze “debet-kant” sluitend te maken, opdat de duisternis voorgoed zal wijken uit ons hart en leven. Tot verheerlijking van Zijn Naam! Pas als geheel onze afrekening klopt, zullen wij weer helemaal openstaan voor de blijde dageraad van dat vreugdevolle Geestesleven,... bezielde met die oprecht en vurige liefde jegens Gods Geest Die nooit moe wordt ons te leren, dat **Jezus alleen** DE WEG en DE WAARHEID en HET LEVEN IS. Amen. En, dat Hij van degenen die in Christus zijn ook verwachten mag dat “zij volmaakt zullen zijn, gelijk hun Vader, Die in de Hemelen is, volmaakt is.” (zie [Mattheüs 5:48](#))

Jezus Zelf geeft ons de voorbeelden... Om ons te leren dat het allemaal zo anders is dan wat wij aanzien voor Christelijk leven. Het is nu eens niet precies weten wat onze rechten en plichten zijn; ook niet om bezig te zijn met het fatsoen van de mensen die zo netjes op de paadjes lopen, en ieder het zijne menen te geven en daarmee tevreden zijn ook. Het is ook niet de dwang van ons te moeten houden aan de moraal en de regels; niet het gebukt gaan onder “dit mag zo niet” en “dat mag niet zus of zo”. Het is ook niet een krampachtig ons vasthouden en angstvallig ons best doen, omdat anders dat begeerde Koninkrijk niet komt,... òf anders komen wij niet in de hemel,... òf anders heeft het leven géén zin. Neen, niets van dit alles!

Het is wèl iets dat voortvloeit uit het levendig besef: ons is véél gegeven,... Wij zijn **door Gods genade** “NIEUWE schepselen in Christus”,... “Koningskinderen” omdat wij bij de Koning der koningen horen, en op weg zijn naar Zijn Koninkrijk! Dàn zullen wij ook gaan doen als Zijn discipelen van ouds: “*Zij waren allen tijd in de tempel, lovende en dankende God*” (Lukas 24:53). Om alles te doen waarin de gerechtigheid van de Koning zichtbaar wordt, voor een wereld verloren in schuld! “Volmaakt zijn”, zegt Jezus. Dat betekent met de kennis welke Hij ons heeft geschonken: helemaal toegewijd zijn, helemaal gericht zijn op God en de naaste(n). In alles betrouwbaar zijn als medearbeider. Niet versagen (= de moed verliezen of moedeloos worden, bang worden) voor wat mensen zeggen en doen. Het betekent voorts: ernst maken met wat ons is aangezegd door Jezus zelf: als het makkelijk is, maar òòk als het moeilijk gaat. In goede en kwade dagen; in voor- en tegenspoed; in rijkdom en armoede; in gezondheid en ziekte... altijd en overal. **God HELPE ONS!! Dat niets ons zal scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.** Amen.

Einde 1ste deel